

THIRUKKANNAPURA KALAMBAKAM (TAMIL)

**THIS BOOK IS PUBLISHED
WITH THE FINANCIAL ASSISTANCE
OF
THIRUMALAI TIRUPATI DEVASATNAMS
UNDER THEIR SCHEME
AID TO PUBLISH RELIGIOUS BOOKS**

திருக்கண்ணபுரக் கலம்பகம்

ஆக்கம்—சிறுகுறிப்புரைபுடன்
கவிரத்த—கண்டரவ, செஞ்சொற்கவி
அபிநவ பட்டர்பிரான்
அபிநவ வித்யாபாஸ்கர
வித்யா ரத்த

T. S. ராஜகோபாலன், B. A., L. T.
முன்னாள் தலைமை யாசிரியர்;
இந்து உயர் நிலைப் பள்ளி
திருவல்லிக்கேணி

வித்யாபாஸ்கர உரிமை

ஸ்டார் பிரசுரம்

72, பெரிய தெரு

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை—600 005

First Edition : Sept., 1990

Copyright : T. S. RAJAGOPALAN

Number of copies printed : 1000

PRICE : Rs. 18-00



The sale proceeds of this book
will be donated to
(THIRUKKANNAPURAM)
SRI SOURIRAJA PERUMAL
KAINKARYA SABHA (REGD)

Sales Right :

STAR PUBLICATIONS
72, BIG STREET
TRIPPLICANE, MADRAS-600 005
PHONE : 844740

Printed at: Sri Gomathi Achagam 41, Soorappan Street
Triplicane, Madras-600 005

PREFACE

Kalambakam in Tamil means a garland of blossoms varying in colour and fragrance. As such in poetry, it denotes a particular class of about one hundred verses varying in metre and ideas and containing situations relating to the greatness of the hero and his realm. According to rules of versification, the poem should contain eighteen essential items like உகுப்பு, வானம், அம்மாவணம், messages through bees, birds and clouds, pictures of rustic life and deeds of valour and wonder.

The verses are linked together as a chain, known as அத்தாடி (anthadi), the last word or syllable or letter of each verse forming the beginning of the next and the final verse connected likewise with the first.

This poem is about Thirukkannaparam, one of the 108 holy places sung by Alvars. The kshetra is considered most holy and uniquely fit for penance because of the seven rare items—Kshetra, vanam, puram, tank, vimana, river and the sea. Hence it is an Ashtakshara Siddhi kshetra. The deity, Lord Souriraja, is an impersonation of Ashtakshara and has Himself revealed the mantra to His devotees. The figure of the Lord is considered a jagan-mohana murthi, which has captivated the mind of Thirumangai Alvar.

This poem contains references to all these details and brings forth the unique qualities of the deity—Vatsalya, Sousilya and Soulabhya with illustrations from Puranas and Divya Prabandam and rare occurrences in modern days.

It is hoped that scholars will find the work upto the mark and enjoyable.

AUTHOR

முன்னுரை

“உலக மேத்துத் தென்னானாய், வடவானாய், குடபாலானாய், குணபால மதவானாய்!” என்றவரது குணநிலைக்கு மதக்கலிநுபேசல் விளங்கும் ஸ்ரீ செளரிப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கண்ணபுரத்தைப் பற்றியது, இக்கலம்பகம். க்ருஷ்ண கோதீரம், க்ருஷ்ணாரண்யம், க்ருஷ்ண புரம், உத்பலாவதக வீரமாளம், நித்ய புஷ்கரிணி, காலிநியாறு, கீழ்த்திசைக் கடல்—ஆகிய ஏழு புண்ணியங்களால் சிறப்புற்ற இத்தலம் அஷ்டாஷ்டர மந்திர எதித்திக்கு ஏற்ற தலமாக முனிவர் களால் பாராட்டப்பெற்றது. ஸ்ரீ செளரிப் பெருமான் அஷ்டாஷ்டர மலமான திருமேனி வாய்ந்தவர்; திருவஷ்டாஷ்டரத் தைத் தாமே தேரில் தமது அடியார்க்கு வெளியிட்டவர். இவரது திருமேனி ஐகன்மோகனைத் திருமேனி. இவரது கட்டழகில் ஆப்ந்த நிருமல்கையாழ்வார், “கண்டவர், தம் மனம் வழங்குங் கண்ணபுரத் தம்மான்,” “நான் வணங்குங் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை” என்று இசைத்துள்ளார்.

இந்தத் தலத்தையும் இதிலுள்ள திருக்கோயிலையும் திருமித்தது உபரிசரவஸு” என்ற சேதிவேந்தன். இவன் தனது மகளாகிய பதியினியை இப்பெருமானுக்குக் கன்னிகா தானஞ் செய்தான்; இப்பெருமானிடம் திருமந்திர உபதேசம் பெற்றான்.

இத்தலத்தின் மேன்மையையும், இப்பெருமானது கல்யாண குணங்களையும் விவரிப்பது இக்கலம்பகம்.

பலவகை மலர்களால் அழகுறத் தொடுத்த கலம்பக மாலை போல், பலவகைப்பட்ட பாக்கள், பாவினங்கள், கவைகள் அமைபுமாறு தொடுக்கப் பெறுவதால், இவ்வகை தூல் கலம்பகம் எனப்பெற்றது போலும். ஒருபோகு, வெண்பா, கலித்துறை இவை முதலுறுப்பாகவும், பின்னர் புலவகுப்பு, மதங்கு;

அம்மானை, காலம், சம்பிரதம், கார், தவம், குறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல் ஆகிய பதினெட்டு பொருட்கூற்றுறுப்புகளும் இயைந்து, மடக்கு, மருட்பா, ஆசிரியப்பா, கவிப்பா, வஞ்சிப்பா, ஆசிரிய விருத்தம், கவிவிருத்தம், கவித்தாழிசை, வஞ்சி விருத்தம், வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை என்ற கவிக்கூறுகளும் அமைந்து இடையிடையே வெண்பா, கவித்துறை கலந்து, அந்தாதித் தொடரில் இறுதியும் முதலும் மண்டலித்துப் பாட வேண்டுமென்ற வரம்பின்படி இக்கலம்பகம் அமைந்துள்ளது.

பெரியோர்கள் இதனை ஆதரித்து எளிதேனை ஊக்குவிப்பர் என நம்புகிறேன்.

ஆசிரியன்

குலமுறை

மாறன் மறைக்கட லீட்டினைக் கச்சி
மாற னருளால் வளர்த்தவ னான்தோன்
நகனுடை நாலூ ராச்சான் பின்னைதன்
குலந்தனிற் கண்ண புரத்தனில தோன்றிய
செல்வன் செளதிப் பெருமா னெனப்பெயர்
செல்லுஞ் செம்மல், செளதிப் பெருமான்
பொன்னடி போற்றும் புனிதன், கலைவவன்;
இன்னவ ளுதரத் தெழுந்த வுத்தமன்
தொன்மொழிப் பரவையுத் தென்மொழிப் பிரசமும்
தன்மன மடுத்தவன், தருக்கமீ மாம்சை
விழுமிய வேத முடிவத னோடும்
பழுதறக் கற்றவன், கண்ண புரத்துறை
மாவொடு மாலிருஞ் சோலை வழகனும்
கரணயி லேற்குஞ் சுப்பிர பாதமும்
ஐயன் செளதி ராசன் லுதியொடு
தொய்யிடைப் பதுமினி பரிணயம் துவலும்
எந்தை சீனி வாச னிணையடி
சிந்தையிற் சேர்த்துச் செறித்ததோ ரருளால்
உளத்தனி லூலும் மதுவை மாலினை
வளர்த்தெழு மன்பின் வழுத்தினன்
கவினடர் கவம்பகக் கவிதை பெருகவே.

பாக்களிள் துவக்கம்

- | | |
|----------------------|---------------------|
| 1. சீரோய்து | 31. தின்னு சென்று |
| 2. நான்மேனி | 32. தீயினை |
| 3. அடியால் | 33. கடரிலங்கு |
| 4. தாயாய் | 34. வகுபுனல் |
| 5. வானோங்கு | 35. ஆர வன்பின் |
| 6. அடிமுதலே | 36. தின விடைகள் |
| 7. ஆத்தரும் | 37. கால மிகத்தானும் |
| 8. கோமான் | 38. புரவி தயத்த |
| 9. உகத்து | 39. வடி நின்ற |
| 10. நகரவரு | 40. செய்ய கரநீட்டி |
| 11. புலங்க வணையாய்! | 41. வைப மிரத்தான் |
| 12. மதியாத | 42. களித்தவரும் |
| 13. திவையாது | 43. புள்ளும் |
| 14. உறுதவங்கள் | 44. வரமருளும் |
| 15. வாராய் | 45. துனித்தமொழி |
| 16. வாயும் | 46. னைசெனை |
| 17. என்று வகுமோ | 47. பணியாக் கயவர் |
| 18. எய்விடைவாய் | 48. பெரும்பதத்த |
| 19. கடியாரும் | 49. அளிக்கும் |
| 20. ஆமே மதுகரமே | 50. செய்ய வைக்கணை |
| 21. தரீயா | 51. கழற்கால் |
| 22. ஏனத் திருவுருவன் | 52. தீயாய் |
| 23. மானதன் | 53. செய்யகண் |
| 24. நல்லா ளிடைச்சி | 54. வைபனை |
| 25. மாவி வேறி | 55. வைநுதித்தனி |
| 26. தாளிகை | 56. வித்தநாய் |
| 27. மண்ணில் | 57. தித்திக்கும் |
| 28. நாகமது | 58. தோய் முகில் |
| 29. போத்தேன் | 59. உற்றவிரு |
| 30. உகத்தடைபின் | 60. ஞாயி முறைவார் |

61. கண்ணபுரத்தார்
62. முத்தமிழின்
63. பொழிமத
64. உரையாய்
65. பொலிபொழிக்
66. பொன்னெயில்
67. என்னென்
68. உளமுறை
69. கொடிகணைவுற
70. வினையேன்றன்
71. விரைமலர்
72. வரவுத்தி
73. திக்குமலிபுகழ்
74. சிறப்புயரும்
75. மாணார்
76. போதமர்
77. பூங்கண்ண
78. ஒரிக்
79. பரவுது
80. தேனினும்

81. கண்ண புரஞ்சேர்
82. மின்னெழு
83. சொரிமழையை
84. மன்னு பறைகதங்க
85. உயிரவையார்
86. கண்ணபுர
87. மறைதந்த
88. துயர்தனை
89. மேலணவு
90. கனங்கனி
91. பரவும் புன்
92. துணியுடனேன்
93. மன்னும் பெழிவாய்
94. பாக்வழியும்
95. பாயபுகர்
96. ஒங்குதிரை
97. மேலாகம் பிறனி
98. மேலையவகில்
99. சுற்றவர்
100. பெரும்பரிவாகம்

வாழ்த்துப் பாக்கள்

1. ஆசாரியன்

வரவர மாமுனிவன்
திருவடித் தாழ்நைய
குரவரன் பொன்னடி யென்
சிரமணி செம்மணிவே.

2. மனவான மாமுனிவன்

காவிரி வாதனை கடந்தகரக்
கோவிரி யன்புடன் கொண்டாடப்
பாவிரி வீடு பகர்முனிவன்
பூவிரி பொற்கழல் போற்றுவனே.

3. எதிராசர்

இருளட குலகினர்க் கிடர்கெட வந்தவன்
அருளினுக் கார்க்கி அருந்தவர்க் கதிபதி
விரிதர மறைப்பொருள் வினம்பிய வித்தகன்
இருபத மின்நியோர் புகழிலை யெமக்கே.

4. பெரியாழ்வார்

வீங்கும் புனல்பால் மிணிகுத் தனிரினில் மேயாற்குப்
பாங்காய்ப் பரினில் துளவத் தாரொடு பாவமுதும்
யாங்கும் புகழ்வா யணங்கு மனிக்கு மருத்தகையான்
ஓங்கு மொணிகொள் பதமே பரவுமென் னுள்ளத்தே.

1. குரவரன்—வானமாமலை சீயர். இவர் வரவரமுனிவனின் திருவடித் தாழ், பாததேகை. என் சிரம் அணி (குடுகின்ற) செம்மணி. 2. வரவரமுனிவன் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு ஈடு அருளினான். கடந்தம் ஸ்ரீரங்கம், கோ—இறைவன். பா—திருவாய்மொழி. ஈடு—மூப்பத்தாறாமிரப்படி விவாக்யாதம். 3. எதிராசர் மறைவின் கருத்தை விவரித்து உலகினரை உய்வித்தார். ஆர்க்கி கடல். 4. பெரியாழ்வார், திருக்கண்ணபுரப் பெருமானை மங்களாசாஸனம் செய் துள்ளார். வீங்கும்...மேயார்—வடபந்தராயி. தார்—மாலை, பாவமுதம்—திருமொழி. யாங்கும்....அணங்கு—ஆண்டான்.

5. குலசேகரர் பெருமான்

என்று மிராமன் புகழ்பாடு
 மீடி ஸடியா சீட்டங்கள்
 மன்று எனக்கும் மனித்படரும்
 வானார் கொகலிக் குலவேத்தே!
 கன்றின் கணங்கள் மேய்த்தானைக்
 கனிந்து துலிவத் தானிசைத்தாய்
 இனிநென் பாலே மிவந்தோக்க
 என்னே யுணர்ந்தும் வகைபுண்டோ?

6. திருமங்கைவாழ்வார்

எழுநீ மிலங்கு கனிபெய்த மன்ன!
 என்பா னுகத்து முன்னீ
 வழுவேது மின்றி வனிகொண்டு கொண்ட
 மனுபோடு, மக்கு மடைபாய்
 உழுநீ குழன்று வெண்கங்க முய்த்த
 வொண்முத்தி னோங்கு புகழோ
 டெழிலோங்கு கண்ண புரந்தோயு மெந்தை
 புகழோது புத்தி யருளே.

7. நம்மாழ்வார்

மாலே வளர்ந்து மாதுக்காய்
 பக்தி செய்கீர் வகலீரேல்
 சால வெளிதாங்கு சரணென்றே
 இவனைச் சாத்த விதுதனினும்
 மேலாம் தாம மொன்றோத
 லென்று விளம்பும் மகிழ்மாதன்
 கோலப் பதங்கள் சென்னிவிலே
 கூட்டி யுய்வே எனையேனே.

5. குலசேகரர் பெருமான் தாலாட்டு இசைத்தார். இப் பெருமானைப் பள்ளி உணர்த்துமாறு கோருவது. தாலாட்டு. 6. திருமங்கை வாழ்வாரிடம் வேண்டுவது. பெருமானைக் கனிபாடும் ஆந்தல் அருளுமாறு. முனம்நீ—முன்பு நீ. வனி—வனிமை; வானால் வனிமை. மனு—திருவெட்டெழுத்து. வனின் பெருமை. முத்துக்களின் ஒளி, எழில் அடர்த்தமை. 7. நம்மாழ்வார் பெருமானைப் பெறும்வகை வெளியிட்டார்: பக்தி, சரணாகதி, திருநாமம் ஒதுவது, மால்—பிரேமம்.

8. சேனையர்கோன்

அம்புலத் தோயு மாகிழை நோக்கும்
 அம்புலி யானாகை யோடு
 வம்பளிற் கோதை வாணுதல் நீளை
 மதனையும் மகிழ்வீளில் மாத்தும்
 அம்புத வண்ணன் கண்ணொளி கண்டு
 அம்பரம் நிலனொடு காக்கும்
 செம்புலச் செல்வன் சேனையர் கோமான்
 சேவடி யென்றை சிரஞ்சேர்ப்பன்.

9. கருடன்

கறையுடை நாகத் தன்னைக் கதிரடர் மாட்டி லேற்றுச்
 சிறையினை யொலித்துக் கூர்வா யுகிரொடு துண்டம் நீட்டி
 இறையவன் தன்னைக் காக்கு மிணைப் பரப் பரிவு வாய்ந்த
 கருடனின் நாம மோதிக் கடுகினை களைய லாமே.

10. ஐம்படை

கடரடர் மணிமலி பணிதனி னுடலமர் சோதியதன்
 மிடலடர் கையினில் மன்னிடு கதையொடு விலலதுவும்
 படையொடு குதியுடை யழலுமிற் பரிதியு மொன்சய்கும்
 கடிதினிற் காப்பதற் காவன் கண்ணொளக் கண்ணனையே.

11. தலத்தினர்

பத்தியெழப் பரமனடி பாடிவரும் வழிவந்து
 சித்தமெலாத் தெளித்தவர்சேர் திருக்கண்ண புரம்வாழ்வோர்
 தித்தமவன் புகழோதும் திட்டையினர் சேவடியென்
 வித்தமெனச் சிரஞ்சேர்ப்பன் சன்மவிடாய் வீய்தற்கே.

8. இத்தலத்தில் சேனாபதி யாழ்வானுக்குத் தனிப் பெருமை. பெருமானின் ஆணையேற்று, அவன் செய்யும் தொழில்களை இவர் செய்வார். அம்பரம் - வானுலகு. 9. கருடனது பரிவு, பெருமானது சக்தியை மறந்து, அவனுக்கு என்ன நேருமோ என்றஞ்சி, அவனைக் காப்பதில் ஊன்றியிருப்பது குறிப்பு. இப்பரிவினால் கருடனைக் கருடாழ்வான் என்பர். இதேபோல் திருவனந்தாழ்வான், கறை - விஷம், உகிர் - நகம் துண்டம் - அலகு. 10. பெருமான் ஏற்றும் சக்தி, சக்தரம், விலை, கதை, வான் இவையும் பரிவு வாய்ந்தன. பணி - நாகம். மிடல் - வலிமை. படை - வான். துதி - கூர்மை.

12. பாட்டினர்

பிழிதெலுவும் பேணாமற் பேரன்பாற் பெருமான்நன்
நிறைபுகழே நினைத்தற்காம் நிதியென்று நியமித்த
புரையிலாதாம் புகழுடைய பாட்டினர்நன் பதந்தோய்த்து
வரையிலவாம் பண்பெல்லாம் நானோதி மகிழ்வேனே.

13. தந்தையார்

சுவையூறுந் செத்தமிழ்த் தொன்மொழியும் சுற்றுப்பல்
வைவையேறு தீங்கவிட னச்சுதற்கா யாத்தீளித்தான்
புளியேறு புகழுடையா னெந்தைதனிப் புகழேயென்
செவிசேரு மழுதாமே சிந்தையடர் தேனாமே.

14. கன்றிப்பா

தேனிற் சிறந்த தமிழில் நினைக்கும்
மான்ப் புகழார் மனச்சுத் தாதன்
தானற் பரிவினில் தந்தான் தமிழின்
பானற் பரிவே படர்ந்த வெற்கே.

12. பாட்டினரால் பெற்ற பேறு. பெருமாள்
புகழைப்பே நினைக்கவேன்று அவர் நியமித்தது. புரை—
பதம்—நிஞலடி. 13. தந்தையாரது மேன்மை. இறுமொ
புனைமை. அச்சுதற்குப் பாக்கள் புனைந்து அளித்த
தொன்மொழி—வடமொழி. அவை—சைவ. 14. தமிழ்
எனியேன் பெற்ற ஆர்வத்திற்குக் காரணம். புகழ்பெ
தமிழ் அன்பரின் தலைவன்; அதாவது இவர்களுட் சிறந்தவ
தமிழின்பால் நல்பரிவு எனப் பிரிக்க.

நூல்

1. மயங்கிசைக் கொச்சகக் கவிப்பா

சீராகு மரணித்தச் செம்மலரில் வந்தவடந்
 ஞார்கூங் கண்ணெழிலிற் கண்பதித்த காஞ்சனமே!
 பொறைபுகுவாய் புவிமாதின் செத்துவங் வாய்ப் பொலிவிடையே
 விசிதகுமோர் வெண்ணகைக்குத் தோற்றபுகர் மரகதமே!
 புதுவைமளன் பெற்றளித்த பொற்கொடியின் பூங்குழலில்
 பதிவமனம் வைத்துகக்கும் மாமணியே! கற்பகமே!
 வானூர்மன் மகளாகும் கோமளத்தின் மாமைதனை
 ஆனாத போகமென ஆர்ந்தொளிரும் பரம்பொருளே!

காலிரியின் புனலேறக் கவினாரும் கூலத்திற்
 பூலிரியும் பொழிலடர்ந்து பொதிவண்ட சினிபாட
 திழழகில் துனிதுவி தின்றதிர் முரசமெனப்
 பீனிமயிற் குலமாடக் குயில்கூவ வானவர்கோன்
 வாசவனும் மாதிரத்த பாலகரும் வாழ்த்தொலிப்பத்
 தேசடருத் தவமுனிவர் திரண்டெங்குஞ் சயமோத
 வானுயரப் புகரெறியும் மணிமதனின் நன்னடுவுள்
 தாண்டருஞ் செவ்வியிடைச் சார்ந்தொளிரும் கோலேகேள்.

1-16. எட்டடிகுத் தரவுகள் இரண்டு.

1-8. பிராட்டிமார் நால்வருடன் பெருமான். திருமகளின்
 கண்ணழகு; புவிமாதின் முதுவல்; ஆண்டானின் குழலழகு;
 புதுமினித் தாயாரின் மாமை. காஞ்சனம்-பொன். செத்துவங்
 வாய்-சிவந்த பலனம் போன்ற உதடுகள். நகை பக்கின்
 ஒளி, புகர்-ஒளி. வான் ஊர் மன்-உபரிசரவணம் என்ற
 வேந்தன். மாமை-அழகு; மேனி. ஆனாத-அழியாத.

9-16. நகரின் சிறப்பு. கவின-அழகு. கூலம்-கரை.
 பொதிவண்டி-பொதிவண்டு. இனி-இசை. மேகம் ஒளி
 செய்ய, மயில் ஆடக் குயில் கூவும். பெருமாளை வாழ்த்து
 வோர்; வாசவன்-இத்திரன். மாதிரம்-திசைகள். புகர்-
 சோதி. மதின்: வெள்ளியேய்த்த மதின், செம்பொனேய்த்த
 மதின், மணிபொனேய்த்த மதின்-என்றார் நம்மாழ்வார்.

பலகடல்கள் செதிளடங்கப் பரத்தது நீ மீனாக
உலகடங்க வய்தற்கே ஒதுவை நீ வேறுனோ?

பொருகடலுள் தேவருடன் பொருப்பலைத்துப் பூமகளை
வரைமகலத் தேற்றதுவும் மண்ணுய்ய வேயன்றோ?

அரியருவாய்ப் பொன்பெயரோ னனியாகக் கீண்டதுவும்
தெருளொளியின் சிறுமிள்ளை தனைக்காக்க வேயன்றோ?

உலகிரந்து மேலோங்கிவளர்த்ததுவு மும்பர்பால்
அலகிரந்த பரிவாரோ வளநியொரு பரிசுண்டோ?

மாதவற்காச் சிலையுயர்த்து மன்னவைமிற் சிலையிறுத்து
மாதவனைப் புணர்த்ததுவும் மண்ணுய்யு மாதன்றோ?

போராய சினைக்கன்றாய்ப் புலனியிலே வளர்த்ததுதான்
ஓராத வுலகுக்கோ குறவாக வொளித்தனன்றோ?

இருகதிர் வெருவுற வெருகட ராயினை,
பொருதிரை விரிகடல் பொருவென நின்றனை.

பொருமல சிணையெனப் பொலிதரு விழியினை,
உருவிலி சிணையென வொளித்தரு நாதனை.

பலகடல்கள்....ஒளிர்ந்தனன்றோ; ஈரடித் தாழிசைகள் ஆ;

பலகடல்கள்: கடலின் பரப்பு, பலகடல்கள் இணைந்த
போல, மீனுருக் கொண்டபோது மீனின் அளவு; பரந்து-
பரப்பில் முழுதும் அடர்த்து. உய்தற்று: மறைகளை மீட
அளித்ததால். பொருகடல்: பரங்கடல். பொருப்பு—மத்தரமலை
பூமகள்—லக்ஷ்மி. வரை அகலம் மலைபோல் தின்னி
மார்பு. உய்ய: இவளது கருணையாலே. அரி—சிக்க;
பொன்பெயரோன்—இரணியன். தெருள் ஒளியில்—சிறந்
தூனத்தால் ஒளி வாய்த்த. உம்பர்—வானோர். பரிசு—வரை.
மாதவன்—விசுவாமித்ர முனிவர். மன் அவை—மனை
அடர்த்த சகை. மாது அவளை—சீதைமைய. மண் உய்ய
இவளைப் பந்திய இராமாயண காவியத்தைக் கற்பதா:
“ஸ்தாயா: சரிதம் மஹத்.” ஓர் உறவாக—கண்ணை
“நான் உங்களுக்கு உறவு” என்றான்.

இருகதிர்...குழம்பினை: ஈரடி அரக்கிகள் நான்;
பெரும்பாலும் குந்தெழுத்துப் பயின்று வருவன.

அரிதொரு துகிரென வணிகெழு மிதழினை,
விரிதரு தளவழும் வெள்கிடு நகைமினை.

இணையன மெனவகை செய்கிமணிக் குழையினை,
வணநுதல் மிகைவுனை மாண்மதக் குழம்பினை.

திசைமுகனுன் னடிவினக்கச் சேன்பாலநீ தாயதுவோ
நசையுளதால் நம்பாவென் நிகுதிலழும் நவிலாதோ?

பொருமுனையில் வளையேந்திப்பொற்கதிரை மறைத்ததுதான்
விரிவுறவே தருமதெறி யென்றடியார் விளம்பாரோ?

இருகதிர்...ஆயினை. பெருமான் "அச்சுத பானு." அறிவினமையாகிய இருளை யகற்றுபவன். இருகதிர்—சத்திரனும் சூரியனும். வெருவுற—அஞ்சு; பெருமானின் பேரொளியாலே. எழுகதிர்—உதிக்கும் சூரியன்.

பொருதிரை...நின்றனை: திருமேனியின் நிழல் குதிப்பு. பொருதிரை—ஒன்றோடொன்று மோதும் அலைகள். பொரு என—ஒப்பாகும்என்று. உடல் என்பதாக கம்பீரியமும் குதிப்பு.

அரிதொரு துகிர் என: உதடுகளின் அழகு. துகிர்—பவளம். அணிகெழு—அழகு வாய்ந்த. இதழ்—உதடு.

விரிதரு...நகைமினை: பற்களின் ஒளி; (முதுவக) தளவம்—மூலகை.

இணையனம்...: மகரக் குழைகள். இவை இரண்டும் அன்னவிகள் போல் அசைவன. அனம்—அன்குப்பறவை.

வணநுதல்...: நெற்றியில் கஸ்தூரித் திருமண் காப்பு. வணநுதல்—வண்ண நுதல், அழகிய நெற்றி. மாண்மதம்—கஸ்தூரி.

திசைமுகன் ... பகராரோ — நாலடித் தாழிசைகள் தான்கு.

திசைமுகன்...நவிலாதோ? நீ உலகனத்தபோது உன் திருவடி உலகினர் நலையில் பதித்தது; இது உளது விருப்பத் தால்; உலகினரைத் தூயோராக ஆக்குதல் விருப்பம். நசை—விருப்பம். திசைமுகன்—பிரமன், சேன்—ஆகாயம்.

பொருமுனையில்...விளம்பாரோ — பாரதப் போரிக் கையில் ஆழி கொண்டு சூரியனை மறைத்தது. பொருமுனை—போர்க்களம். வனை—சக்கரம். பொற்கதிர்—சூரியன்.

கவிமாவின் மீதுர்த்து கவிவலியைக் காய்த்ததுவுள்
சரியாத அருளுக்கோர் சான்றாது மென்றாரோ?

வானிழந்த வாசவற்கு வானளித்த தெண்ணிலவன்
பானிறைத்த பாசத்தா ஸென்றுலகோர் பகராரோ?

ஊழிநீ வானுநீ புலகுநீ தீபுநீ

ஆழிநீ காணுநீ அகிலமுந் தானுநீ

உயிருநீ மெய்யுநீ உயிர்தமக் குறைவுநீ

செயிரிலாச் சொல்லுநீ செவ்விதாம் பொருளுநீ.

தசரதனுதர முதித்தனை,

தசமுகனுதரம் தழித்தனை.

தாய்முலை கணவந்துளங் குளித்தனை,

பேய்முலை கணவந்துயிர் கவர்த்தனை.

கவிமாவின்.. : உலகுக்குப் புரிந்த நலம், கவியை
மாற்றியது. கவிமா—குதிரை. சரியாத—அசையாத; நிலை
யான.

வானிழந்த.. : இந்திரனுக்குச் செய்த உதவி. வான்
இழந்த—மகாபலியால் தனது பதவியை இழந்த. எண்ணில்,
அவன் பால் அடர்ந்த—.

ஊழிநீ . பொருளுநீ : நாற்சீரடி அப்போதறங்கள் இரண்டு.
பெருமானது பெருமை; யாவும் இவனது உடைமை, இவனால்
இயங்குவன.

ஊழி—ஊழிக் காலம். வான், உலகு, தீ, கடல், காற்று
ஆகிய பூதங்கள் உனக்குட்பட்டவை.. ஆழி—கடல்.
அகிலம்—யாவும்.

உயிரும் தீ—உயிர்கள் உளது உடைமை. மெய்—உடல்;
தீயே உலகம், ஆதலால் உடல்களும் தீயே. உறைவு—
உறைபுமிடம்; உயிர்களை வயிற்றுள் ஒடுக்கிக் காப்பதால்.
செயிர்—குற்றம். சொல், பொருள்—இவை தீயே.

தசரதன்...கவர்த்தனை. முச்சீர் ஓரடி அப்போதறங்கள்
நான்கு.

தசரதன்...அழித்தனை: இராமாவதாரம். உதரம்—வயிறு.
தசமுகன்—இராவணன். உரம் அது அழித்தனை. உரம்—
வலிமை.

தாய்முலை...கவர்த்தனை: கருஷ்ணாவதாரம்;

பாரு மிழ்த்தனை;
பாரு ளத்தனை.

மீனுகு வாய்த்தனை;
மீனுகுப் பாய்த்தனை.

கேழ லாயினை,
கேழி லாயனே!

ஓதந் சாய்த்தனை;
ஓதந் காய்த்தனை.

ஆனை காத்தனை,
ஆனை மாய்த்தனை.

மலைபு யர்த்தனை,
மலைபு னைத்தனை.

வேதம் விரித்தனை,
போதம் நிறைத்தனை.

அமிழ்து மூகத்தனை,
தமிழ்ந் யுகத்தனை

எனவாங்கு

வேத நானினர் வியன்மழிழ் பானினர்
போதக் கடனினர், போருவில் நெறியினர்

பாருமிழ்த்தனை — உகத்தனை; இது சீரடி அம்போதரக்-
கம் பதினாறு.

பாரு — பூமி. மீனுகு : மீனாய் அவதரித்து. மீன் உற —
விண்மீன்களின் பாற் சேருமாறு கேழல் — வாதகம், கேழில்
ஆயன் — ஒப்பில்லாதவனாய் ஆயர்க்குலத்தில் பிறந்தவன்.
ஓதம் — கடல். சாய்த்தது, காய்த்தது — இராமனாய். கடற்
கரையில் சாய்த்தது; வருணபகவானை நினைத்து. ஆனை —
கஜேந்திராழ்வான்; ஆனை — குவலயாபீடம் மலை;
கோவர்த்தனம்; திருவேங்கடமாமலை, வேதம் விரித்தனை —
வேதப்பொருளைப் பரவச் செய்தாய். போதம் — அறிவு.
அமிழ்து மூகத்தனை — பாற்கடலைக் கடைத்து. தமிழ் —
ஆழ்வார்களது நிகழ்ப்பரந்தம். இதை உகத்து மாகழித்
திருநாளில் திருச்செவியினேற்பாய்.

இரவுநன் பசுவு மிறைஞ்சி மிணையடி
 பரவக் குணபாற் பரவையில் தோய்த்த
 லிலங்கல் வாழ்த்திட வேத மேனியன்
 கலங்கா மனத்தனாய்க் கைகுவித் தேத்த
 னானுல குடனின ரொளியெழ ஷுறத்தகும்
 வானுய ருத்பலா வதக விமானத்
 துடனமர் தேவிமார் நாகவரின் புகரிடைக்
 கடனிகர் புமனி கவினது பரப்பிக்
 கணபுரத் தோய்த்த கருமணி! உன்னை
 வணமுற நாவாக வழுத்துவன் நானே.

எனவாங்கு : தனிச்சொல்.

இதுவகையில் - பெருமானது பெருமையை விவரிப்பது.
 இவ்வாறு விவரிப்பவர், அடியார்.

வேத நானின்... நானே: சுரிதகம்

“யத்ர குஷய: ப்ரதமஜா: யே புராணா.” என்றவாறு,
 பரமபதத்து நிலைபோலே இங்கும். வியன் தமிழ்ப் பானினர்—
 பெருமானும் வியக்குமாறு தமிழ்ப்பாக்கன் பாட வல்லவர்.
 “தின்றனக்குள் குறிப்பாகில், கற்கலாம் கவிமின் பொருள்
 நானே” என்றார் திருமங்கையாழ்வார், பத்தராவிப் பெருமான்
 முன்பு. குணபாக — கிழக்கில், பரவை — கடல், லிலங்கல்—
 மலை. கீழ்த்திசைக்கடலில் ஆழ்த்துள்ள கருட பர்வதம்
 பெருமானை வாழ்த்த. வேத மேனியன்—கருடன்; பெருமான்
 முன் கைகுவித்து நீர்க்கின்றான். னன் உன் உடனின்—
 தமது உடலைப் பேணாமையால், மாமிசம் வந்தி என்பு
 மயமாக இருப்பவர். இவர்கள் உறையும் விமானம் உத்பலா
 வதம்; ஆங்கு உறைத்து எப்போதும் பெருமானைத் தொழுது
 கொண்டிருப்பவர். தேவிமார் நாகவரின் புகரிடை: மூதலில்
 விவரித்துள்ளவாறு. கடல் நிகர் மேனி கடல்போலும்
 கலத்துப் பரந்துள்ள திருமேனி, கவின் — கட்டமுது. கருமணி!
 “கணபுரத்தென் கருமணியே” (குலசேகரப் பெருமான்).
 வணம் உற - தன்மை பெற. வணம் - வண்ணம்; தன்மை,
 சிறப்பு, இசைப்பாட்டு. நாவாக: நாவைப் பெற்றதன்
 பயனாக.

2. இருவிகற்ப கோரிசை வெண்பா

நான்மேனி நாடுவதும் நாவடர ஒதுவதும்
ஆன்மேயித் தடவி யகைத்துலவும் — கோன்மேய
கண்ண புரத்தானே காண்பதுவோ தூக்கத்தும்
அண்ண லவனிசே வடி.

3. கட்டளைக் கலித்துறை

அடியால் நடத்தே யவுணர் தலைவ னகம்புகுத்தாய்
அடியா லவனி யனத்தாய் விசம்பி லடர்த்தெழுத்தே
அடியா லணைத்தனை யன்ன முயர்த்தவ னம்புனை
அடியா லகலிட முய்ய வனித்தா யகுத்தனமே.

4. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

தாயாயித் தந்தை யாசானாயித்
தாயங் கிணையு மானானுத்
தீயாயிப் புனலாய் நிலனாகித்
சேணுங் கள்ளு மானானுத்
வீயா வரக்கர் மாயித்தானுத்
வேத நெறியே விரித்தானுத்
காயா மலரின் வணங்கொண்ட
கண்ண புரத்தா னாவானே.

2. இத்தகைய திருக்கண்ணபுரத்தை நான் விரும்புவேன். பெருமானைக் களவிலும் காண்பேன். மேனி — விரும்பி; "நம்பு மேவு நகையா கும்மே." ஆன் — பக, எருமை முதலியன. அடவி — காடு. கோன் — அரசன், இடையன். அண்ணல் — பெருமைமயுடையவன்.

3. வாமனனாய் இப்பெருமான் செய்த நலம். நடத்து — சிறு பிள்ளையாய் மென் ன நடத்து. அகம் புகுத்தாய் — உனக்கு ஏதாவது கொடுத்தேயாக வேண்டும் என்று விரும்பு மாறு செய்தாய். அவனி — பூமி. ஆன்னம் உயர்த்தவன் — ஆன்னத்தைக் கொடியிலுடைய பிரமன். அம்புனல் — திருவடிவைய விளக்கியதால் தூய்மைபுற்ற நீர்; ஆகாய கங்கை யாகப் பெருகியது இது. அகலிடம் — பரத்த பூமி.

4. "ஒரு நதிசுற்றம், எனக்குயிர் ஒன்பொருள்". நமக்கு எல்லா உறவுமானவன். சேண் — விசம்பு. வீயா — அழியாத நெறி விரித்தான் : நான் அவதரித்தும் சான்றோர் மூலமாக விளக்கியும். காயாமலர் — பூவைப் பூ.

5. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

வானோங்கு தின்மதினும் பொன்மதினும் வனமோங்கு
மணிமதினும் நாற்பா லோங்க
மீனோங்கு தன்புனவில் விரையோங்கு மரவித்த
நிரையெங்கும் விரவி யோங்க
மானோங்கு நோக்கியர்பூ மங்கையுனி மங்கையர்தம்
மணநோக்க மிருபா லோங்கத்
தானோங்கு புகரோடு திற்பரன் தாளனிதச்
சார்வதியே னடிய னேனே.

6. எண்சீராசிரிய விருத்தம்

அடிமுதலே மலர்புணையும் மரங்கள் தம்பாக்
அமரத்தினிய குரலாலே குயில்கள் கூவ
கடிமலர்கள் தாமுக்குக்கும் பிரசத் தன்னைக்
கனிவண்டு தாம்பருகிப் பண்கள் பாட
வடிவமையு மெகினத்தி னினைக னெங்கும்
வளர்கமல மலரேறி பூச லாடக்
கடிமதினின் நடுநடுவே மாட மோங்குங்
கணபுரமென் கருத்தினிலே யார்த்த தன்நோ.

5. இவ்வாறு பெருமை வாய்ந்தவன் உறைவது, யாவந்
நானும் மேம்பாடுடைய திருக்கண்ணபுரம், எங்கும் "ஒங்கும்"
நிலை. தின்மதிள்: "கன்னி நன்மா மதிள் புடைசூழ்"
திருக்கோயிலின் முன் புஷ்கரிணியின் செவ்வி. விரை-பரிமளம்:
பெருமானை "ஸர்வகந்த" என்று போற்றுவர்; புஷ்கரிணி
யிலும் பரிமளம் அடர்த்துள்ளது. மான் ஒங்கு நோக்கியர்—
மானினும் அழகு மிகு நோக்குடையவர்கள், பூமங்கை, புனி
மங்கை பெரிய பிராட்டியார், பூமிதேவி. மணநோக்கம்—
மங்கைகரமான நோக்கு. இவன் "ஸர்வ ரஸ:" இவனுக்
கேற்ற இன்பம் சார்வு புகல்.

6. ஊரை வளைக்கும் பொழியின் வளம். பெருமான்
"பூர்ணன்"; இவன் உறையும் இத்திருப்பதியும் யாவும் நிறை
வுற்றது. மரங்களில் மலர்கள், மலர்களிலிருந்து தேன் பெருக்கு.
வண்டுகள், அள்ளங்கல் இவை கொள்ளும் இன்பம். பிரசம்—
தேன். பண்கள்: "வண்டுகளங்கள் காமரங்கள் இசைபாடுங்
கணபுரத்தென் கருமணியே" (குலசேகரப் பெருமாள்).
எகினம்—அள்ளம். நடு நடுவே—இடைவிடையில்.

7. கட்டளைக் கவித்துறை

ஆர்தருஞ் சத்தச் சுவையு மணிபு மருத்துறையும்
சீவனர் சொல்லுஞ் செழிப்ப நிகரிலாச் செத்தமிழால்
ஓர்வன மோக்கக் கவியன் வழங்கிடு மோரமுதம்
ஆர்வில மின்றான் கணபுரக் கோமா னரிதெனெவே.

8. இருவிகற்ப பேரிசை வெண்பா

கோமான்! அமுதான் குருகைக்கோன் பாவரினுஞ்
சீமான்! துகர்த்தனைந் சேரலர்கோன் — நாமான்
பொழிவர் தமிலும் புதுவைக்கோன் பாவாய்
வழியும் மதுவோடுகந்து.

9. கட்டளைக் கவித்துறை

உகந்து கடுவன் பனசக் கனிக னுகிரதனால்
வகிர்ந்து மதுபாய மந்தி மகலொடும் வாரிதனித்
புகுந்து கதலிக் குவைதோய்த்து மாலோன் பொலனடிபால்
மகிழ்ந்து வகுத்திட வாய்த்த கணபுர மாதகரே.

7. அடியார் பெருமானுக்கு முக்கரணங்களாலுந்
தொண்டு செய்வர். திருமங்கையாழ்வார் வழங்கிய கவிய
முதம். பாக்களில் மகிந்துள்ளன: சத்தம், சுவை, அணி,
துறை, சொல், ஆர்வு - விருப்பம், இவர் "கலைப்பெருமான்"
என்று ஆனந்தோர் போற்றுவர்.

8. கவியன் அளித்த விருத்தோடு மூவர் அளித்த
விருத்தையும் பெருமான் துகர்த்தான். பா அயிலும் - பாவாகிய
அமுதத்தைப் புகும். சீமான் — இப்பாக்களாகிய செல்வம்
வாய்த்தவன். நாமான் பொழிவு — நானிவிருந்து மான்பு
அடர்ப் பொழிவது. புதுவைக்கோன் — பெரியாழ்வார்.
பாவாய் வழியும் மது: திருமொழி.

9. இத்தகத்தின் பெருமை. மாதகரம் வாய்த்த: வாய்த்
தது வாய்ப்புடையது. விலங்குகளும் பக்தி செய்யும்
பெருமை. கடுவன் - ஆனந்தரங்கு. பனசம் - பலா. உகிர் -
நகம். மந்தி - பெண்குரங்கு. மகவு - (குரங்கின்) குட்டி.
வாரி - மதுவெள்ளம். பொலன் அடி — பொன்கழல்.
வகுத்து இட. பிரித்து வழங்க. வாரை கதறியமையாக இனம்
பற்றி மாவுக் கொள்க. பொலன் — பொன். அழகு.
மேன்மை.

10. முப்பத்திருசீ ராசிரிய வண்ண விருத்தம்

புயங்குப்பு

முதலடி.

நகரவல சைவநிறை நடுங்கிதிலம் பாயவென
நறுநறென நேய்கொடு சிறையினை சிதைத்தன
அடர்ந்துயரு மம்புதியி லுருவரையை நட்டுவிட
வரவதனை வகடொடிய நெடுநெடுவென வசைத்தன
நடுக்கமுற வந்துபுன லொடுங்கவொரு மச்சவடி.
வெடுத்துமற முறித்துமறை நிலத்தெழு வயர்த்தன
புறக்கடவி விறுத்தபுவி பெயிற்றினிடை யமைத்துதவி.
புரத்திலுறப் பொருத்தமிக மகிழ்வுற வணைத்தன

10. “கற்பகக்காவன நற்பல தோளற்கு” என்றவாறு கற்பகப் பகணகன் போன்ற தோள்களின் பெருமையை விவரிப்பது. “கஜம் வா லீக்ய ஸம்ஹம் வா... வதமாச்சிதா | நாதுஸாயதி ஸத்திராலம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்சிதா | பிராட்டி. இராமனது புயங்களைப் பற்றியவளாய், யானை, சிங்கம், புலி எதைக் கண்டாலும் அச்சங்கொள்ளமாட்டார். இவ்வாறான தோள்களாலும், இவன் ஏற்றும் படைகளாலும் நாம் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை என்பது இங்குக் கருத்து.

இப்புயங்கள் செய்தன: மலைகளின் சிறகுகளை சிதறச் செய்தன; திருப்பாற்கடலில் அழகம் தோன்ற, மத்தர மலையை இட்டுக் கடைத்தன; மச்சவடி வேற்றபோது மறை களை மீட்டன; வராகாவதாரத்தில் பூமிப் பிராட்டியை மேலெடுத்து, அணைத்தன.

நகரவல — பறக்கக்கூடிய, சைலம் — மலை. “பொரு வரைமுன் போர்தொலைத்த பொன்னாழி” என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

அம்புதி—கடல், நட்டு விட அரவு அதனை, அகடு ஓடிய என்று விரிக்க, அகடு—வயிறு.

நடுக்கமுற... ஒடுங்க—பெருங்கடலும் ஒடுங்குமாறு பெரிய வடிவு. மற—முறித்து—தீமை செய்தோரை அழித்து.

இறுத்த—அழுத்திய. எவிறு—தந்தம். உரம்—திருமார்பு.

இரண்டாமடி

நிகரிலுரங் கொண்டநிசி சரீர்களிடை வெய்யகனை
தெருக்கிமுனி வேள்விதனை நிரப்பிப் புரத்தன
மிதிவைநகர் மானவர்க னுள்ளமுற வண்ணவரி
விலீனொடு புங்கமவை சுமந்துகொ டொளித்தன
நிமிசுலம துய்யவென நிலமிசையு தித்தவனைப்
புணர்வென தெடியதொரு சாபம் திறுத்தன
நிசிரர்தம் முண்டமொடு திருபவரன் முடிகளினம்
மண்டிநிலந் துள்ளவென வில்லது வளைத்தன.

மூன்றாமடி

பகரவரு பத்தியொடு பரிவுமிக வல்லகுதன்
பதம்வரிய வாதமகன் பரிதிமக னன்றிமிக
வரியதொரு சதவகுண வரக்கர்வர னென்றிவர்த
மகலமவை புல்கிவருந் செல்வமது பெற்றன

இரண்டாம் அடி: முனிவன் வேள்வி காத்தது, மிதிவைநிற்
கினை ஏத்தி மிளித்தது, நிராட்டியை அணைத்தது, அவனுக்
காக அரக்கரை அழித்தது.

உரம்—வரிமை, வெய்ய கனை—கொடிய அம்புகள்,
வேள்வி நிரப்பி—வேள்வி குறையின்று நிகழுமாறு காத்து.

உள்ளம் உற—வியக்குமாறு, “தோள்கண்டார் தோளே
கண்டார்” என்றவாறு, புங்கம் அவை—கணைகள்.

நிமிசுலம் அது...உதித்தவனை—படைச்சாஸில் எழுந்த
சானகிப் நிராட்டியை, தெடியது ஒரு சாபம்—மிகப் பெரிய
வில் (சிவபெருமானது வில்).

முண்டமொடு—போரில் இறந்தவர்களது முண்டங்
களுடன், திருபவரன்—இராவணன், மண்டி—அறுக்க அறுக்க
யிண்டுந் தோன்றிப் பனங்களிகள் போலச் சிதறி விழுந்து
நிலத்தில் நிறைந்த.

மூன்றாம் அடி: வரிகள் 1—4. அன்பரைப் புல்கியது,
பெருமானுக்கு அருஞ்செல்வம் போன்றது, பரிதராணாய
வாதாதாம்

பகரவரு பகதி—லக்ஷ்மணனவிடத்தும் பரதவிடத்தும் குகப்
பெருமான் சங்கைகொண்டது குறிப்பு, பதம் வரிய வாதமகன்:
அனுமான், இவனது பாதம் மகேந்திரமலைநிற் பதித்தபோது,
அது அழுத்தியமை குறிப்பு, பரிதிமகன்—சுகிரீவன், அரக்கர்
வரன்—விபீஷணன்.

படமூட்டில் வஞ்சமுடை நெஞ்சனைவன் கஞ்சனொடு
 மல்லலடர் மல்லலொடு களபமொடு கருத்தப
 உருமருவு தீயவனு மன்னவரும் பொன்றவெனப்
 பணைத்தவர்த மாகமவை சிதைவுநச் சிதைத்தன.

நாலாமடி.

புகரினொரு வாமமுடை பூவைபு குப்பினியும்
 பொன்னனைவ மங்கையவர் கொங்கைய தனைத்தன
 அமுதுபொழி கைப்பொழி லொள்ளினிடை வந்தவின
 வல்லவியர் கீதமெழக் குரவையது கோத்தன
 புறியிதுறை மானவர்த மின்னனிக நேய்யொடு
 பணிலமொடு தண்டுபடை யேந்திப் பணைத்தன
 எனதுமனம் வந்துபுது மைத்தனைவன் கண்ணபுரம்
 கண்ணனைவன் மஞ்சனைய வணநற் புயங்கனே.

வரிகள் 5-8: பற்றாதர் பட்ட பாடு. "விநாசாயச
 துஷ்கிருதாம்." படமூட்டில் வஞ்சகம்—மேன்மேலும் ஒங்கி
 வலியுங்குபடும். மல்லல் அடர்—வலிமை மிகுந்த மல்லல்—
 முடிக்க சாணூரர். களபம்—யானை; குவையாபிடம்.

கஞ்சனது ஆணையால் கண்ணனை முடிக்கவந்தவர்கள்.
 கருத்தப உரு மருவு தீயவன்—கழுதை வடிகில் வந்த அகரன்—
 அன்னவர்தம் ஆகம்—இவ்வாறு வந்தவர்களது உடல்.
 பணைத்து—வலிமைபுற்று.

நாலாம் அடி : பெருமானது பேரன்பு பெற்றவர்கள்.
 புகர், வாமம்—ஒளி, அழகு. பூவை—பெண். பொன் அணைய—
 பொருபேற் சிறந்தவர், பிராட்டிகையப் போன்றவர்கள்.
 வல்லவியர்—ஆய்ச்சியர். ஒள்ளினிடை—நிலவின் ஒளியில்;
 நிலவின் ஒளி, மங்கையர் முகவொளி, பெருமானின் திருமேனி
 யொளி. அமுதுபொழி—மலர்களினின்று பெருகும் தேன்
 அடர்ந்த.

இன்னல் இக—துன்பம் நீங்குமாறு. "எப்போதுங்
 கைகழலா தேமியான், நம்மேல் வினைகடிவான்" (கடிவதற்
 காக). பணிலம்—சங்கு, தண்டு—கதை, படை—வான். ஏந்திப்
 பணைத்தன—ஏந்தியதால் செழுமைபுற்றன. இந்த ஆயுதங்கள்
 இவனுக்கு ஆபரணங்கள் போல்வன. மைத்தன்—மீரன்;
 கணவன். மஞ்சு—மேகம். வணநல் புயங்கள்—அழகு
 வாய்ந்த புயங்கள்.

11. இருவிகற்ப ஸேரிசை வெண்பா

புயங்க வண்ணபாபி புகர்முகமுன் காப்பான்
கயங்கொள் கரவு கடித்தாய்—நயங்கொள்
பொழில்வாய் கணபுரப் பொன்னேவா லுய்ய
மொழிவாய் மதியே வகுத்து.

12. என்சீரரசிரிய் விருத்தம்

மதியாத மதியுடைய மாயனிடை வண்டே!

“மதியாலே யெகவியவ வாடுமிய னோகலே
கதியாது மியட்கில்கை பஞ்சகையுள் கல்லாய்

காலுடு பரவுமினம் காலுமடர் தீயாய்
பதியாக நீயன்னு கண்ணபுர மாலே!

பகலோடு மிரலோடு வாடுமியன்” என்றே

மதுபாயு மிம்மலை மித்தொடியில் நீத்தென்

மனநிலையை யோதியவன் மனநிலையை யோர்வாய்.

11. காப்பதே துயல்பாகவுடைய பெருமான் காத்தது
கஜேந்திரனை. ஒரு முதலையாகத் துன்புற்ற யானையை நீ காத்
தாய். வலிமிக்க ஐம்பொறிகளாகிய முதலைகளாக் பிடியுண்ட
நான் உய்யுமாறு அருள்வாய். மதி—அரிதெனப் பெரிபோர்
மதிக்கும் ஞானம்.

புயங்கம்—பாம்பு, ஆதிசேஷன். புகர்முகம்—யானை.
காப்பான்—காப்பதற்காக. கரவு—முதலை. கயம் கொள்—
தடாகத்தைத் தனக்கு அரசனாகக் கொண்ட. நயம்—தன்மை,
அழகு. பொன்னே—பொன்போல் யாவராலும் விரும்பப்
பெறுமவனே!

12. “மத்தவ்ய : நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்றவாறு பெருமானை
எப்போதும் நினைத்துருகுந் தலைவி ஒரு வண்டைத் தூதாக
ஏவுகிறாள்.

மதியாத மதி—என் நிலையை அதித்தும், ஏற்றது செய்வாத
எண்ணம். மதியாலே—சத்திரனைக் கண்டு பிரிவாலே நிலவும்
கொடியதாயிற்று. கல்—மெகவியல்பு தவிர்ந்து கடினமாயிற்று.
கா ணு—கால். சோலையிலே புகுத்து, அனைத்து வெளிவரும்
தூங்காந்து. அடர் தீ—பரந்துள்ள நெருப்பு.

13. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

இரங்கல்

நிலையாது மிலைபற்றோ யேதுமிலை
தன்பாலே தவளம் கண்டேன்
உலையாது செக்கரிடை வன்முசையை
யோர்த்துமிக யுலையே கொள்வாய்
அலையாநூல் கடல்போலே கண்ணீர்க
எருவுதியாக் தளவே! எல்போற்
கலைவாயர் கண்ணபுரத் தார்பாலே
கருத்தடரக் காழுந் நாயோ?

வண்டு செய்ய வேண்டியது : என் மனநிலையை அவனிடம் கூறி, அவனது எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டு, என்னிடம் அதனைக் கூதுவாய்.

13. தூது சென்ற வண்டு மீண்டதில்கலை. அருகிலே தன்னைப்போல் நிலையில்லாமல், துவளும் முக்கைக் கொடியைக் கண்ட தவளவி, "நீயும் என்போல் கண்ணனிடம் காழுந்து இயவன் வருத்துகிறாயோ?" என்கிறாள்.

தவளவி : நிகை இக்கலை பற்று இக்கலை—பற்றான தவளவன் வரவில்லை. பிரிவாக் உடம்பு வெளுத்துள்ளது. தவளம்—வேண்மை. வண் திசையை நோக்குகிறாள். அவன் வரும் திசை, வண் திசை, வண்மை மிக்கது. இந்தத் திசையை நோக்குகிறாள்.

முக்கைக் கொடி : பற்று [இக்கலை—பற்றிப் படர்வதற்குப் பற்றுக் கொம்பு அருகில் இக்கலை. தவளம் கொள்ளும்—மலர் களாக் வேண்மை ஏற்கும். வண்டு இசையை நோக்கும்—மலர் களில் படியும் வண்டுகளின் இசையை நோக்குகிறது. மெலிவும் கொண்டுள்ளது.

உலையாது—நீங்காத. செக்கர்—சூரியன் மறைவும்போது ஊனும் சிவப்பு நிறம். அவை ஆகும்.. அருவுதி : கொடி தேனைப் பெருக்குகிறது. தவளவி கண்ணீர் பெருக்குகிறாள். தவளவியின் தேர்வு : கலைவவயர்...காழுந்நாய்.

கலைவவயர்—“கலை இயங்கு மொழியாளர்” (திருமங்கை மன்னன்).

14. என்சீராசிரிய விருத்தம்

தவம்

உறுதவங்க லினிவேண்டா பெரிவீ ரேறு
 பொருதவனை யுறுதுணையா வுள்ளக் கொள்வீர்
 சருகிவைவுந் தண்காலுந் தவிர்ந்து மேலாந்
 தண்ணுவுந் தண்காலும் நாடி வாழ்வீர்
 சிறுகிழங்கு காய்கனிகள் தேடி பென்னும்
 பெருகிழங்கு பெறுங்காயம் பெற்றீர் சேர
 வரைமுதலும் வார்புனலும் வேண்டா மாலோன்
 கண்ணபுரம் வனரொளியை வாழ்த்த வாரீர்.

14. இவ்வாறு பெருமான் நமக்கேயாக இருப்ப, கொடிய தவங்களால் என்ன பயன்? தவங்களால் கவர்க்கம் பெற்றாலும், இவற்றின் பயன் அற்பமாய், நிலையற்றதாய். மீண்டும் பிறவியே நேரும். ஆதலால் கண்ணபுரத்தில் ஒளிமயமாய் விளங்கும் பெருமானை வாழ்த்த வருவீர்.

ஏறு (பொருதவனை...கொள்வீர்—தப்பின்களைப் பிராட்டி கையப் பெற நிஷுபங்களைக் கொன்ற பெருமானைத் துணையாக நாடும் தீய்கள்.

வேண்டாதன : உறுதவங்கள் : உண்பன சருகு இவை— உலர்ந்த இவைகள். தண்கால்—சூலிரீந்த காற்று இவை உட் கொள்ள. இத் தவத்தில் சிறு கிழங்கு, காய், கனி இவற்றைத் தேடி தீங்கள் பெற்றது. பெருகிழங்கு பெறும் காயம்—பிறவி களால் எப்போதும் மூப்பே வாய்த்ததாகப் பெறுகின்ற காயம் (உடல்). பெருகிழங்குக்காகச் சிறுகிழங்கு நாடுவதே! கிழங்கு— மூப்பு.

மேலும் தவஞ்செய்வதற்காக, வரை முதலும் வார்புனலும் வேண்டா. வரை—மலை, முதலு—உச்சி. வார்புனல்—யாறு.

நீர் செய்ய ஏற்றது : தன் துளவும், தண்காலும் நாடுவீர். தண்கால் : ஒரு திருப்பதி. வரை முதலு வேண்டா; கண்ணபுரத் திப் பொன்மலை போல் தின்றானை நாடுவீர்.

15. கட்டளைக் களித்துறை

வாராய் மடநெஞ்சே! வாழ்த்தப் பரமன் மலையுயே
காரார் குழலான் கமலை யனைந்து களிக்ஞயிவன்
சீரார் கருடன் சிறகின் திழைநிழிச் சேனையர்கோன்
ஏரார் பிரம்பதன் கீழு மறிவா விவற்கிடமே.

இறைவனது திருவருளை நாயுச் சிவர் நீர் நிலைகளிலும்
மலைபுச்சியிலும் தோய்த்து தவஞ்செய்வார். இறைவனோ
நம்மைப் பெறுவதற்குத் திருப்பாற் கடவிலும் திருவேங்கட
மலையிலும் உறைந்து தவஞ் செய்கிறான். “வேள்ளத்தி லுள்ளா
னும் வேங்கடத்து மேயானும், உள்ளத்தி லுள்ளானென் றோர்.”
இவனே கண்ணபுரத்தில் வளரும் ஒளி.

15. இப்பெருமானைப் பெறுவதற்கு உபாயம்: இவனை
வாழ்த்துவது. இவனது பெருமை: இவன் பிராட்டியை
அனைத்து, மகிழும் உன்னம் வாய்த்தவன். கருடனது சிறகின்
கீழும், சேனாபதியின் பொற்பிரயப்பின் கீழும் இவன்
இருப்பது. சீரார் கருடன்—வேதமயனாய்ப் பொன்னின் நிறம்
வாய்த்தவனாகையால். ஏர்—எழுச்சி, சிறப்பு. பிரம்பு அகன்
கீழ்: திருவாகும் அனைத்தும் சேனாபதியான விஷ்வக்
ஸேதனாச் சேர்த்தது. பெருமான் இளவரகபோல் விளங்கு
கிறான். வானின வரக வைகுந்தக் குட்டன் (பெரிவாழ்வார்).
பிரம்பு: திருவாகத்திற்கு அறிஞறி.

சீரார் கருடன்...நிழல்: தனது அடியார்களை விருப்பப்படி
தடத்து கொள்வன் இறைவன். “ஓடும் புள்ளோறி” (நம்மாழ்வார்).
புள் ஏத ஓடும்: இறைவனைச் கமந்து களிப்பது கருடனுக்கு
விருப்பமெனில் இவன் இவனது முதுகிற் படித்து சஞ்சரிப்பான்.

யசோதைப் பிராட்டிக்கு இன்பம் அளிப்பதற்காக இவன்
இவனது மடியில் வளர்த்தான் என்பார்.

என்னே இறைவனது நீர்மை! அடியார்களைக் களிக்கச்
செய்து இவன் களிப்பான்.



16. இருவிகற்ப வேரிகை வெண்பூ

தாது

வாயும் புகர்கொண்டு மின்னும் வணமுதிலே
மாவன் கணபுர மாநகரே - போயவன்பால்
தூது பகர்வாயே: “சேரும் வனிதைவிவன்
ஏது புகலிவட்கே?” என்று.

17. என்சீராசிரிய விருத்தம்

இரங்கல்

என்று வருமோ சொல்வாய் தோழி!
இனியன் கண்ண புரத்தோ யிசன்
நின்று கிளருக் காமப் படுதீ
நெய்பெய் பறவாய் நெஞ்சை யகைக்கும்
தென்றல் நழுவே, அமுதக் கிரணன்
தீயிற் கொடியன் பெண்ணயிற் புணரு
மன்றிற் குரலுக் களவே, மாரன்
அனதவய் கணையே சொரிவா னேய்வே!

16. தலைவனது வரவு தாமதிப்பதால் தலைவி மேகத்தைத் தூதாக அனுப்புகிறாள். வனிதை இவன்—இப்பெண். சேரும்—செய்வதறியாமல் வாடுகிறான். மின்னும் வணமுதில்கார்: மின்னவோடு மேகத்தைக் காணும் போது, பிராட்டியோடு பெருமாளின் சேர்த்தியை நினைப்பது நியைப்பு.

17. தலைவி தோழியிடம் தனது நிலையைக் கூறுகிறாள். இயம்புகைவ—சொல்லுவாய். துன்பம் வினைப்பன்: காமத்தீ, தென்றல், திவா, அன்றிலின் குரல். படுதீ—கொடுமைமயான தீ. நெஞ்சை அகைக்கும் உடலிலே யன்றி உள்ளும் புதத்து வாட்டும். அமுதக் கிரணன்—சத்திரன், பாவரும் விரும்புமாறு கிரணங்கள் வாய்ந்த சத்திரனும். பெண்ணயிற் -பணையில். புணரும்: ஆணும் பெண்ணும் கூடும்போது கனிப்பில் கூவும் குரலும் என்னைத் துன்புறுத்தும். களல்—நெருப்பு. நித் துன்பங்கள் வினைகிப்பவன் மாரன், காமன்; உடலில்காத ஒருவன் செய்யும் கொடுமைதானென்? அளவ் ஐங்கணைகள்—அளவ் போல் எரிக்கும் ஐத்து மலர்க்கணைகள். “கொன்னவிலும் பூங்கணைகள்” என்பது ஒப்புதோக்கு.

18. என்சீராசிரிய விருத்தம்

நாயிரங்கல்

எவ்விடையோ நினங்காவிற் றுரவை கோத்தீர்
என்னினமா னுளங்காய வரவை நீத்தீர்;
வல்வவர்தம் மஞ்சனிக்கேழ் விடையை விட்டீர்;
வல்விவிவள் நெஞ்சழிய நடையை விட்டீர்;
மெய்விடையான் சிறைக்கே விவங்கை வைத்தீர்;
மெய்விவலிக் கோதைமீக் கலங்க வைத்தீர்;
வல்விடையோ விடரொழித்த மிடலே நேதீர்
வளமுடையா விவள்பிழைக்கக் கடிதே வாதீர்.

19. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

தலத்தின் மேன்மை

கடியாருங் காவோங்க நடுவோங்குஞ் சீர்க்கண்ண
புரமாரும் காண்காரி தியனோடு
புடைபாடி மாநோடுதடமோடு மலையோடு
பொன்னோங்கு முறைவோடு பொலனோங்கப்

18. தலையிலின் திவையைக் கண்டு, தாய் பெருமானிடம் கூறுவது: பெண்பாவருக்கு அருள் செய்யும் நீ என் பெண்ணிடம் வேற்றுமை கொள்வது. விவப்பே.

எய்—இரவு. என் இளமான்—என்னுடைய அழகிய பெண். வரவை நீத்தீர்—வரவில்லை. வல்வவர்—இடையர். மஞ்சனி—பெண்; நப்பின்கைப் பிராட்டி. விடை—நிஷபங்கன். அட்டீர்—கொத்தீர். வல்வி இவள்—இத்தப் பெண். நடையை விட்டீர்—நாடி இவ்வு வரவில்லை. விட அம் கை வைத்தீர்—இவளை விடக் அழகிய கையில் விட ஏத்திப் போர்செய்தீர். என் கோதைமீ (மிக) கலங்க வைத்தீர்—இவள் மிகவும் கலங்குபடியும் இவனைத் தனியாக வைத்தீர். வல் விடையோன்—நிஷபத்தை வாகனமாக வுடைய பரமசிவன். இடர்—துன்பம்; கையிற் கபாவம் கொண்ட தாய். ஏதே! நீர். ஏறு—ஆண் சிங்கம். கடிது—விரைந்து.

19. தாய் இரங்குவதைக் கேட்ட பெருமான், இவளது அவமரப்பு நீங்குவதற்காகச் செய்தது: அருள் புரிவதே. இயல்பாகவுடைய தான், திருக்கண்ணபுரத்தில் இறந்தாகலே உதவையைக் காட்டினான். கண்ணபுரம் ஆளும்... சீர் ஏறு புரம் என்று இயைக்க.

கடி—பரிமளம், கா—சோலை. ஏழு புண்ணியங்கள். கான் (கருஷ்ணாசன்யம்), வாரி (கீழ்க் கடல்), தியம்—(கருஷ்ண ஜேத்தம்).

படியோது மாதன்ற னயிற்றோய்து பாவோடு
 பரகால னமுதோடு குயிலித்த
 தொடைபூது தேனோடு தொண்டர்த மமுதுது
 குதிகுடுஞ் சீரோது புரமாமே.

20. கோகைச வெண்பா

தூது

ஆமோ மதுகரமே! ஆலித் தினிதிருத்தாய்
 சாமம் நெடிதோய்தும் செளர்சர்-வாம
 மணியி னுருவென் மனமுருக்குத் தீவாம்
 பணியா யினித்தரியா னென்று.

ஆறு (காவிரி), தடம் (புஷ்கரிணி), மலை (கருடபர்வதம்),
 விமானம் (உத்பவாவதகம்); உரைவு. பொலன்—அழகு.
 பொலன் ஒங்க—இவற்றாலே அழகு மிகுள்ளது. இது வரையில்
 தவத்தின் வளம்.

இனி ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்களால் பெருமை. படி
 ஒது - பூமிமீதுள்ளவர்கள் பாராட்டுகின்ற. படி—தரம். படி ஒது—
 வாவரும் தரத்தைப் பாராட்டுகின்ற (பாடல்களின்). அமித்து—
 அமுது. பரகாலன் அமுது—திருமங்கையாழ்வாரின் பாகரங்கள்,
 அமுதம் போல் இனிப்பன. “இனிப்பு பாடல்”. குயில்—
 ஆண்டாள். தொடை ஊது தேன்—பாகரங்களின் தொடையலில்
 ஊதுகின்ற தேன் (கவை); தொண்டர்... குதி—அடியார் ஒதும்
 குதி, அமுதம் போல்வது. கவைவகவர் என்று பாராட்டப்
 பெறும் தொண்டர்.

20. பெருமானை நிகைத்துத் தலைவி நெஞ்சுருகும்
 நிலை : இதைத் தலைவனிடம் கூறுமாறு ஒரு வண்டைத் தூது
 விடுகிறாள், தீவன்.

மதுகரம் வண்டு. ஆமோ! - இது உனக்குத் தகுமோ?
 ஆலித்து - மதுவைப் பருகி ஆரவாரஞ் செய்து. என் நிலையைக்
 கண்ணாற் கண்டும், நீ இவ்வாறு செய்வதோ? மதுகரம்: மது
 எப்போதும் வாயில் நிகைத்திருப்பதாற் களிப்பு. சாமம் நெடிது
 ஒங்கும்—ஒவ்வொரு சாமப் போதும் ஊழியினும் மிகு வளரும்.
 வாம மணியின் உரு—அழகிய மணி போன்ற அவனது உருவம்.
 தீ—இத்தீ மனத்தையும உருக்கும். மனத்தைக் கவிக்கச்
 செய்யும் இவ்வுரு, மனத்தை உருக்குவதே! பணியாய்—
 அவனிடம் கூறுவாய்.

21. கட்டளைக் கலித்துறை

தரியா திகலவில் தருணி யழைக்கத் தவறியழைத்தார்
பெரிதே வெருவத் துகிலே பெருக்கிற்றுள் பேரதுவே
அரியா யரிவிய்த்த கண்ண புரத்தா யகன்மணிபே!
உரிபே னுனுக்கே லடியே னடைந்தே னுனதருளே.

22. கலித்தாழிசை

அம்மாளை

ஏனத் திருவுருவ னெம்பெருமான் செளரீசன்
கூனற் பிறைமருப்பிற் கொம்புயர்த்தா னம்மாளை
கூனற் பிறைமருப்பிற் கொம்புயர்த்தா னாமாசில்
நானற்கொம் பொன்றுரத்துத் தாங்கியதே னம்மாளை?

ஆனற்கொம் பிடைமுன்கூத் தாடினன்கா னம்மாளை

21. திருநாமத்தின் பெருமை: இது திரௌபதியைக் காத்தது. தருணி - பெண்; திரௌபதி. வெருவ - அஞ்சுமாறு துகில் - உடை. அரி - சிங்கம், பகைவன். அகன்மணி - உயர்ந்த மணி, முத்து.

திருநாமத்தின் சீர்மை உணர்ந்து நான் செய்வது உரிபேன்... உறுதுணையா - அடியேன் உனக்கே உரிபேன் உனது அருளே உறுதுணையா அடைந்தேன். திருமந்தரத்தில் அடியேன்: மகாரம், உனக்கே உரிபேன்; உகாரம்; நம என்பதன் கருத்து.

22. திருநாமம் செய்யும் வகையால் கிருப்பம் ஒரு புடை கிருப்ப, இவனைப் பற்றி அறிவது: இவன் பெண் என்றால் பித்துடைபவன். ஏனமாய்ப் பூழிப் பிராட்டியை அணைத்தான் பெரிய பிராட்டியையும் நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் அணைத்தான்.

அம்மாளை ஆடும் பெண்களுள் ஒருத்தி வராகாவதாரத்தால் பாடும்போது, ஒருத்தி - கிளவுவதும், வேறொருத்தி உத்தராகூறுவதும்.

ஏனத்திருவுருவன் : "கோவ்வராக மொன்றாய்." கூன் நல் பிறை மருப்பில் - வளைத்து, பிறைபோல் அழகுடைய வெணுத்த தந்தத்தில். கொம்பு - கொம்புபோல் இடைவாய்த்த பூழிப் பிராட்டி. உயர்த்தான் - ஏற்று அணைத்தான்.

இரண்டாவது பெண் : இவன் வேறொரு கொம்பை மாற்றில் ஏற்றினேன்? நம் கொம்பு ஒன்று, நன் உரத்துத் தாங்கியது

22. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம்

மானதன் செனரி வதியுதம் புரமே
 வான் தனிப் பதியினும் வரமே;
 வரிசிலை வனைத்து மாய்த்தது மானே,
 வனத்தனில் மேய்த்தது மானே;
 வானது பொழிய உயர்த்தது கிரியே,
 வனத்தனி மூயர்த்ததி கிரியே;
 மடுத்தது வாயில் முன்னனைநல் வனையே,
 வேட்டதும் பின்னைநல் வனையே;

ஏன்?—பெரிய பிராட்டியாகாதே தன் மார்பில் அனைத்தது ஏன்?

இதற்கு விடை : நீ அடியாயோ இவன் படி! பெண் என்றால் இவனுக்குக் கூத்தனரோ இயல்பு!

ஆன் நல் கொம்பிடை முன் கூத்து ஆடினான்—கொழுந்த ஏழு நிஷபங்களிடையே முன்பு கூத்தாடினான், நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுதற்கு. பின்னும் நங்கைவர் முன் குரவைக் கூத்தாடினான். ஆதலால் பெண்பாலரை நனைக்கும் போதெல்லாம் கூத்து, கொம்பு—மரக்கினை; அடியார்க்கு இவன் காட்டும் பிரேமத்தால், பற்றுக் கொம்பாவான். மருப்பியே கொம்பு உயர்த்து, “அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம்” என்று சரமச் சோகத்தை ஒதினான் என்பது குறிப்பு.

23. இவன் பல பிறவிகள் பிறந்து, பெருமை கொண்ட வகை. மானதன்—பெருமை வாய்த்தவன் : “பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்.” வதியும்—உறைகின்ற. வான் தனிப் பதி—ஸ்ரீ வைகுண்டம். வரம்—சிறத்தது.

வரிசிலை வனைத்து மாய்த்தது மான் : மாரீசனாகிய பொய் மானை, வனம் தனில் மேய்த்ததும் ஆன் : பகைகள்.

வான் அது பொழிய—கல் மன்ற பெய்ய, உயர்த்தது கிரியே—ஏந்தியது கோவர்த்தன மலை. கிரி--மலை. வனம் தனில்—வனக்கரத்தில். உயர்த்த—உயர்த்தது. திகிரி—சக்கரம்.

முன்னை வாயில் மடுத்தது நல் வனை—முன்பு பாரதப் போரில் வாயில் வைத்து ஊதியது சங்கு : வனை—சங்கு. அன்றி குக்குமணிப் பிராட்டிக்குத் தனது வகையைத் தெரிவிக்க ஊதியது சங்கு. வேட்டது விரும்பியது. பின்னை நல்வனை—நல் வனை பின்னை; சிறந்த வனைகள் அணிந்த நப்பின்னைப் பிராட்டி.

மீளது மாய லுந்ததது புள்ளே,
 தமரது சார்ந்ததன் புள்ளே;
 ஒலித்தது வேயிருங் குழலினை முன்னம்,
 விரையிருங் குழலினர் துன்ன;
 மானமர் தோக்கி யமுதூரத் தோய
 மகைத்தது மதுவெழத் தோயம்;
 வளர்ந்தது மாறன் வண்டமிழ் வளமே,
 வளர்ந்ததும் கொண்டனல் வளமே.

24. கட்டளைக் கலித்துறை

நல்லா ளிடைச்சி மடியும் நயப்புல்லும் நஞ்சரவும்
 கல்வோல மேலா லிவையுங் கருதினை கண்வளரப்
 பொல்வா லினையோன் வினைபோகப் புத்தி புதுத்தனையால்
 மல்வாற் புயத்தாய்! கணபுரம் வந்துறை மாமுருகிலே!

மீன்—முகலை. மீன் என்றது, பெருமானது புயவலிக்குமுன்
 முதலையின் சிறுமை தோன்ற. மீன் மாய, ஊர்ந்தது புள்
 (கருடன்). தமரது அன்பு உள்ளே சார்ந்தது—அடியர்களது
 அன்பு சேர்வது இவனது உள்ளத்தில்; இந்த அன்பால் இவனது
 உள்ளம் களிக்கும்.

ஒலித்தது...துன்ன—பரிமளம் மிக்க கூந்தல் வாய்ந்த
 பெண்கள் அடர்ந்து கூடுவதற்காக. இவன் ஒலித்தது வேய்
 திருங் குழல்- சிறப்புடைய புல்லாய்குழல். விரை திருங்
 குழலினர்—பரிமளம் மிக்க நீண்ட குழல் வாய்ந்த நங்கையர்.

மானமர்...தோயம்—பிராட்டிகைய மாற்பிக் ஏற்பதற்காகக்
 கடைத்தது திருப்பாற்கடல். மான் அமர் தோக்கி அமுது—மான்
 போல் தோக்குடையவளாய்ப் பெறற்கரிய அமுதம் போன்ற
 பிராட்டி. தோய—உறையுமாறு. தோயம்—நீர் (பாற்கடல்.)

வளர்ந்தது...வளமே—பெருமான் முன்னுருச் சொல்வ
 நம்மாழ்வார் பின்னுருவாகத் திருவாய்மொழியை ஒதி
 வெளிபிட்டார். கொண்டல் நல் வளம்—யாவருக்கும் நன்மை
 அளிக்கும் தீவ்யப்ரபத்தம்.

24. வேண்டுமோர் வேண்டுவன பெறுதற்காகவே
 இப்பெருமான் திருக்கண்ணபுரத்தில் உறைக்கின்றான். என்
 நெஞ்சிலும் புதுத்து என் தீவினையைப் போக்குவான், இவன்,
 நல்லாள் இடைச்சி—பசோதை:

25. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம்

மறம்

மாலி வேதி வந்த தூத!

மறவர் மானை மாநில

மன்ன னேற்க வேண்டி தின்னை

ஏவ நீயும் வந்தனை;

பாவை நாடி வந்த வுன்க

ரம்பி மத்த சீமுகம்

பாறு கொள்ள வல்ல தென்று

காண நீயும் வல்லைவே!

கோவி னானை பென்று சொல்ல

வல்லை பென்னிற் கூறுவன்

கூறு கொண்ட பின்னை விஞ்சிக்

குலைத்த முண்டல் கூறவோ?

நயப்புல்—தூயதான தர்ப்பைப் புல்; இவனது திருமேனியல் நயம் பெற்ற புல். நஞ்சரவு—திருவானந்தாழ்வான். கல்லோலம்—அலை. ஆய்—ஆனிலை; பிரளய காலத்தில் இதன்மேன் துவின்றான். புந்தி—மனம் முகிலே—மேகம்போல் தரம் பாராது அருள்செய்யும் பெருமானே!

25. இறைவனிடத்து பக்தி கொண்ட நங்கை ஒருத்தியை மணம்பேச அரசன் தனது தூதனை அனுப்ப, அவனது தந்தை தூதனைக் கடித்து கூறியது.

மாலிக்...தூத! அரசனது தூதனாக வந்ததால் இறு மாப்புடையவனே! மறவர் மான்—மறவர்தம் பெண். நீயும்—அரசனே வின்றி நீயும் அறிவு கெட்டாய். பாவை—என் பெண்! பாவையோல் அழகுள்ளவள். நீ கொண்டு வந்தது சீமுகம் (ஸ்ரீ முகம்) அன்று; சீமுகம். உடலிலிருந்து நீக்கப் பெற்றதால் சீம் அடர்ந்த தலை. சீமுகம் (ஸ்ரீமுகம்) ஓலை, கடிதம்; மன்னன் அனுப்பியதால் மேன்மை குறித்து.

இத்தச் சீமுகத்தில் நிலை: நான் கொள்ளவன்று. பாறு கொள்வது: பாறு—கழுது.

இது அரசனது ஆணை என்பாய். நான் கூறும் மறுப்பைக் கேட்பாய். சீமுகம் (உடலிலிருந்து பிரித்தது) கூறவல்லதோ? குலைத்த—உடலிலிருந்து பிரித்த. கூறுமோ?—அது வெறுத்தகரவிலன்றோ கிடப்பது! பேசவல்லதோ?

வீதி வாத காதல் கொண்டு
மெய்கள் மயக்க மெய்யிதே
வெய்ய வானும் தண்டு மேந்து
செளரி மன்னன் தானியே

26. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம்

மற்றம்

தானினை நீட்டிச் சகடிதக் காய்த்த
தனிப்பெரு நாயகன் செய்வித்
தானினை நானும் மறவர்தஞ் செய்வி
யிவளென வோர்த்தினை பந்தோ!
வானினை பேந்தி மணந்தனைப் பேச
வந்தவ குறுபிண மாகி
வாயது வேய நின்று கேட்டி
புனைகருட் டோகையை மன்னன்

எங்கள் பெண் காதல் செய்வது செளரிப் பெருமானை.

26. தந்தையின் சொல்வாத சினம் கொண்டு, தூதன் தனது வானை நோக்க, தந்தை மீண்டும் கடிந்து கூறிவது.

இவள் எங்கள் பெண் என்பது நீ உணரவில்லை. நாயகன் பெருமானிடத்தே பற்றுடைபோம். நீ தானினை...காய்த்த—சின்னஞ் சிறு மகமாய்ச் சகடாகரணைத் தனது தானாயே மாய்த்த. பால் வரவு தாழ்த்ததால் சினங்கொள்வார்போல் கண்ணன் தனது தானை நீட்டிச் சகட வடிவில் வந்த அசுரன் மாய்த்தான்; சகடத்தின் ஆங்குள் சிறைத்தன. மறவர் தம் செய்வி—மறவர்களாகிய எங்களுக்கு இவள் செய்வம்.

உன்னைப் போலே வானை ஏந்தி வந்தவர்களது கதி நீ உணராய்போலும்! அவர்கள் உறு பிணம் ஆகி நின்றனர். எங்கள் முன் அவர்கள் பேசவும் இயலவில்லை.

வாய் அது ஓய—பேச இயலாமல். கேட்டி—கேட்பாய். நீ செய்யத் தக்கது: அரசனது ஓகையை அவனிடத்தே சேர்ப்பாய். அவனது ஆகையை அறிவிக்கும் ஓகை இங்குப் பயன்பெறாது. ஓகை—ஆகை எழுதிய பனை ஓகை. இது புனை கருட்டு ஓகை—புனைந்து கருட்டப் பெற்ற ஓகை. புனை கருட்டு—போய் சதியாவோசனை.

நீளினை காதிற் நிணித்திடு நீயே
 இனம்பிடி வேண்டுதி யாகில்
 நீயடை காளை காரிகை வேண்டித்
 பாவலர் தம்முழி பேற்பாய்
 மீளுதி யாகி லணங்கெனக் கூறிக்
 கொவைவினை யாளரை மேவாய்
 மீண்டினிப் பாவை வேண்டுதி யென்னிக்
 மரத்திலும் மண்ணிலும் காளை.

27. கட்டளைக் கவிப்பா

மடக்கு

மண்ணில் தோய்த்தது பன்னக மலையே
 மாந்த தூங்குகும் பன்னக மலையே,
 தண்ணி யுறைவது மத்தி கிரியே
 நாடி யுயர்ப்பது மத்தி கிரியே,

நீர் இணை காதிற் நிணித்திடு—பனை ஒலைச் சுருள் காதுக்கு
 ஏற்றது: நீள் காது: மன்னன் நெடுஞ்செழியனோ? ஏழை
 மாந்தர் ஒலைச் சுருளைக் காதிற் அணிவர்.

தூதன் நாடி வந்து, இனம் பிடி வேண்டும் என்றான். இனம்
 பெண் என்றான். இனம் பிடி—இளமை வாய்ந்த பெண்
 யானை; இது காட்டியே காண்பதாம். ஆதலால் நீ கான் அடை.

காரிகை (அழகிய பெண்) வேண்டும் என்றான் தூதன்.
 காரிகை பாப்பருங்கலக் காரிகை—இது புலவரிடம் பெறலாம்.

அணங்கு (அழகிய பெண்) என்றான் தூதன். அணங்கு
 கொவை; இது செய்வது கொவைவினையாவர்.

பாவை வேண்டும் எனில், மரத்திலும் மண்ணிலும் பாவை
 பெறலாம். பாவை—பதுமை, அழகிய உருவம்.

27. நம்மைக் காப்பதற்கெனவே பெருமான் பல தீவ்
 தேசங்களில் உறைக்கின்றான். இவனைக் திருக்கண்ணபுரத்தில்
 நாடி நாம் உட்பலாகும்.

பன்னக மலை: பன்னகம்—பாம்பு; ஆதலால் சேஷசைலம்,
 திருவேங்கட மலை. இவன் மாந்தது—அனுபவிப்பது.
 கரும்பு அன்ன கமலை (வக்யம்.)

யண்ணிற் பெற்றதும் மாறனற் பாவையே
 மார்வி லுற்றதும் பாறனற் பாவையே,
 கண்ண புரத்தவ னூர்திபொன் னாகனே
 களித்து கறவதும் பைகொ ணாகமே.

28. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

நாகமது நீத்துமுன மோங்குமலை யாழிவிட
 நாகமது நாடியுறை நம்பிகேள்
 நாகமது பேர்த்துமழை காத்துவிரை வேதமய
 னாகமது சார்த்துமவர் கைக்கொண்ட

பின்னும் உறைபுத் தவம் : அத்திகரி (காஞ்சியில்). நாடி உயர்ப்பதும்—உயிர்களைக் காப்பதற்காக விரும்பித் திருக்கையில் ஏற்பது. அ திகரி—அவ்வாறு சிறத்த திருச்சக்கரம்; “பொருவரை முன் போர்தொலைத்த பொன்னாழி.”

அனுபவிப்பது : பண்மயமான திருவாய்மொழி : மாறன் நற்பா—நம்மாழ்வார் அருளியதாய், வேதப்பொருள் அடர்ந்த திருவாய்மொழிப்பா. மார்விலி உற்றது : பிரியாமல் உறைவது. பாக் தன் நல்பாகை : திருபாற்கடலினின்றும் வெளிவந்த பெரிய பிராட்டியார், பாவையோன்று அழகியவள். நல்பாகை : உயிர்களுக்குப் புருஷாகாரமாக இருப்பவள்.

இவனது ஊர்தி கருடன்; இவன் பன்னிகொள்ளும் அனை ஆதிசேஷன். பொன் ஆகன் பொன்மயமான திருமேனியுடைய கருடன். பைகொள் நாகம்—படங்கள் வாய்ந்த ஆதிசேஷன் பைகொணாகம்—பை கொள் நாகம்.

28. பெருமானைப் பார்த்து; “நீ செய்வன யாவும் உள்ளத் திந்து இனிப்பன” என்பது. “ஏஷ நாராயணக் சீரீமாந் ஷ்ரீரார்ணவ - திகேதநாநாக பர்பங்க முத்ஸுஞ்ஜ ஹஸ்வாகதோ மதுராம் புரீம்” என்றவாறு ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து திருப்பாற்கடலில் நோய்த்து, இங்கு வந்தவன் இறைவன்.

நாகம்—ஸ்ரீவைகுண்டம். ஓங்கும் அவை ஆழி—திருப்பாற்கடல். இதில் நாகம் அது நாடி; நாகம்—ஆதிசேஷன். அதில் அறிதலில் கொண்டாய்.

நாகமது காத்துமடு நாடிநலி யைந்தகைய
நாகமது கைத்தவன தொண்கழலில்
நாகமது பூத்தமலர் தூவுதனி பன்பேழான்
னாகமத னுள்ளமுதப் போத்தேனே.

29. இருனிகற்ப கேரிசை வெண்பா

போத்தேன் புலியிற் கணபுரப் போதகமே!
காப்த்தேன் கொடுநரகிற் கன்னமினி—மாய்த்தொழிய
மேய்வாய்கண் மூக்கு செவியாக்தான் மேம்படவே
உய்வாய செய்வா யுகந்து.

30. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

உகத்தடையின் செளரீச சொண்கமலக்
கழறினையே புத்தம் வாழ்க்கி

நீ செய்தது : நாகம் அது பேர்த்து : கோவர்த்தன மகையை
ஏத்தி. நாகம்—மகை. மழை காத்து—மழையாக் துன்பமுறாமல்
உயிர்களைக் காத்து.

விரை வேதமயன் ஆகம் அது சார்த்து—வினையும் இயல்
புடைபயனாய், வேத மயனான கருடன்மேல் தோய்த்து. நாகம்
அது காத்து; நாகம்—யானை. கஜேந்திரனைக் காத்து.

மேலுஞ் செய்தது : மடு நாடி—காசியன் வாழ்ந்த மடுவின்
சென்று. நவி ஐந்தகைய நாகம் கைத்த—துன்பமே செய்து வந்த
காசியனது கொழுப்பை அடக்கிய. கைத்த—கையச் செய்த.
உனது ஒன் கழலில்—நாகம் அது பூத்த மலர் தூவு/ம்)—
புன்னை மலர்களைத் தூவுகின்ற; உபகஷணம், பொது
வாக மலர்களைத் தூவும். முன்—முதலில். தூவு தனி
அன்பே ஆகம் அதன் உள்ளம் உற—என் நெஞ்சின் உள்ளம்
கவிக்க. நெஞ்சம் கவிப்பதற்காக ஓர் உள்ளம் கொண்டது
போலும்! நெஞ்சுக்கும் நெஞ்சு!

29. என்னைக் காக்க நீ வந்தாய். எனது ஐம்பொதிகள்
நல்வழிச் செல்லுமாது நீயே அருள் செய்வவேண்டும். போதகம்—
யானை. "குணபாவ மதபாதை" என்பர் திருமங்கை வாழ்வார்
கொடு நரகில் காப்த்தேன்; இனி கள்ளம் மாய்த்து ஒழிய—உயிவு
ஆவ செய்வாய்—உய்வதற்காவன செய்வாய். கொடு நரகு—உகை
வாழ்க்கை.

30. பெருமானது திருவடிகளை இப்போதே பந்தித்
திருநாமக்கள் ஆழிரத்தையும் ஒதவேண்டும்.

புருத்தடையும் காய்கூற்றத் தனுயோடு
 புன்பாசஞ் சரமும் கொண்டு
 மிகுத்தடையா மையோடு பித்தமுடன்
 மிடல்வாதம் நலியா வண்ணம்
 திகத்துடைத்து மேலணிக்கு மெம்மான்நன்
 திருநாமல் கூறு மின்றே.

31. கட்டளைக் கலிப்பா

இன்று சென்றடை யோமவன் சேர்புரம்
 ஈடிய செவடி மேற்சிரத் தாழ்த்துவம்
 ஒன்றி நங்கரஞ் சென்னியிற் கூப்புலம்
 ஓவா தேயவன் பேர்களை யோதுவம்

உம்மம் வாழ்வில் காய் கூற்றம் வந்து அடையும்—நீங்கள்
 களித்து வாழும்போதேகொடிய யமன் வந்து சேர்வான். “சென்றன
 சென்றன வாழ்நான், செருக்கூடன்—வந்தது வந்தது கூற்று”
 (நாவடி). காய் கூற்றம்—பாவங்கள் ஒன்றையும் விடாமற்
 குறித்துக் கொண்டு சீறி வரும் யமன்.

இவன் ஏற்று வருவன் : தனு—நீர், பாசம்—பாசக் கயிறு;
 சரம்—அம்பு.

நாய் துன்புறும் வகை : தனு ஒடு புன்பாசம், சரம்
 கொண்டு, ஐ. பித்தம், வாதம் நலியுன. தனு—உடல். தனு ஒடு—
 உடலில் பரவிபுள்ள. உடலால் பெறும் பாசம்—உகை வாழ்க்கை
 யில் ஆதரம். சரம்—மூச்சு. இவற்றோடு மிகும் தடை ஆம்—
 மூச்சுக்குத் தடையான. ஐ—சுயம். உயிர் நீங்கும் போது
 இறைவனை நினைப்பதற்கு இவை பெரிய தடையான.

பெருமான் செய்வது : அஃதும் ஸ்மராயி மத்பக்தம் (என்
 பக்தனை நான் நினைக்கிறேன்) என்பது. இகம் துடைத்து—
 இம்மைப் பிறவியை மாய்த்து. மேல் அளிக்கும்—மேலுலகம்
 தருவான்; “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்”
 (நம்மாழ்வார்). திகத்து உடைத்து என்றும் பிரிக்கலாம்;
 எதிர்த்துத் தகர்த்து.

31. நமது நீவினை நீங்க நாய் செய்வது : அவன் சேர்புரம்
 சென்று அடையோம்; அவன் செவடிமேல் சிரம் தாழ்த்துவோம்;
 “பாத(ம்) நாளும் பணிவத் தணியும் பிணி”. ஒன்றி ஊன்றி
 மிகுத்து. கரம் சென்னியில் கூப்புலோம்; அவன் பேர்களை
 ஒதுவோம்.

என்று மேலவர் சீரடி யேத்துத
 சீட்ட மேயிக நாடுவம் மேலவர்
 ஒன்று சீரினை போதுவம் பாரினி
 கொன்று மோயினித் தீவினைத் தூததே?

32. கட்டளைக் கலித்துறை

தீவினை முன்ன மயின்றனை, செய்வித் திருவதரம்
 பேயி னுரத்தற நஞ்சு கவைத்தனை, பெய்வனைவான்
 தாயின் முகையொடு மண்ணு முகத்தனை, தாரணியில்
 பாய பரிவிற் கணபுரம் போந்த பரஞ்சுடரே!

33. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்

இரங்கல்

கடசி வங்கு பரிதினை கொடுவி வங்கல் பொருதவன்
 கடசி வங்கு கழலிலே தடவு சித்தை யுழவவோ

என்றுமே அவன்...நாடுவம் அவனது திருவடிகளை ஏத்தும்
 அடியார்களது கூட்டத்தை எப்போதும் நாடிச் சேருவோம்.
 மேலவர் - சிறந்த இவர்களது. ஒன்று சீரினை - இவர்களது
 சிறப்பை. ஒதுவம்; பாரினில் ஒதுவம் - பாரினர் அறியுமாது.
 தீவினை தூது - கொடிய வினைபாசிய புதர். ஒன்றுமோ -
 தம்மிடம் பொருந்தாமோ? அழியும் என்பது குறிப்பு.

32. கண்ணபிரானாய் அவதரித்து இவன் செய்த மாயங்கள்
 பல. இவற்றால் இவன் கடர்மிக்குத் திருக்கண்ணபுரத்தில்
 விளங்குகிறான்.

தீ - காட்டுத் தீ. பிருந்தாவனத்தில் சிறுவர் மாடு மேய்க்கும்
 போது எழுந்த தீ. அயின்றனை - விழும்பினாய். திருவதரம் -
 வாய். உரம் - மார்பு. உற - பொருந்துமாறு. மண்ணும்
 உகத்தனை: மண்ணை உண்டு உன் தாய்க்கு உன் பெருமை
 கையக் காட்டினாய். 'வைவ மேழல் கண்டான் பிள்ளை வாயுளே.'
 பாய - பரவிய, மிகுந்த. மிகுந்த பரிவு: "மண்ணவர் எவ்வாய்
 வணங்க" - வணங்கி உய்ய.

33. செளரிப் பெருமானையே நினைந்துருகுத் தகவலி
 வகுத்தும் வகையை விவரிப்பது.

தி. க. - 3

கடலெழுந்த வெண்டிரை யனைந்தெழுந்த கோண்டலும்

கடலெழுந்த திங்களும் கடிய வாவ வெய்வனம்?

மடலெழுந்த பனையிலே வைகு மன்றிக் கொனியுமே

மடல்வி ரித்த கேதகை மணங்க வர்த்த வாதமே

அடல் திறத்த வானினும் கொடிது யானும் யினவோ?

அண்ணல் கண்ண புரமுறை கண்ணர் நண்ணி வருவரோ?

கடரிலங்கு...உழவவோ? திருக்கயிற் சக்கரம் ஏற்றும் பெருமானை நினைத்து நான் வருத்தவோ? பரிதி—சக்கரம். பரிதி கை கொடு விவங்கல் பொருதவன்—சக்கரத்தை ஏற்றி மலைகளின் சிறகைத் துணித்தவன். இவன் கழலிலே தடவு சிந்தை—திருவடிகளையே நினைக்கும் மனம். உபேந்திரனாய் அவதரித்துப் பெருமான் மலைகளின் சிறகை அறுத்தான் என்ப. விவங்கல்—மலை.

கடலை அனைத்து நீர் முகத்து எழுகின்ற மேகமும் சந்திரனும் எனக்குத் துன்பம் விளைவிப்பன. சூலிர்த்த நீரின்னும் எழுந்த இளை எவ்வாறு வெம்மை ஏற்றன? தென் திரை—தென்விய நீரின் அவை. இவை கடிய ஆவ எவ்வனம்? கடிய—கடுமைபானவை.

அன்றிலின் இனிய குரலும், தாழையின் மணத்தை முகத்து வரும் இளை காற்றும் வானினும் கொடிய வானின். மடல் எழுந்த—மடல்கள் அடர்ந்த. வைகும்—பொருத்தியுள்ள. அன்றிக்—ஆனும் பெண்ணுமாகிய இளை; கலந்து களிப்பால் கூவுவன இவை. கேதகை—தாழை. மணம் கவர்த்த வாதம்—மணமே அடர்ந்த காற்று; இனிமையே தரக்கூடியது.

வானினும் கொடிது : வான் உடலிலே பாயும்; இவை மனத்துளே பாய்ந்து வருத்துகின்றன. உயிரை வைத்துக் கொல்லுகின்றன.

கொடிது யானும் : குற்றியலுகரம்.

இவ்வாறு நன்கமயே செய்யவல்ல யாவும் என்னை வருத்த, நானும் யினவோ? என் துயரைப் போக்க, அண்ணல்...வருவரோ? அண்ணல்—பெரிபவர்; இகழ்ச்சிக் குறிப்பினது. வருவரோ—என் நிலையை அறிந்து.

34. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம்

வகுபுனற் கடலேழும் பொழிலேழும் மலைபேழும்
 நீயுண்ணு மசன மாகும்
 வாழிடமோ வீயாத கனிமக்கு வானாகும்
 ஆசனமு மரவே யாகும்
 மருவுநன் மங்கையரும் மலர்மகளும் மண்மகளு
 மின்னனைநற் றைய வாரே
 வாகனமோ வேதமயன் புள்ளாகும், துயிலிடமோ
 திரையெழியும் பாவா ராழி
 விரிபுனற் சடையானும் மலர்வந்த மேலவனும்
 வானவர்தம் கோனு மின்றி
 விண்ணுறையும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும்
 நுன்பனியே செய்வ ராவர்

34. இப்பெருமான் பரம்பொருளே என்பதை விவரிப்பது. யாவகையாலும் இவன் மேம்பாடுடையவன்.

இவன்—உண்பன் : (பிரள காவத்தில்) கடல்கள், உலகங்கள், மலைகள். வகுபுனல்—அலைத்து வரும் நீர் அடர்ந்த. பொழில்—உலகம். மலை—குல பர்வதங்கள். அசனம்—உணவு.

வாழிடம் : பரமபதம். வீயாத—அழிவில்காத. வான்—பரமபதம்.

ஆசனம் : அரவு—ஆதிசேஷன்.

இரு மருங்கிலும் இவன் அணைக்கும் மங்கைமார் : மலர்மகள், மண் மகள், இவர்கள் போன்ற மங்கையர். இன்னனை—இவர்கள் போன்ற. நல் னைபவார்; நைபல்—பெண். இவனது பேரெழிலை அனுபவிப்பவர்.

வாகனம்: கருடன் : புன்—பறவை.

துயிலிடம் : திருப்பாற்கடல். திரை எழியும்—அலைகள் வீசுகின்ற.

இவனுக்குத் தொண்டு செய்வோர். புனல்' விரி சடையான்—கங்காதரன். மேலவன்—பிரமன்: பெருமான் படைத்தவர்களுள் முதல்வன். வானவர் தம் கோன்—இத்திரன். மற்றும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்.

விரிகதி நிகுகடரும் நிற்பனவுத் திரிவனவும்

நின்னரிய விவைக் காவ

விரிபொழிக்வாய் கண்ணபுரஞ் சேர்ந்தாய்தின்

மேன்மைதனைப்

புவியோடு னோர்வாசி யாரே?

35. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்

தலைவி பெருமானது நிருவுருவைத் தீட்ட முயன்றதை

ஆர வண்டின் வயமாகி

வன்பன் மேனி வனனெக்வாம்

அடங்க வரையத் தூவிகையை

பேந்தி வெள்கிச் சாய்ந்தேனே

நீரார் கமல மலர்க்கண்ணும்

நிகழில் முல்லை நகைதானும்

துதலும் குழலும் நீன்முடியும்

நிலவார் குழையு மைம்பகடையும்

விவைக்காவன : சூரிய சந்திரர்; சராசரங்கள். விரிகதிர்—கதிர்விளி; கிரணங்கள் நிகழ்ந்த. திரு கடர்—சூரியன், சந்திரன். ஓர்வார் யாரே? “தன்னொழி மெய்ம்முன் வகரம் வர திகழ்துன்னும்” என்பது விதி.

35. திருமேனியின் கட்டெழிலாகப் பெருமை. “வாகாந் மத்மத-மத்மத :”; “காமன் தன் தாதை” என்பன குறிப்பு. தலைவி, பெருமானின் கட்டழகை ஓவியத்தில் தீட்ட முயன்றது, வரைய முடியாமல் வெட்கமுற்றது.

அடங்க வரைய—சிறிதேனும் விடாமல், முற்றும் ஓவியத்தில் காட்ட, தூவிகை—எழுதுகோல்.

ஓவியத்தில் கமைக்க விரும்பியவை. நீரார்...கண்—ஆழ்ந்த நீரில் மலருந் தாமரை போல, அழகு வாய்ந்த கண்கள். “நீரார் கமலம்போல் செங்கண்மால்” (திருமய்கையாழ்வார்). முல்லை நகை—மலரும் முல்லை போன்ற முதுவல். துதல்—நெற்றி; மேனிடம். குழல்—கலுத்த மயிர்க் கற்றை. நீன் முடி : மேலோங்கு கிரீடம்; உலகோர்க்கும் வானோர்க்கும் இவனே தலைவன் என்று காட்டும் கிரீடம். நிகவுஆர்—ஓளி பொருந்திய. குழை—மகரத் குழை, குண்டலங்கள்; செவ்வந்தைக் காட்டுவன. ஐம்பகடி : வான், தண்டு, சங்கு, சக்கரம், வீல்.

காரார் மார்பிற் கவுத்துவமும்
 கலனும் மறுவும் பூமகனும்
 கழலும் புனைவும் பூம்பட்டும்
 செவ்வி சுழிப்பத் திகைத்தேனே
 பாரோர் வாழப் பிறத்தாரும்
 பலவா நுண்மை பயின்றுந்தம்
 படியி னொளியி னொருகற்சைப்
 படியக் காட்டுந் தகவினரோ?

36. என்சீராசிரிய விருத்தம் காலம்

இளவிடைக னேழுடர்த்த மாலழகர் செனரி
 என்பாலே வரவிகைத்த கார்காவ மெங்கும்
 கனமதிரப் புனல்பொங்கிச் சுழித்தோங்குவ் காலம்
 கனதனமு மழல்பொங்க விழித்தேங்குவ் காலம்

கவுத்துவம்—கவுத்துவமணி. கலன்—ஆபரணங்கள். மறு—
 ஸ்ரீவத்ஸம். பூமகன்—பெரிய பிராட்டியார். கழல்—திருவடிகள்.
 செவ்வி சுழிப்ப—அழகு மயமாய் எங்கு மடர்ந்து, பெரு
 வெள்ளம்போல் சுழல்கொள்ள. ஒவ்வொரிடத்தும் ஒவ்வொரு
 வண்ணமாமக வெள்ளமிட.

என்னால் இயலவில்லை என்பது வியப்பன்று. வாலறிவனான
 இறைவனும் இது செய்யக் கூடுமோ? பாரோர்...பிறந்தானும்
 இதுபோல் மேலும் அவதாரங்கள் பல செய்து, தீக்ஷையைப்
 பலவகையால் பயின்றாலும். படி—திருமேனி; அழகின் வளம்.
 படியக் காட்ட—உள்ளவாறு காட்ட. சாந்தீபினியினிடம் இவன்
 அறுபத்து நான்கு கலைகள் அறுபத்து நான்கு நாட்களில்
 பயின்றதுபோல் பல பிறகன்கள் பயின்றாலும். 'திருமாவே
 கட்டுரைபோ!' என்பது போல் தின்றது.

36. கார்காவத்திலே வந்து கூடுவதாகச் சொன்ன
 தலைவனை நினைத்துத் தலைவி இரங்குவது.

மாலழகர்—அடிவாரிடத்துப் பிரேமம் வாய்த்தவரும்;
 அழகே உருவானவரும். வர இகைத்து—வருவதாக இகைத்த.
 கனம்—மேகம். புனல்—மழைநீர். பொங்கி—பெருகி.
 கனதனமும்—விம்மிய இரண்டு முகைகளும். அழல் பொங்கு—
 காமதாபத்தால்.

வனமதிரப் பாயகுவி களிதவைக்கும் காலம்
 மனமதிர வாய்வெருவக் குளிகுவைக்கும் காலம்
 முனைவதிரப் பொருநசினம் குடிவறங்கும் காலம்
 முடிவின்றிக் கொடுவினையேன் நெடிதிரங்கும் காலம்.

37. என்சீராசிரிய விருத்தம்

மடக்கு

கால மிகத்தானும் கால மிகத்தானும்

காண மலையானும் காண மலைத்தானும்

ஞால மிடத்தானும் ஞால மிடத்தானும்

ஞாயி நொளித்தானும் ஞாயி நொளித்தானும்

வனம் அதிரப் பாய் அருவி—பேரொலியால் வனம்
 அதிருமாறு பாய்கின்ற அருவிகள். கலிது அவைக்கும்—யானை
 களையும் அடித்துக் கொண்டு பாயும், மனம் அதிர—குளிரால்
 மனம் பறைவடிக்க, வாய் வெருவ—வாயாலே “ஐயோ”
 என்றஞ்ச, உவைக்கும்—துன்புறுத்தும், முனை—போர்முனை
 பொருநர்—போர் செய்யும் வீரர், குடிவ, உறைவிடங்களில்,
 நெடிது—நெடுங்காலம்; முடிவின்றி.

37. இவ்வாறு தலைவியை கறவிப்பவன் விசித்திரச் செயல்
 கள் வல்லவன்.

காலம் இகத்தான்—காலத்தைக் கடந்தவன்; காலம்
 நடைமாடாத பரம பதத்திலிருப்பவன். காலம் இவற்றில்லை,
 காலம் இகத்தான்—இகத்திலே அவதாரங்கள் செய்து, கால
 வரைக்கு உட்பட்டவன். இராமாவதாரத்தில் துர்வாசனும்,
 கிருஷ்ணாவதாரத்தில் வாயுவும் இவன் பூமியில் வாழ்வதாகக்
 குறித்த நான் முற்று பெற்றதை நினைவூட்டினர்.

காண மலையான்: நிஷபவிசி என்ற திருநாமம் வாய்த்த
 திருவேங்கட மலையான். காண மலைத்தான்—ஏழு நிஷபங்
 களையும் கொன்றவன்.

ஞாலம் இடத்தான்—வராகப் பெருமானால் ஞாலத்தைக்
 கோட்டில் உயர்த்தான். ஞாலம் இடத்தான்—அர்ச்சை நிலையில்
 இங்கு உறைபவன். ஞாலம்—பூமி.

ஞாயிது ஒளித்தான்: சூரியமண்டலத்தில் விளங்குபவன்.
 ஒளித்தான்—பாரதப் போரில்.

வேலை யடைத்தானும் வேலை யடைத்தானும்
வேத முறைத்தானும் வேத முறைத்தானும்
ஆலி நிலையானு மாலி நிலைத்தானும்
கண்ணி லுறைத்தானும் கண்ண புரத்தானே!

38. கட்டளைக் கவித்துறை

புரவி தடித்த பெருமான் புரங்கும் பொழிலிடையே
பொருகிற் கொடியொன்று காரும் பிறையும் பொருகயலும்
பரவு சிலையும் பணையு மிணைக்கோங்கும் பாடலமும்
மருகித் துவளும் மருகி லூரமின்றி வாடுவதே!

வேலை அடைத்தான்—திருப்பாற்கடலில் துயின்றவன்;
அன்றிக் கடலில் அணைகட்ட, அதன் கரையில் சாய்ந்தவன்.
வேலை அடைத்தான்—கடலில் அணை கட்டியவன்.

வேதம் உறைத்தான்; “வேத முதல்வன்” என்றவாறு
வேதத்தால் பாராட்டப் பெற்றவன். வேதம் உரைத்தான்—
அன்னமாய் வேதங்களை வெளியிட்டவன்; ஐயகீர்வனாய்
உபதேசித்தவன்.

ஆலின் இலையான் - பிரளய காலத்தில் ஆலிலையில்
துயின்றவன். ஆலி நிலைத்தான் - திருவாலியில் நிலையாக
உறைபவன்.

கண்ணில் உறைத்தான்: “காணுமே கண்ணபுரமென்று
காட்டினான்” என்றவாறு, திருமங்கையாழ்வார் காட்டுமாறு.

38. தனது கண்ணில் உறையும் கண்ணபுரத்தானை
நினைத்து விசித்திரமான கொடியொன்று வாடுகிறது. ஒரு
கொடியும் ஏந்தாத சிலவற்றை இப்பெண்கொடி ஏந்தித் துவள்
கின்றது. இக்கொடி - இத்தப் பெண்; தலைவி.

புரவி...பெருமான்—கேசி என்ற அகரணைக் கொன்றவன்.
பொரு இக் கொடி; ஒப்பில்லாத கொடி. எவ்வாறு?

இது தாங்குவன: கார், பிறை, இரட்டைச் சிலை, பணை,
இணைக் கோங்கு, பாடலம்.

கார்: மேகம் போற் சுறுத்த கூந்தல். பிறை—தெற்றி.
பொருகயங்கள்: ஒன்றையொன்று எதிர்ப்பதுபோல், கயல்
போன்ற கண்கள். பரவு சிலை—புருவங்கள். பணை—இன
மூங்கில் போன்ற தோள்கள். இணை கோங்கு—கோங்கு மலர்
போன்ற இணைமுகைகள்.

39. பதினான்கு சீராசிரிய விருத்தம் தாய் இரங்கல்

வாடி தின்ற பாரின் மங்கை சங்கை மங்கை மாகடல்
வரைபடர்த்து மேல்நடந்து வில்லு பர்த்த தன்றியும்
மோடி மன்னு கோயில் தன்னுள் வாடி தின்ற வல்லியை
முன்னை புன்னு மன்ன னெங்கத் தேரு பர்த்தும்,
ஆவலால்
ஒடு புள்ளை பூர்த்து வில்லி புதுவை வந்த தையவாள்
ஒன்வ கைக்கை பற்றி யங்கு மேலி தின்ற கொற்றவன்

பாடலம்—பாடல மலர், இளஞ் சிவப்பானது; இங்கு உதடுகள். மருவி துவளும்—இவை யாவற்றையும் ஏற்றுத் துவள் கின்றது. மருங்கில்—அருகில். உரம்—பலம்; கொழுக்கொம்பாசிய தலைவன்; கொழுநன்.

39. இவ்வாறு வாடிய பெண்டிற்கு இறைவன் அருள்செய்த தைத் தலைவி கூறுவதாகத் தாய் கூறுகிறாள்.

முதலில் சானகிப் பிராட்டிக்கு உதவியது. பாரின் மங்கை—படைச்சாலில் எழுந்த சானகி. சங்கை—பயம். மங்கை—தீர் வரை அடர்த்து—மலைகளைக் குவித்து அணை கட்டி. வில் உயர்த்து—எதிரியும் வியக்குமாறு வில்வேந்திக் கணைகள் பெய்து.

பின்பு உதவியது: ருக்குமிணிப் பிராட்டிக்கு. மோடி மன்னு கோயில்: காலிதேவியின் கோயிலில் இவள் கண்ணனின் வரவை நோக்கித் தங்கியிருந்தாள். வல்லி கொடி; ருக்குமிணிப் பிராட்டி. முன்னை உன்னும் மன்னை—முன்னமேயே மணக்க விரும்பிச் சடங்குகள் செய்து காத்துக் கொண்டிருந்த சிகப்பாலன். “கண்ணாலம் கொடித்துக் கன்னி தன்னைக் கைப்பிடிப்பான்” நிண்ணார்த்திருந்த சிகப்பாலன் தேசுழிந்து” (ஆண்டான்).

அர்ச்சகையில் உதவியது: ஆண்டானுக்கு. ஸ்ரீரங்கநாதனது வரவை நினைத்து மணத்திற்கான திருநாளிலே ஆண்டான் ஆவலுடன் காத்திருந்தான். அப்போது கருடன்மேல் ஊர்த்து விரைத்தான் பெருமான். வில்லி...தையல் ஆண்டான். ஒன் வனைக் கை—ஒளி வாய்ந்த வனைகள் அணிந்த கை கொற்றவன்—இறைவன், ஸ்ரீரங்கநாதன்

சாடி வாத தோள்கள் தாடி வாடி யேங்கு மென்குயில்
என்றுஞ் செளரி ராச ரென்று கூடி மென்ன செய்யவோ?

40. இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா

செய்ய கரநீட்டி மண்ணேற்றாய், சேணூர்மன்
செய்ய தெரிவை தனைபேற்றென் செய்யக்
கணபுரத்தாய்! நின்றாய் கரநீட்டி? நின்றன்
வணமுறைப்பார் வைவகத்தி லார்?

41. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்

கனி

வைவ யிரத்தான் வைகுஞ்சீர்க்

கண்ண புரத்தே மெய்யடிவீர்!

மதுவை யட்டான் மலரடிதோய்

மதுவை நானும் மேவிரே

கொற்றவனது, சடு திராத தோள்கள் தாடி— ஒப்பற்ற
பேரின்பந் தருவதாக் ஒப்பில்வாத தோள்களை அணைய
விரும்பி. என் குயில்—எனது குயில்; மென்குயில் எனினும்
ஒக்கும். கூவும்— அவனை அணைத்து கனிப்புடன் கூவக் கூடிய
இவன், இவ்வாறு நொந்து கூறுவதே! என் செய்யவோ?—என்
தலைவநா னென்ன? இவனைப் பார்த்து இரங்குவதே!

40. பெருமானை தோக்கிக் கேட்பது. நீ கரம் நீட்டி
நிற்பதென்? செய்ய கரம் தாமரைபோல் சிவந்த கரம். மண்
ஏற்றாய்: மாவலிபிடத்து. "மண்ணா! தருக" என்று இவன் கேட்க
மாவலி இவனது அழகில் ஈடுபட்டு, "என்னாக் தரப்பட்டது"
என்றான். சேண் ஊர் மன்—உபரிசரவணம். தெரிவை—பெண்,
பதுமினித் தாயார். இவ்வாறு நீ மண்ணும் பெண்ணும் ஏற்றும்,
யின்னும் கரம் நீட்டுவது என் செய்யி - யாது கருதி? "கண்டவர்,
தம் (தமது) மனம் வழங்கும்" என்றவாறு, காண்பாரது
உள்ளத்தை ஏற்பதற்கோ? வண்ணம் இயல்பு. மண் ஏற்றாய்,
பெண் ஏற்றாய், மேலும் வேண்டுவது என்?

41. மெய்யடிவார் கனிக்கும் வகை கூறுவது. வெளிப்
படைவராகக் காண்பது: கனிப்பதற்கான மது, கரடி தலை
அருத்துவது, காடி கொடுக்கக் கோழி, ஆடு இவற்றைப் பேசி,
இரவு முழுதும் கனிப்பிற் கழிப்பது.

உய்யும் வகையே விதுகண்டர்
 வாரீர் கரங்கோத் தங்காடி
 ஊரும் பரிவாத் பலபேரும்
 பீதற்றிக் கங்குல் கழிப்பீரே
 மெய்பார் சிறைவா ரணமுதீர்
 விதியு மன்பால் மாணாடும்
 மெய்யே பகர்வீ ரென்றென்றும்
 மேலும் பதநீர் பெறுவீரே

வவயம் இரத்தான்—கரம் நீட்டி மண்ணை ஏற்ற வாமான்.
 வைகும்—உறையும்.

மதுவை அட்டான்—மது என்ற ஆசையைக் கொள்வான்.
 மலர் அடி தோய்—மலர்போன்ற திருவடிகளில் தோய்கின்ற-
 மதுவை—தேனை. மேலீர்—விரும்புலீர். மது மேலீர்—கண்ணை
 விரும்புலீர் (வெளிப் படைமயாகத் தோன்றுவது).

உய்யும் வகை: வாரீர்—வருவீர். வந்து செல்வது:
 கரங்கோத்து அங்கு ஆடி—திந்த திவ்யதேசத்தில் திரண்டு
 கரங்களைக் கோத்துக் கொண்டு பக்தியால் ஆடி; இவல்,
 திருமொழி இவற்றைப் பாடி, பெருகும் களிப்பாலே ஆடி.
 வெளிப்படையாக: கரம் கோத்து அங்காடி வாரீர். அம் காடி—
 மயக்கத் தரும் காடி. வாரீர்—வார்ப்பீர் பருகுவதற்காக.

பின்பு, ஊரும்...கனிப்பீர்—ஓங்கும் பரிவாலே அவனது
 திருநாமங்களைப் பிதற்றுலீர். அன்றி அவனது ஊரும்
 (திருக்கண்ணபுரத்தின் பேரும்) திருநாமங்களும், “திருக்
 கண்ணபுரம் சொல்ல நானுந் துயர் பாடுசாராவே,” “பேராவிர
 முடைய பேரானன்” என்பன குறிப்பு.

பெறுவான்: மெய் ஆர் சிறை (சிறையின்) வாரணம்—உடற்
 பீதறியால் அடரும் பிறவிக்காகிய சிறையிலிருந்து நீங்குதல்.
 பின்பு பெறுவது: மாண் நாடு—பரமபதம். மேலும் பதம்—
 வாவரும் விரும்பும் பரமபதம். நீலீர் பகர்வது: மெய்யே மாண்
 ஆடு கபடமில்லாமல் பெருமானுக்கு வெற்றி! ஆடு—வெற்றி.
 “ஜிதம் தே புண்டரீகாகடி!” என்று.

செய்யா சலங்கல் சிரங்கொண்டு
 சிவப்பக் கண்கள் திளைத்தாடித்
 தெருவில் திரண்டு குவங்குவமாத்
 தேவர் காணக் களிப்பீரே.

42. எழுசீராசிரிய விருத்தம்

தூது

களித்துவரும் காரிகையர் கூடவென வேயங்குழலிற்
 காணமெழ ஓதுதனி மாயன்பால்
 விளித்திவனோ தூண்டிப்படும் மச்சமென வாடியிக
 வெம்புமெனக் கூறிவிரைந் தேகிரோ?

வேளிப் படைவாகக் காண்பது : சிதைவாரணம்—கோழி.
 மெய் ஆர்—கொழுத்த. மாண் ஆடு—பெரிய ஆட்டுக் கடா.
 பகர்வீர்—கூறுவீர். சிறுதெய்வங்களுக்கும் காவு இவையாவன.
 பதநீர்—பனங்கள்; போதை நருவது.

பின்னும் சிரத்தில் பெருமான் குடிக் களைந்த திரு
 மாவையை நசித்து, வீதியில் கூட்டங் கூட்டமாகத் திரிவீர்;
 செய்—அழகு. அவங்கல்—மாவை, கண்கள் சிவப்ப—இரவு
 முழுதும் பாடி ஆடுவதால்; போதைபால். தேவர்—நித்யகுரிகள்.
 பூசுரர் என்ற அடியார்.

43. தனது மேன்மையைச் சிறிதும் கருதாமல் உறவும்
 பண்புடைய இதைவனிடத்துத் தலைவி வண்டுகளைத் தூதாக
 அனுப்பி, “என் தலைவன் காவ தாமதஞ் செய்வது, அவனது
 பண்பினுக்கு ஏற்குமோ?” என்று கேட்பது.

வண்டுகள் செய்ய வேண்டுவது : இவன் வெம்பும் என்று
 தலைவனிடங் கூறுவது.

பெண்ணிடம் பிரேமம் வாய்த்த இவன் செய்தது : பெண்கள்
 கூடுவதற்காகக் குழலூதியது. காரிகையார்—அழகுள்ள ஆயர்
 சிறுபிழர். காணம்—இசை, சங்கேதமாக இவர்களைது பெயர்
 களைச் சொல்லி ஊதினான்.

இவன் நிலை. இவன் இவனை விளித்துப்படும் பாடு. தூண்டிக்
 படும் மச்சம் என—உயிர் ஊசலாடும் நிலை : முடியவும்
 மாட்டாமல், வாழவும் மாட்டாமல்.

வினித்தவொரு வேழமதைக் காக்கவென வேதமயன்
மேனிபடித் தோடுயிவர்க் கிதாமோ?
வளைத்ததிட வண்ணமதிட் கண்ணபுர வொண்ணகரம்
மன்னியுறை புள்ளினமே! கூற்றே.

43. சுட்டனைக் கவித்துறை

புள்ளும் பெருமான் புகழறை கண்ண புரமமகும்
விள்ளும் குவளை விழிவினாய்! நிற்பால் விருப்புடைவார்
உன்னி விடுத்த தழையாம் பிடிநீ, உயிரைனவார்
வள்ளல் வழங்குவர் பொன்னும் வரவும் வரைத்தனரே.

பெருமானது திருவருள் தப்பாது என்பதற்குக் காரணம். தும்பி யானை. வினித்த: “நாராயணா ஓ மணிவண்ணா, நாகணபாய வாராயென் னாதிடரை நீக்காய்” என்று கூறி அழைத்தது. இதறவன் செய்தது : காக்க...ஒடும் : வேதமயன்—கருடன். ச து ஆமோ—இவ்வாறு என்னைத் துடிக்கவிட்டுருப்பது தருமோ? வினித்தபாகைக்கு உதவு மிவர், தூண்டில் படும் மச்சமெனத் துடிக்கும்எனக்கு உதவவாகாதோ? ஒன் நகரம்—உயிர்களைக் காத்து அருள் செய்யும் இதறவன் உதவவதாய், பெருமை வாய்த்தது, இத்தலை.

43. கவங்குத் தலைவிபிடம் பாவ்கி கூறுவது : உனது உயிரைனவார் விரும்பி அனித்த தழை இது; இதனை ஏற்பாய். உன்னிடம் வரவும் நிச்சயித்துள்ளார்.

விள்ளும் குவளை விழிவினாய்!—மவர்க்கு குவளைபோல் தயைக்கள் வாய்த்தவனே! உன் நோக்கே அவரது உள்ளத்தைக் கவராதோ? அவர் நிற்பால் விருப்புடைவார்.

ஊரின் மேன்மை : புள்ளும்...அறையும்—பறவைகளும் புகழை ஒலிக்கும். அறையும்—பறைபோல் ஒலிக்கும்.

அவர் செய்தது : உன்னி—விரும்பி. தழை இதை ஏற்பாய். பிடி நீ—இதனை ஏற்பாய். நீ பிடி (பென்பானை); அவர் மதபானை (குணபால மதபானை); ஆதலால் பரிவாவே அவர் அனித்தார். மேலும், வள்ளல்—வரைவாது வழங்குவர். பொன்—பொன்மயமான பூனினங்கள், வரவும் வரைத்தனர்—வரவுதனையும் நிச்சயித்துள்ளார். உன் கண்ணழகாய், உன்னைக் காணவருவார்.

44. எண்சீராசிரிய விருத்தம்

பாண்

வரமருளும் பெரியரேனப் பாடிவரும் பாண!

வரவொழியென் பாடினியுன் பாடினிபாற் போவாய்

அரவரசா மமலியிலே யமருமுயி ரன்னார்

அரவதுபோ விருநாவர் செவிநிலையு மேலார்

வரவுரைசெய் வரத்தையிக மறந்துதனி தின்றார்

வண்ணமிது பரத்தையிகப் பேசியிகத் தோய்வர்

44. தலைவனது வரவு தாமதிப்பதாக, தலைவி மனமுடைந்து ஏங்க, தலைவன் அனுப்பிய பாணனைக் குறித்தும் கூறியது. பாணன்—இசைபாடுவோன். பாணன் கூறியது: உன் தலைவர் வரம் அருளும் பெரியர்.

தலைவி சொல்லுவது: பாணனே! இவ்வாறு கூறி நீ வரவேண்டா. இனி என்பாடு வரவு ஒழி—என்னிடத்து நீ வரவை ஒழிப்பாய்: உன் பாடினிபால் போவாய்—பாடினியாகிய உன் மகனவியிடஞ் செல்; நீ கூறுவன வெவ்வாய் நம்புவான்.

பாணன் கூறுவது எவ்வாறு நம்ப முடியுமா? தலைவி: அரவரசாம் அமலியிலே அமரும்—ஆதி சேஷனாகிய படுக்கையில் சயனித்திருப்பார். உயிர் அன்னார்—எனக்கு உயிர் போன்றவர். இவ்வாறு அரவிக் சயனித்திருப்பதாக, அவர் அது போல், இரு நாவர்—சொன்ன சொல் நிலைப்படுவனவ. "பாய்ப்பணையார்க்கும் தம் பாய்ப்புபோல் நாவும் இரண்டுள வாயிற்று" என்றான், ஆண்டான். செவி நிலையும் ஏவார்; செவி நிலையும் அவ்வாதே. பாய்ப்புக்குச் செவி வில்கலை; செவி இருத்தாவன்தோ இவர் நாம் சொல்லுவதை ஏற்பர்.

அன்றியும், வரவு உரைசெய் வரத்தை யிக மறந்து—வருவதாகச் சொல்விய வருதலை அவ்வது வரத்தை, அறவே மறந்து. தனி தின்றார்—செய்யாமல் தனித்து தின்றார்; என்னை விட்டுத் தனித்து தின்றார்.

வண்ணம் மிது பரத்தை இவற்று ஒய்வர்—நிறத்தாய் மேம்பட்ட பரத்தையை (விவை மகனை)ப்பற்றி யிக யிக உரைத்து. இவற்று—குறைபடக் கூறி ஒய்வர். அச்சுசையில் உறையும் இவர் சிறந்த பரத்வ நிலையைக் குறைபடக் கூறுவர்.

வினாபெறியும் பொழிவனையும் கண்ணபுர மேலார்
மெய்விதுவே யென்திவையை யென்றுமினிக் கேளார்.

45. எண்சீராசிரிய விருத்தம்

ஊசல்

இனித்தமொழி விளம்படிவர் நால்வர் துத்தம்
எழில்பாடி யிருபாலுத்தோய, மேலாந்
தனித்தமிழில் தனியமுதை மாத்து மன்பர்
தமைமறந்து நும்மெழிலி லாழ்ந்து குற
முனித்தவைவன் கரங்குவித்துத் தென்பா வேத்த
வேதமயன் வடபாலே வணங்கித் தோயத்
தனிக்கனியாய்த் தாதர்த முன்னங் கொண்டீர்
கணபுரத்தீர்! தமராட ஆட ருசல்.

வினா-பரிமளம். என் திவையை..., கேளார்-இனி என்னுடைய
திவையைச் செவிபாலே ஏற்கவும் மாட்டார் போலும். இச்
செய்யுள், தொனிப் பொருட் செறிவு.

45. இறைவன் போன்னாசல் ஆடும்போது அடியாரது
அனுபவம்.

முதன் முதலாகப் பிராட்டிமார், இளம்படிவர்-பெண்கள்;
பிராட்டிமார். பெருமானது அழகை அனுபவித்துப் பாடி
மருங்கில் உறைவர். மேலாம்...அன்பர்-தியப் ப்ரபந்தங்களின்
கவையை அனுபவித்து, அதன் பயனால் பெருமானை
அனுபவிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். அமிழ்து-சுவை.

முனித்தவைவன்-தண்டக முனிவன். தென்பால் ஏத்த-
தென்பால் அமர்ந்து ஏத்த. வேதமயன் வேதமே திருமேனியாக
வாய்ந்த கருடாழ்வான். இவர் இருவரும் பெருமானது பக்கத்தில்
உறைவது குறிப்பு.

தனிக்கனியாய்-ஒப்பற்ற கனியாக, ஈடும் எடுப்பும் இல்லாத
கனியாகி. "கணபுரத்தென் கனியே!" என்றார் திருமங்கை
பாழ்வார். தனிக்கனி: தன்னைத் தன் அன்பர் அனுபவிக்கா
வியல், இக்கனி நைந்து கெட்டு விடும். தாதர்தம் உன்னம்
கொண்டீர்-ஒப்பற்ற அழகாலே. "கண்டவர், தம் மனம்
வழங்கும்" என்றபடி. தமர்ஆட- உம்மைக் கண்டு களிப்பாலே
ஆடுமாறு, ஊசல் ஆடர்.

46. எழுரோசிரிய விருத்தம்

தவம்

ஊசலென வாடிவரு மின்பமொடுந் துன்பயினை
ஓயலென ஓமரெனக் குகைதோய்த்தும்
காசினியில் நாடுபல சென்றுபுனல் தின்றமழல்
காபவத னாடுபுகுந் தகைவீரே!
வாசவனு மோதமுறை யோங்கவொடு வேதமயன்
வாழ்த்துமூயர் கண்ணபுர நகர்வாமும்
சசனவன் தாவினையை மேவியவன் சீலமதை
வேத்தியவன் தாதரடி பணிவீரே.

46. பிறவி நீங்கிக் களிப்பதற்காகத் தவங்கள் செய்ய வேண்டா; செளரிப் பெருமானின் திருவடிகளை நாய், அவனது திருநாமங்களைப் பாடி, அவனது அடியார்களைத் திருவடிகளில் பணியவேண்டு மென்பது.

ஊசல்... ஓய என— மாறி மாறி வரும் இன்பதுன்பங்கள் நீங்கி தலம்பெற. ஊயர் என—மொளனமாக. குகை தோய்த்து, காசினியில் (உலகில்) நாடு பல—புண்ணியத் தவங்கள். புனல் தின்றும்—நீர் நிலைகளில் தின்றும். அழல் காப, அதன் ஊடு புகுந்து— நெருப்பின் நடுவே தின்று; பஞ்சாக்நிமத்யத்தில் தோய்த்து. தகைவீர்—இவ்வாறு தவத்திற்குத் குணியும் பெரிவீர்!

நீவீர் செய்ய வேண்டுவது, இவைபயக்க; மிகவும் எளியது.

வாசவன்—இந்திரன். ஓதம் உறை ஓங்கல்—நீந்த்திகைக் கடலிலே மறைந்துறையும் மலை, கருட பர்வதம். வேத மயன்—கருடாழ்வான். இவர்கள் வாழ்த்தும் சிறப்புடையது திருக்கண்ணபுரம். வாசவன் வணங்கி, 'உத்பலாவதகே திவ்யே' என்ற சீவோகத்தை இசைத்தான். கருட பர்வதத்திற்குப் பெருமான் மாகி மாதம் மகத்தன்று காட்சியருளுகிறான். கருட பகவான் பெருமானது முன்னே நின்று, பெருமானை அனுபவிக்கப் பெற்றான்.

நாம் செய்வது பெருமானது சீல குணத்தைப் பாடி, அவனது அடியார்களைத் திருவடிகளில் பெருமானோடு, பணியது. அவனது அடியாரை ஏத்துவதுதான் நிறைந்த ஞானத்தின் பயன்.

47. கட்டளைக் கலித்துறை

பணியாக் கவன குளமும் படியும் பரிவுடைமா
மணியா மடியார் மனத்தடர் தேனாம் வளர்பொழில்வாய்
அணியாக் கணபுரக் கோமா னடிக ளவையனைந்து
பணியார் பிறவி பெயர்ப்பீர், பெறுவீர் பெரும்பதமே.

48. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

தார்

பெரும்பதத்த செளரிசர் பேரன்பிற் காரகமூத்

தாமேவத் தன்னிலையும் பேரப்

பெண்மதியை நிலைகுலைத் த நாண்மதியும் நிலைகுலையத்
தலைச்சங்க நாண்மதியல் கண்டேன்

47. "த நமேயம்" (வணக்க மாட்டேன்) என்ற திராவண னிடத்தும் பரிவாலே, "பதி வா ராவண ன்வயம்" (திராவணன் வந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வேன்) என்ற திறையனது திருவடிகளை நாடிப் பிறவி நீத்துப் பெரிய பதமும் பெறக்கூடும்.

உளமும் படியும் — மனத்துள்ளே தோய்த்து, திருத்தும் வகையை ஆராய்த்துறையும் பண்புடைபவன் திறையவன். இவன் மாமணி; மணிபோல் பெருமதிப்புடைபவன். மணிபோல் நமது கையின் அடங்கும் எனிகை வாய்த்தவன். அடியார் மனத்து அடர் தேன் — உள்ளத்துள் தோய்த்து அவர்களைக் கனிக்கச் செய்து தானும் கனிப்பான்.

பிணி ஆர் பிறவி பெயர்ப்பீர்: "பாத(ம்) தானும் பணியத் தனியும் பிணி") பெரும்பதம் — வைகுந்தம்.

திறையன் மணி, தேன், கோமான், பிறவிக்கு மருந்து.

48. தலைவிக்குத் துன்பம் விளைவிப்பன: முழுமதி, குளிர்ந்த காற்று, கடவி னொலி. தான் அணிந்த தாரைத் தலைவன் தலைவிக்கு அனுப்ப, இவனது உள்ள நிலை மாறிய வகை.

பெரும்பதத்த செளரிசர்—என்னை நிலைக்காதவாறு பெரிய நிலையில் நிற்பவர். "செய்வர் பெரியர், சிறுமாளிடவர் தாம் செய்வதென்" (ஆண்டாள்).

இவர் செய்தது. பேர் அன்பில்—பெரியதொரு அன்பு கொண்டு; இதன் விளைவாகத் தமது கார் அகம் மேவ—தமது கரிய திருமேனியைப் பொருத்தக் காட்ட. மேவ—விடும்பு; எனது உள்ளத்திற் படியுமாறு காட்ட. தன் நிலையும் பேர—பெண்ணாகிய என் நிலையும் மாறுமாறு.

கரும்புதுவை மலர்ணவு கால்நிலையுத் தான் மாற
 அரும்புதுவை தன்காதுல் கண்டேன்
 சூழ்த்ததிரைக் கடலல்லல் தானோயக் கடன்மய்வை
 இடவெந்தை நீர்மைதனைக் கண்டேன்
 உறுத்துயரை மாய்த்ததனி யன்பரவர் தாரதரை
 வென் நிலையுத் தானோய்கக் கண்டேன்
 உற்றவகு முரவகு மோதுகொடுத் தூடணமு
 முவர்மொழியு மோய்த்துவரக் கண்டேன்

பெண்நிலையை நிலை குலைத்த நாண்மதி—எனது அமைதி நிலையை மாற்றிய முழுச்சந்திரன். இவனது நிலை குலைய—இத்தக் கொடிய நிலை மாற. தலைச் சங்க நாண்மதியம் கண்டேன்—சிறந்த சங்கம் போல் வெணுத்த முழுச் சந்திரனைக் கண்டேன்; இதனால் களித்தேன் என்றபடி.

இதுவரையில் தேறும் பொருள் : எனது தலைவர் பேர், அன்பில், காரகம் என்ற தீய நேசங்களில் சேர. தன் நிலை பேர என்னைத் துன்புறுத்தியதான நிலை மாற. தலைச் சங்க நாண்மதியம் என்ற தீயநேசம் கண்டேன். “கண்ணார் கண்ணுரல் கடினக கடினமழுத், தண்ணார் தாமரைமூழ் தலைச்சங்க மேல் திசையுள்” (திருமங்கைவழுவார்).

காற்றின் நிலை மாறியது. கரும்பு துவை மலர் அணவு கால்—வண்டு படிவின்ற மலரைத் தடவி வரும் காற்று. இது என்னை வருத்தியது. இந்த நிலை மாறி, அரும்பு துவை தன்கால் கண்டேன்—அரும்பின் மேற் படிந்து விடும் குளிர்ந்த காற்றை அனுபவித்தேன். தேறும் பொருள்: அரும்புதுவை: அரிதான ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், தன்கால் : திருத்தண்கால் என்ற திருப்பதி : இவற்றைக் கண்டேன்.

மேலும் சூழ்த்த திரை கடல் அல்லல் ஓய்த்தது : அவைகள் அடர்ந்த கடலால் நேர்ந்த துன்பம் ஓய்த்தது; இதன் விளைவு : கடல் மய்வை, இடவெந்தை : இந்தத் திருப்பதிகளில் இறைவனது நீர்மையைக் கண்டேன்.

வருத்துயரை...தாரதரை—எனது துயரை மாய்த்த அன்பர் அனுப்பிய திருமங்கைவளையே, நிலை ஓங்கியது.

இதுவரையில் பேசிய உவர் மொழிகள் ஓய்த்தன. உவர் மொழி—தூடணங்கள், மனத்தைத் துன்புறுத்தும் சொற்கள். தூடணங்கள் கூறுவோர் : உற்றார், ஊரினுள்ளவர்கள்.

தி. க.—4

விரும்புமணி கவனவையுத் தரளமொடு தாண்மலருஞ்
சந்தனமும் விரும்பிமிகக் கொண்டேன்
வெண்பணில மூதிவரும் மேவரவ ரின்றுவரு
மென்றவுரை யுயிரளிக்கக் கண்டேன்.

49. கொச்சகக் கலிப்பா

அளிக்குஞ் செளரீச ரடியிணையின் கவையதனைக்
கனிக்குங் ககனத்தார் காண்பதுவோ? கல்வதுவுஞ்
கலிக்குங் காளியனுஞ் சுவழித்த காகுடனும்
ஒளிக்குங் கொடுஞ்சகடு முறுதவங்கள் செய்தனவோ?

இப்போது நான் விரும்பி ஏற்பண: அணிகலன், தரளம்
(முத்தாரம்), நான் மலர், சந்தனம் (கவைய); இவை அவனது
வரவை எதிர்த்தோக்கி. பணியம்—சங்கு. மேவர் அவர்—பீச்
சிறந்த என் தலைவர். உயிர் அளிக்கக் கண்டேன்; இராமனுக்கு
“திருஷ்டா ஸீதா” (கண்டேன் சீதையை) என்ற சொற்போல.

49. பெருமானின் திருவடியின் கவை நால்வர்க்கு நேர்ந்தது.
“ஹாடி ஹாடி” என்று பாடிக்கனிக்கும் நித்ய குரிகளும்
இதனை அனுபவித்ததின்கல.

ககனம்—ஆகாசம். ககனத்தார்—ஆகாசத்திலுள்ள நித்ய
குரிகள்; எப்போதும் இதறவனை அனுபவிக்கும் பேது வாய்ந்தவர்.

கல் அது—சாபத்தால் கல்லுருவாய் நின்ற அகலியை.

கலிக்கும்—கிளங்கொண்ட.

குங் அழித்த கார் உடல் அவதந்தாமன் விடுத்த
அபாண்டவக் கணையால், அடியென்றுவியில் மன்னவியாகிய
உத்தரையின் கரு கருகிவது. கண்ணிராசனது திருவடி தீண்டப்
பெற்று, கரு மீன உயிர்பெற்றுப் பரீட்சித்தாகப் பிறந்தது.

ஒளிக்கும் கொடும் சகடு—கபடத்தை மறைத்துச் சகட
வடிவில் வந்த அசுரன்.

உறுதவங்கள்—முறைப்படி இயற்றும் தவங்கள். செய்
தனவோ—செய்வதில்லை. திருவடியாலே நவும் தா?ன வாய்ந்தது.
இதற்கு அன்பர், அகலார் என்பது கிடையாது. பெருமானுடைய அருள் ஒன்றே காரணம்; திக்கேறிகுக் கிருபை; யாதொரு காரணமுமின்றி அவன் காட்டும் கிருபை.



50 பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

மதங்கு

செய்ய வைக்கண வில்லி தந்தவர்
சௌதி மன்னவர் தாளிலே
சேணி கறத்திடப் பாடு சீருடை
மதங்கி மெல்லிடை! தின்றுகேள்
நொய்ய தின்னிடை கொம்மு சீர்த்தொடி
தாளம் தின்முலை மெய்யவே
நூபுரக்கழல் மேலை மத்தளம்
கண்ட மும்முரல் சங்கமே

50. மதங்கி ஒருத்தி தன் கையில் வானைக் கொண்டு
சௌதிப் பெருமானின் தாங்களை வாழ்த்திப் பாடியாடும்போது,
அவளது அழகில் ஆழ்ந்த ஒருவன் பாராட்டிய வகை.

மதங்கி—ஆடல் பாடல் வல்லவன்; பாண்மகன், பதினா
றாண்டுப் பெண், மதங்கி மெல்லிடை! வி.வி.]

செய்ய...தந்தவர்—ஐங்கணங்களும் கருப்பு வில்லும்
கொண்டவனாய் போழுகு படைத்த காமனைப் பயந்த,
பெருமானது போழுகு, காமனது அழகுக்கு ஊற்றுவாய்.

பாட்டின் தரம் : சேண் நிகறத்திட—ஆகாசம் முழுதும்
பாராட்டுமாது, இனிமை வாய்ந்தது. தின்று கேள்: தான்
கூறுவதை ஊன்றிக் கேட்பாய்.

உனது அழகு: நொய்ய நுண் இடை—யிசவும் மெல்லியதான
இடை. கொம்மு—ஒவிக்கும். சிறு துடி—உடுக்கை, இடை துடி
போன்றது.

உனது முனைகள் : மெய்யவே—மெய்யாகவே, தாளம்—
தாளம் போல்வன.

கழல்கள் : நூபுரக் கழல்—நூபுரம் அணிந்த கணைக்
கால்கள், மேலை மத்தளம்—சிறந்த மத்தளம் போல்வன.

கண்டம் : கழுத்து, முரல் சங்கம்—ஒலியால் சிறந்த சங்கம்
போன்றது.

இவள் அரையில் பறைவையக் காட்டிக் கொண்டு, பறைவைய
ஒலித்து வானேந்தி ஆடும்போது, அங்கங்கள் இசைக் கருவிகளா
கின்றன என்பது விசித்திரம்.

பெய்யு மொள்வனைக் கைகள் தத்திரி
கண்கள் தம்புரு தாமவே
பேரி யோங்கிட வானை போச்சிடு
மாற்ற லுன்னிலும் மேவதே
மெய்யி தோதுவன் தன்று செய்தனை
உடுக்கை யிவ்வனத் தாழ்த்தலே!
மேலி நிற்பவர் நாட்ட வானொடு
முன்றன் வானினை சுழலுவோ?

கைகள்: ஒளி வளைகள் பெய்யும் கைகள்—ஒளி வாய்த்த
வளைகள் சுணித்த கைகள். தத்திரி—வீணை.

கண்கள் தம்புரு தாம்—கண்களோ தம்புரு.

உன்னுடைய ஆற்றல்: பேரி ஒங்கிட—பேரி வாத்நியம்
முழங்குவதற்கேற்ப. வானை ஒச்சிடும் ஆற்றல்—ஒலிக்கு ஏற்ப
வானை வீசும் ஆற்றல். உன்னிலும் மேவது—உனது அழகிலும்
மேம்பட்டது. நினைக்கிக் மேம்பட்டது.

நான் ஒன்று கூறுவன்; இது மெய். நன்று செய்தனை—
நல்ல காரியம் செய்தாயி! அது என்ன?

உடுக்கை இவ்வனம் தாழ்த்தலே!—அரையில் கட்டியுள்ள
உடுக்கு ஒலிக்காமல் இவ்வாறு தாழ்த்திடுப்பதேன்? வேறு
பொருள்: அரையில் கட்டியுள்ள ஆடை சிறிது தாழ்த்துள்ளது;
இது ஏன்? உடுக்கை—உடை.

இதனால் நிகழ்வது: மேலிநிற்பவர்—உனது ஆடவையும்
பாடவையும் குறித்து விசுவப்பத்தோடு நிற்பவர்களது. நாட்ட
வானொடு—நாட்டமாகிய வானொடு, அதாவது கூர்ந்து நோக்கும்
நோக்கோடு. உன்றன் வான் இனை—வான்போல் கூர்நோக்
குடைய உன்னுடைய கண்கள். சுழல ஓர் ஆடவர்களது கண்க
ளாகிய வான்களுடன் உன்னுடைய வான்களும், வான் போன்ற
கண்களும் சுழலுவது என்னே! ஆடவர்களது கண்களை
வானென்பது, கூர்ந்து நோக்கலின் என்க.

அங்கங்கள் இசைக்கருவிகளாவது விசித்திரம்; ஒச்சம்
வகை இதனினும் விசித்திரம்; உடுக்கை தாழ்ந்தது மேலும்
விசித்திரம்.

51. இருவிகற்ப ஷேரிசை வெண்பா

கழற்கால் கனித்தீர் கடரமுறு மார்த்தீர்
அழல்மா கணங்கீண்டீர், ஆன்பின்—குமுறுதிப்
பூம்பொழில்வாய் கண்ணபுரம் போத்தீராத் பூதலத்தில்
தீம்பொழிப்பான் தீயார் செயல்.

52. ஷேரிசை யாசிரியப்பா

தீயாய் நிலனாய்த் திறலார் வனிபாய்
வீயா விசம்பாய் விபுலப் புளவாய்ப்
பண்ணிரு கடராய்த் துன்னிடு மொளியாய்
நென்னல் நானையாய் நிகழ்த்தருல் காலமாய்

51. இதரவன் நம்மைக் காக்கும் வகை, திருஷ்ணாவ
தாரத்திற் செய்தவை.

கழற்கால் - கழற்காற்று. கனித்தீர் - சினத்தீர், கொன்றீர்.
கஞ்சனறு ஆணையால் கண்ணனைச் சுமந்து செல்வ வந்த
அசுரன் கழற்காற்றின் வடிவம் ஏற்றான்.

கடர் அழல் ஆர்த்தீர்—பசுக்கள் மேய்த்து வரும்போது
நேர்ந்தது திரு. எதிர்பாராமல் காட்டில் தீ வளர, ஆயர்
கூச்சலிட்டனர். கண்ணன் அங்கிடஞ் சென்று அழவை வாயில்
ஒடுக்கிக் கொண்டான். ஆர்த்தீர்—உண்டீர்.

அழல் மாசனம் கிண்டீர்—அழல்போற் கொடிய மலையப்
பாய்வைப் பினத்தீர். மலைப் பாய்பு—அகாசரன்.

ஆன்பின்: ஆன்—மாடுகள். பசுக்கள் மேய்த்து வரும்
போது கணங்கீட்டுப் பொழில் வளங் கண்டு திருக்கண்ணபுரத்
தில் நோய்த்தீர். “கன்று மேய்த் தினிதகந்த காளாய் என்றும்,
கணபுரத்தென் கனியே என்னும்” என்பது குறிப்பு. தீயார்
செயல் தீம்பு ஒழிப்பான்—கொடியவர்களுள் வரும் துன்பத்தைப்
போக்குவதற்கெனவே, கண்ணபுரம் போத்தீர்.

52. “ஸர்வாங்க ஸூத்தரன்” என்ற திருநாமத்திற்கேற்ப,
தீவனது கட்டழகை விவரிப்பது.

தீயாய்...கலைகளாய்: யானையும் யாவருந்தானாய்ப்
பெருமான் நிற்கும் தலை.

திறல் ஆர் வளி—வலிமை வாய்ந்த காற்று. விபுலம் பரத்த.

மலர்வரு மயனாய் மாக்விடை யானாய்
 அவகிவரத் திறல்வா யமரர் தாமாய்
 அண்ட ரகத்தனு ளண்டுமோ ரமுதமாய்
 அண்ட மகட்டினு ளொண்டுபே ருருவாய்ச்
 சொல்லாய் பொருளாய்ச் கவையாய்ப் பயனாய்ச்
 சொல்லார் மறையாய்த் துவளாக் கவையாய் 10
 விளங்கும் மேவனே! விண்டனி லோங்கும்
 வளங்கொள் கண்ண புரமுறை வன்னாய்!
 தின்னுடை யுருவெழில் நெடுங்கால் துகரினும்
 பன்ன வரிதாய்; பதம மலர்மிசை
 மன்னுநின் னிணைபடி மன்னுபொற் கழலில் 15

துன்னிடும் ஒளி: தீயும் தினகரனும் நீங்க மந்தைச்
 சுடர்கள்.

இறைவன் காலத்தை இயக்குபவன். நென்னல்—நேற்று.
 முவகைக் காலம் குறிப்பு.

தேவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாகி அவர்களை இயக்கிவைப்
 பவன். அயன்—பிரமன். மாக் விடை—பெரிய வடிவுடை சிஷ்யம்.
 அசுர இலாத் திறல்—அளவிட முடியாத வலிமை.

அண்டர்—அண்டங்களிலுள்ள உயிர்கள். அகம்—மனம்.
 மண்டும் அமுதம்—உயிர்களது உள்ளத்தில் உறைந்து அவர்
 களுக்கு நல்லனவே செய்யவன். அந்தர்யாமி.

கண்டம் அகட்டினுள்...உரு: அகடு—வயிறு. அண்டங்
 களைத் தனது வயிற்றுள் ஒடுக்கவல்லவன். பஹிர்வயாப்தி:
 யாவும் தன்னுள் அடங்குமாறு பரந்திருத்தல். இவை இரண்டா
 லும் நாராயணன் என்பது.

துவளா—வாடாத. சொல், பொருள், கவை, பயன்,
 மறைகள், கலைகள் யாவும் நீ.

11, 12 உறையும் திருப்பதியின் மேன்மை. விண் தனில்—
 பரம பதத்தினும். வன்னாய்!—யாவரும் எளிதில் வணங்கிப்
 பயன்பெறுமாறு உறைபவனே!

14—24. பேரமுது. உரு எழில்—வடிவும் அழகும்.
 துகரினும்—இனிக்க இனிக்க மேன்மேலும் பெருகும் ஆகையால்
 நெடுநோம் அனுபவித்தாலும். பன்ன அரிது—விவரிக்க
 இயலாதது.

திருவடிகள்: பதம மலர்மிசை மன்னும்—பதம மலரின்
 அழகை ஒடுக்கி, அதன்மேல் அழகுடன் விளங்குகின்றன இவை.

பின்னுபன் மணிதிரை மேவென மிளிர்ந்த
 இதழென விரிதரு விரல்தனி ஹொளிந்தகம்
 புதமெழு மதியினும் பொலியதின் விரல்வனை
 ஆழியில் கடரோ டருகெழுஞ் செக்கர்
 மோதை பாய, முனித் தண்டெனக் 20
 கணைக்கா விணையும், களித்தின் கரமென
 இணைதரு முருவும், இளைத்ததுண் ணிடையும்
 பீதக வுடையும் பொருந்துபொற் கச்சம்
 சீதக் கடவெனத் திரண்டதோர் மணியென
 விளங்கு மேனியி னெழில்மா கடலில் 25

கழங்கள் : மணிகளின் திரைகள் மின்னையைப் போல்
 ஒளிர்வன.

திருவடிகளில் விரல்கள் : தாமரைவின் இதழ்போல்
 விரிந்துள்ளன.

தகங்கள் : புதம் எழு, மதி—மேகத்தினிடையே விளங்குகிற.
 புதம்-அம்புதம். மதியினும் பொலிய—மதியைக் காட்டிலும் எழில்
 மிக்ரு விளங்க.

திருவடி விரல்களில் அருகாழி (மோதிரம்) யின் கடர்:
 அருகு எழும் செக்கர்—விரல்களினிடையே வாய்த்துள்ள
 சிவப்பு. மோதை பாய—ஒளி வெள்ளமாகப் பாய.

கணைக்கா: தாமரைத் தண்டு போன்றது.

ஊரு—தொடை. களித்தின் கரம் என—யானையின்
 ஸ்திதிக்கை போல்.

பீதகவுடை—பொன்னிறமான உடை. “செவ்வரத்த வுடை
 வரடை” என்றார் திருவங்கை வாழ்வார். பொற்கச்ச—
 அரைப்பட்டிகை; ஆடையின்மேல் அணிவது. “சிவ்வினிகைக்
 கச்ச” என்றார் திருமங்கை வாழ்வார்.

25, 26. திருமேனியில் கொப்பூழ். சீதக்கடல். குளிர்ந்த
 நீருடைய திருமேனி கடல் போலும், மணிபோலும்
 பார்ப்பதற்கு அழகாக இருப்பது குறிப்பு.

திருமேனியின் எழில் பெரிய கடல்போல் விளங்குவது.
 இந்தக் கடலினுள்ள கழி போன்றது கொப்பூழ். இலஞ்சி—
 கொப்பூழ்.

இவங்குஞ் சுழிபோ விவஞ்சி தானும்
கோவைச் செவ்வாய்க் குயிலினும் மார்பிக்
பாவு நீலமும் பரவுபொற் கடரும்
வகையினிக் கிரைதரும் வாரிபோ வாரமும்
திருமறு கவுத்துவத் தோடுபு ணூதும் 31
கழுநிலை கன்றின் கழுத்தெனக் கழுத்தும்
சமைதனிக் கற்பகப் பணையெனத் தகைசால்
ஒருநாத் புயமும், ஒளிமணிக் குழையும்
மருவுதல் மோவால் மழக்க போவமும்
பவன வாயும் பன்னரு தகையும் 31
துவனும் கற்பகக் கொடியென நாசியும்

திருமார்பு பெரிய பிராட்டியாருக் திருப்பிடம். கோவை...
குயில்—பெரிய பிராட்டியார்; கோவைக் கணிபோல் சிவந்த
வாயும், குயிலின் குரல்போல் இனிய குரலும் வாய்ந்தவன்.

பாவு நீலம், பரவும் பொற்கடர்: திருமேனியின் நீல நிறத்தித்
பிராட்டியின் நிறம் பொன்மயமானது பரவ.

திருமார்பில் முத்தாரங்கள்: வகையில்—மகையில். கிரை
தரும்—கிரைத்து பார்க்கின்ற. வாரி—அருவி. ஆரம்—
முத்தாரங்கள்.

ஆரங்கனோடு வினங்குவன: திருமறு, கவுத்துவ மணி,
பொற்புணும்.

கழுத்து—இளங் கழுதுக் கன்றின் கழுத்து போன்றுது.

திருக்கரங்கள் நான்கு : சமை தனி கற்பகப் பணை என—
பொருத்தியனவாய். ஒப்பற்ற கற்பகக் கிளைகள் போல் பெருமை
வாய்ந்தன. 'கற்பகக் காவன நற்பல தோளந்தி' (நம்மாழ்வார்).

செவிகளில் குழைகள்: ஒளி மணிக் குழை. "மின்னுமா
மணிமகர குண்டலங்கள் வில் வீசும்."

மழக்கபோவம்—இளமையாத் சிறந்த கன்னங்கள். "மழவுங்
குழையும் இளமைப் பொருள்" (தொல்).

பன்னரு தகை—விவரிக்க இயலாதவாறு இனிய புன்னகை.
நாசி: துவனும் கற்பகக் கொடி.

காதல வணவு கமலக் கண்ணனும்
 மேதகு சிலையென மேலொளிர் புருவமும்
 மான்மதத் திவகம் வணைதரு நுதலும்
 வான்மிசை வாழ்நத் தமக்கும் மன்னெனக் 40
 காட்டும் மணிமுடித் கதிரும், குஞ்சியும்
 வாட்டமிக் மொழியார் வான்தனித் தேவரும்
 இவ்வெழில் தன்னி னிறையெனுஞ்
 செய்வே சாற்றுதல் செய்த வரிதென்.

53. என்சீரசிரிய விருத்தம்

குறம்

செய்கண் மணியனாய் சீரெழும் கணபுரஞ்
 சேர்குறப் பாகையான், சீகுறப் பாகையே
 செய்வநற் பண்ணியே சாற்றுதல் கண்ணனைச்
 சேரவன் னுன்னிய காரிகை யன்றியே

கண்கள்: காதலவரையில் பரத்துள்ளன: "நீண்ட
 அப்பெரியவாய் கண்கள்"

புருவம்: மேதகு சிலை—பெருமை வாய்ந்த விகையைப்
 போன்றது.

நுதல்: நெற்றி, அதில் திவகம் கந்துநியாவானது.
 மான்மதம்—கந்துநி.

மணிமுடி: வானில் வாழும் நித்யகுழிகளுக்கும் இவன்
 அறிபன் என்பது காட்டும். கதிர்—ஒளி (மணிகளின்). குஞ்சி—
 முன் நெற்றி மயிர்.

42-44. திருமேனி எழிலை நித்யகுழிகளும் ஓரளவாவது
 அறிந்து உரைக்க இயலாது. இறை - சிந்திதளவு. என்: விவரிப்பித்கு
 சிறந்த முடிவு.

53. இவ்வாறு தலைவனுடை ஒப்புப் பந்தர் அழகினை
 நினைத்து வாடுத் தலைவியைக் கண்டு, குறத்தி ஒருத்தி குறி
 சொல்லியது: இவர் உன்முன் நன்னுவர், இது தின்னம்.

செய்க கண்மணி அனாய்!—அழகிய கண்ணின் மணி
 போன்றவனே! சீர்...பாகை யான்—திருக்கண்ணபுரத்தில்
 வாழும் குறச் சிறுமி. பாகை சிறப்பு உற பாடுவேன். கவை
 யடர்த்த பாடல்களைப் பண்ணியே பாடுவேன். பாகை
 திருப்பாகை என்னுமாம்.

செய்யவோண் னுளிலே தோன்றிவா ழிளமுலை
சேர்பெருத் தேவனைக் கூறினங் குதியிலே
செய்யதற் பண்பினர் சேருவர் தின்னமே
செந்தெழுது சேனை யு மென்முனே வையமே!

54. மருட்பா

கைக்கிளை

கையனை வேவென வாய்த்தவொண் கண்ணினன்
கையனை கூந்தலன் மாழைமான்—செய்யனை
கண்ண புரத்தொழுந் காரிகை
எண்ணி வணங்கில னிமைத்திவன் கைகுமே.

இவன் குறி கூறியது பரித்ததற்குச் சான்றுகள்.
கண்ணனை...காரிகை—ருக்குமணிப் பிராட்டி கண்ணனோடு
கூடுவது சொன்னேன். காரிகை—அழகிய பெண். செய்ய...
இளமுலை—ஆண்டாள். துளசிச் செடியினிகை அவதரித்தவன்.
சேர் பெரும் தேவு—பூரங்கநாதன்.

உன் தகைவரும் சேருவர். செய்ய நல் பண்பினர்—சித்த
தோர் இயல்புடைய தலைவர்.

நீ எனக்குச் செய்யவேண்டியது. அமே—அம்மே! செந்தெல்,
சேனை இவை வை; முனே—முன்னே.

கூறினம்: தனித் தன்மைப் பன்மை வினமுற்று. கூறினம்:
இவ்வாறு குறிசொல்ல வல்ல நாங்கள் சொன்னோம் என்றுமாம்.

“செய்ய” என்ற சொல் பன்முறை ஒரே பொருளில் வந்தது;
சொற்பொருள் பின்வரு திகையணி.

54. தகைவி இமைத்து நிற்பதைப் பார்த்து, அவளது
அழகை எடுத்துக் கூறி, அவள் கண் இமைப்பதால் தெய்வப்
பெண் அவ்வள் என்று தேறுவது.

கண்: வை அனை வேல் என—கூர்ந்த வேலைப் போல
“கையே கூர்மை”

கூந்தல்: கறுத்தது. கை அனை—கைபோல் கறுத்து.

மாழை மான்—அழகிய மாக்போன்றவன்.

செய் அனை—வயல் சூழ்ந்த.

எண்ணில்: ஆராய்ந்தால். தேறுவது: அணங்கு இவன்.
அணங்கு—தெய்வப் பெண். இவன் இவன் இமைத்து வாகும்
ஆதலால் தேறுவது: அணங்கு இவன்.

இச்செய்யுள் துணிவு பற்றிய ஆண்பாற் கூற்றுக்
கைக்கிளை.

55. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

சித்து

வைநு திச்சுட ராழி யேந்திய

செனரி கந்தார் தானிலே

வைத்த பத்தியீற் பெற்ற சித்திது

வத்து திள்ளியை காண்மினோ

கையு யர்த்தெழு கடக நற்கரி

சொன்ன வாரண மாக்குவன்

கையெ முப்பிடு மனகை வம்பரித்

கடிகை யானரி காட்டுவன்

55. செனரிப் பெருமானது திருவடிகளில் வதைத்த பக்திபாலே சித்தன் (ரசவாதி) ஒருவன் தான் பெற்றுள்ள வித்ததனின் தரத்தை விவரிப்பது.

வை நுதி கடர்-ஆழி-கரிய முனையும் ஒளியும் வாய்த்த சக்கரம். பத்தியில்-பக்திபாலே. சித்து சித்த வித்தை.

செய்வது : கரிமயத் தங்க மயமான யானையாக மாற்றுவேன். கை உயர்த்து எழும் கடகம் நல் கரி-கையிலே உயர்த்திய கடகில் (பெட்டியில்) உள்ள கரிமய, சொன்ன-ஸ்வரணமயமான, தங்க மயமான, வாரணம்-யானை.

உட்பொருள் : கை (குதிக்கை) உயர்த்து எழு (எழுதின்ற) கடக நல் கரி-யானைகளுள் சிறந்த யானை, கடகம்-யானைக் கூட்டம். கரி-கரத்தையுடையது; யானை. சொன்ன-சொல்லியவாறு.

வாரணம்-யானை.

இது அரிய தொன்றன்று. யானை ஒன்றினை யானையாக மாற்றுவதென்பதிக்கை.

பின்னும் செய்வது : வடக்கு நோக்குவீர்; ஒரு சிங்கத்தைக் காட்டுவேன். அளகை அம்பர்-குபேரனது அளகாபுரியுள்ள வடதிசை.

கை எழுப்பிடும்-கையை உயர்த்திப் பாருங்கள். கடிகை-கடிகைப் போதில். ஆனரி-காட்டுவன். ஆள் அரி-அத்திசையிலுள்ள சிங்கம். கடிகை-நாழிகை.

உட்பொருள் : கையை எடுத்துத் தொழுவீர். கடிகை ஆள் அரி-கடிகை என்ற திவ்ய தேசத்தில் உறையும் நாகியக் மூர்த்தியைக் காட்டுவேன். இதுவும் வித்தையாவன்று; வடக்கில் சென்று வணங்கினால் இப்பெருமானைக் காணலாம்.

பைய டர்க்கை நாக மாடக
 மாகப் புன்னூட வேற்றுவன்
 பளிங்கு பித்தனை வங்க மேலுற
 வெள்ளி வேங்கையு மாக்ருவன்
 கைத்தி கைத்திடு மன்ன முன்னிடும்
 வெண்ணி நத்தபி ருதுகாய்
 காட்டு வந்தனிப் பரி வேதியும்
 மாய மூலிகை வித்துமே.

பின்னும் செய்வது : அழக்கடைத்துள்ள துத்த நாகத்தைச் சிறத்த பொன்னாக்குவேன். பை அடர் கறை நாகம்—பையிலே உள்ள மாக பொருந்திய துத்தநாகம். ஆடகம்—உயர்ந்த மாற்றுப் பொன். ஆடகம் ஆக புன் உடல் ஏற்றுவன்—சிறத்த பொன்னாக மாற்றிக் கருடனது மேனியிலே காட்டுவேன்.

உட்பொருள் : பை (படம்) அடர், கறை, (விடம்). நாகம்—பாம்பு. இதை புன் உடல்—கருடனது மேனியில் ஆடு அகமாக—இது ஆடும் இடமாக, ஏற்றுவன்.

நாகத்தைக் கருடனது மேனியில் ஏற்றுவது, இயல்பாகவுள்ளது; ...சித்தாய் செய்வதன்று.

பின்னும் செய்வது : பளிங்கு, பித்தனை இவற்றைக் கொண்டு பெரிய வெள்ளி மயமான வேங்கைப் புலிபாக்குவேன். வங்கம் மேலுற : கப்பலிலும் பெரியதான.

உட்பொருள் : வங்கம்—கப்பல், தாமிரம். வேங்கை—பொன். பளிங்கு, பித்தனை, வங்கம், வெள்ளி, வேங்கை. இவற்றை இவை மயமாகவே ஆக்குவேன். மாக பொருந்திய பளிங்கு, பித்தனை, தாமிரம், பொன் இவற்றை, பளிங்கு பளிக்காகவே, பித்தனை பித்தனையாகவே. தாமிரம் தாமிர மாகவே, பொன் பொன்னாகவே ஒளி கொள்ளுமாறு செய்வேன், நன்கு தேய்த்து. மேல் உற—சிறத்தநாக, மாக நிங்கி.

நான் வேண்டுவன் : முன் இடும்—முதலிலே வைப்பீர், அன்னம் (சோறு), வெண் நிறத் தயிர், ஊதுகாய், நான் உங்களுக்குக் காட்டுவன் : நனிப் பரிசுவேதி—தொடுவன வற்றைப் பொன்னாக்க வல்ல குணிகை. மாய மூலிகை விசித்திரமான சக்தி வாய்ந்த மூலிகைகள். வித்து—மாயங்கள் செய்யவல்ல விதை.

56. வஞ்சித் துறை

வித்ததா யுயிர்க்கெக்லாம்,
அத்தனாஞ் செளரீசன்
சித்தமென் புழுத்தனனாம்
தித்தமும் தித்திக்கவே.

57. இருவிகற்ப கேசிகை வெண்பா

அறுகவை

தித்திக்கு மக்காரத் தீங்கனியாஞ் செளரீசன்
பத்தி பழுத்தார் பவங்கைக்கும் பித்தன்
உவர்க்கடல் வண்ணன் புவிக்குடியா மோர்வீர்
துவர்க்கு மதரத்தான் தோய்வு.

56. உயிர்களுக்கெக்லாம் காரணமாகிய பெருமான் என் சித்தத்திற் புழுத்தான், நான் நான்தோறும் இன்பமுடன் அனுபவிக்க, வித்து : "முதல்தனி வித்தேயோ முழு மூவுலகுக் கெக்லாம்" (நம்மாழ்வார்). அத்தன்—தத்தை; எனக்கு இதத்தையே நடத்துபவன். புழுத்தான்—தானே புழுத்தான்; எனக்கு இதஞ் செய்வதற்காக.

சித்தம் தித்திக்க—தன்னுடைய சித்தமும் என்னுடைய சித்தமும். அவனுக்கு இன்பம், நமக்கு உதவுவதே.

57. உயிர்களுக்கெக்லாம் தத்தையாவவன், யாவகைச் சுவையுமானவான். "ஸர்வரஸம்"

சூறு வகைச் சுவைகள் இச்செய்யுளில் தோன்றுவது உணர்க. தித்திப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, காரம்.

தித்திக்கும் அக்காரத் தீங்கனி: இரண்டு தோன்றுவன: தித்திப்பு, காரம். தீங்கனி—இனிமையான கனி. அக்காரம்—கரும்பு, சர்க்கரை, கற்கண்டு. அக்காரத் தீங்கனி: அக்காரமே (தித்திப்பே) ஒரு மரமாகி, அதிலே பழுத்த கனியானால், அது தரும் இனிமையோடு இனிமை வாய்ந்தவன் பெருமான். திருக் கடிக்கையில் பெருமான் அக்காரக் கனி என்ற திருநாமத்துடன் விளங்குகிறான். "கணபுரத் தென் கனியே!" என்றார் திருமயங்கைபாழ்வார்.

இக்கனி செய்வது : பத்தி பழுத்தார் பவம் கைக்கும்—முதிர்ந்த பத்தி வாய்ந்த அடியார்களுகு பிறவினையப் போக்கும். தித்திக்கும் கனி கைக்கும்! இக்கனி பிறவிக்கு மருந்தாகும். துவர்க்கும்—சிவப்புகடைய.

58. என்சீராசிரிய விருத்தம்

தோய்முதிற் பூம்பொழில் சூழ்தருங் கணபுரம்
 தோய்பெரு மான்தனி வானவர் கோணவன்
 பாய்தரு மாறுதான் கரவிரி யாகுமே
 பாய்கமர் பூந்தட மோங்குதூ நீரெவரம்
 வேய்தரு வீறுடை நித்யபுட் கரிணியே
 மன்னுநர் விண்ணவர் தம்பினும் மேலவர்
 வாய்பெரும் புகழ்தோ வான்திரு மத்திரம்
 வானினாற் பெற்றவன் பானினா ழுற்றதே.

துவர்க்கும் அதரத்தான்—சிவந்த வாயுடையவன்: "பவள வாய்." தோய்வு—உறையிடம். உவர் கடல் வண்ணன்—உவர்ப்பு நீர் அடர்ந்த கடலின் வண்ணம் வாய்த்தவன். வண்ணம்—நிறம், இயப்பு. துவர்க்கும் அதரத்தான் தோய்வு புனிங்குடி!

58. திருக்கண்ணபுரத்தின் மேன்மைக்குக் காரணங்கள்: பெருமான் நித்திய சூரிகளின் தலைவன்; பாயும் ஆறு காவிரி; புட்கரிணி நித்ய புட்கரிணி, புகழ் திருமங்கையாழ்வாரது பாடல்களால். இதில் வாழ்வேர் நித்ய சூரிகளிலும் மேல் பட்டவர்.

முதிற் தோய் பூம்பொழில்... தோய் பெருமான்—மேக பதத்தனவும் ஒங்கி வளர்ந்த மரங்கள் கொண்ட பொழில் சூழும் திருக்கண்ணபுரத்தில் உறையும் பெருமான். தனி வானவர் கோன்—நித்திய சூரிகளின் தலைவன் பாய்கு அமர்—அழகு வாய்ந்த. பூந்தடம்—தெண்ணீர் அடர்ந்த திருக்குளம். ஒங்கு தூ நீர் எவரம்: புனிதமான தீர்த்தங்கள் பலவும். தை மாதம் முதல் நாள் எவ்வாற் தீர்த்தங்களும் இதில்தோய்த்து மீண்டும் புனிதமா கின்றன என்பது குறிப்பு. நித்யபுட்கரிணி—தீப்புட்கரிணியில் இரவு, பகல் என்ற வரையறை விட்வாயல் நீராடலாம். தீர்த்தங் களில் இரவில் நீராடலாகாது. பெருமானை எக்காலத்திலும் வணங்கலாம் என்பதுபோல், இத்தடத்தில் எப்போதும் நீராடலாம். வேய்தரு—பொருந்திய, வீறு—பெருமை.

மன்னுநர்... மேலவர்— இங்கு வாழ்வேர் நித்ய சூரி களினும் சிறந்தவர்.

பெருமைக்கு முக்கியமான காரணம்: வான் திருமத்திரம்... பெற்றதே—சிறந்த திருமத்திரத்தைத் தனது வான்வயிபால் பெற்ற திருமங்கையாழ்வார் அருளிய பாடல்களாலே.

59. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

இத்திரசாலம்

உத்தவீரு கடர்தம்மை மறைத்திடுவன் மின்மினியும்

விசிகதிராத் திழைச் செய்வன்

ஒதமடர் நீரதனை யொடுக்கியொரு கரமணம்பென்

ஒங்கலதைக் கடுக மைப்பன்

பற்றியொரு துரும்பதனைத் தூணாக மாற்றிடுவன்

திசையெட்டுஞ் சுழலச் செய்வன்

59. இத்திர சால விர்தை வல்லா னொருவன் தனது பேராற்றலை விவரித்து, அவ்வாறான ஆற்றலாகக் கண்ணபுரத் தானையும் நேறித் காட்டுவதாகக் கூறுவது. செய்ய இயலாத யாவும் நான் எளிதிற் செய்வதாகக் கூறுவது.

முதலில் செய்வது: இறைவனது ஆணைப்படி இயக்குந் சத்திர சூரியர்களை மறைப்பது. பெருமான் சூரியனை மறைத்தான்; நான் சத்திரகளையும் மறைப்பேன். இது எவ்வளவு என்னில்: நமது முதத்தில் உள்ளன: இரண்டு கடர்கள் போன்ற கண்கள். இவற்றை என் கையால் மறைப்பேன். இது எளிதிற் செய்வது.

பின்னும்: மின்மினிப் பூச்சியைச் சூரியன்போல் திழைச் செய்வேன். எவ்வளம்? இப்பூச்சிகள் பல; இவற்றின் ஒளி சூரியனது ஒளிபோல் எங்கும் அடரும். இதுவும் எளிதே.

மேலும்: கடல் நீரைக் கையில் அடக்குவேன். எவ்வள எனில், ஒரு கரத்தை ஒடுக்கி அதிற் கடல்நீரை ஏற்பேன். இதுவும் எளிதே. ஒதம் உறை நீர்—அவைகள் அடர்த்த கடல் நீர்.

மேலும்: மலையைக் கடுகில் அமைப்பேன். ஒங்கல்—மலை. ஒங்கு அல் அதை—ஒங்கும் கருநிறத்தை. கடுகு கறுப்பானது. கடுகிலே கறுப்பு நிறத்தை அடர்த்துக் காட்டுவதும் எளிது. ஒங்கலதை என்பதை ஒங்கல் அதை என்றும், ஒங்கு அல் அதை என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

அன்றியும் ஒரு துரும்பைத் தூணாக மாற்றுவேன். எவ்வளம்? சிறு துரும்பும் இறைவனது ஆணையாலன்றி அசையாது. இத்தன்மை தூணைப்போல் நிலையுள்ளது.

பாசெங்கு மழலோங்கச் செய்வவன் மெய்வது
 மாவிகளும் தோன்றச் செய்வன்
 நற்றவர்கள் சூழ்த்தெங்கும் வாழ்த்தவுயர் விண்மிசைவி
 வார்த்ததனிச் கடரும் மண்ணில்
 நாமுய்யக் கொண்டபவ பிறவிகளும் நழுவாமே
 கண்ணுதலை, மகளில் தோன்ற

பெருமான் துரும்பிலும் உறைவான். “திதியினைப் பயனத்
 தூகண” என்று, இவனைத் தூணாகவும் பேசுவர். ஆதலால்
 துரும்பைத் தூணாக்ருவதும் எளிதாகும்.

மேலும், திசை எட்டும் கழலச் செய்வன்: பூமி சுழல்வதால்
 திசைகளும் சுழல்வன. ஆதலால் திசைகள் சுழலச் செய்வதும்
 எளிதாம்.

அன்றியும், உடலை விட்டு நீங்கும் ஆவிகள் மீண்டும்
 தோன்றுமாறு செய்வேன். உடலை விட்டு நீங்கும் ஆவிகள்
 மீண்டும் வேறு உடல்களில் சேர்வன. ஆதலால் இத்திரசரவ
 வித்தையால் இது நேருயதில்லை.

மேலும் செய்வது: பரமபதத்தி லுறையும் பெருமானை
 நீங்கள் காணும்படி செய்வேன். நம் தவர்கள்—பெருமானுக்குத்
 தொண்டு செய்வதே தவமாகக் கொள்பவர்; நித்திய குறிகளும்,
 முக்தர்களும். எங்கும் சூழ்த்து வாழ்த்த, உயர் விண்மிசைவில்
 ஆர்த்த தனிச் கடர்—ஒளிமயமான பரமபதத்தையும் தனது
 ஒளிவால் மங்கச் செய்யும் ஒளி வாய்த்த பெருமான். இப்
 பெருமானது ஒளிவால் பரமபதத்தின் ஒளி மின்மினி போலாகும்.
 மண்ணில்—திவ்வுலகில்; இதன் தன்மை பாராது இவன்
 பிறத்தமை குறிப்பு. இப்பிறவிக்குக் காரணம்: இவன் தன்மை
 உய்விப்பதற்காக, பல பிறவிகள் — அவதாரங்கள் என்
 ன் கடத்தவை; “பிறப்பில், பல்பிறவிப் பெருமான்,” நழுவாமே—
 வாவற்றையும்.

இவனது பெருமை: தேவர்களையும் தனது வயிற்றுள்
 வைத்துக் காத்தமையால். கண்ணுதல்—நெற்றிக் கண்ணன்,
 சிவப்பருமான். கண்ணுதலை—சிவப்பருமானுக்கு அந்தர்பாயி
 யாகியஇப்பெருமானை.

ஆற்றவனை வாசவனை யண்டபகிரண்டமிகை
தம்மைத்தன் வயிற்றுள் வைத்த
உத்தமனைக் கண்ணபுரக் கார்முகிலை, மறைபாத
ஞாயிற்றைக் காண்பீர் தீரே.

60. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

ஞாயி றுறைவார் முகத்தில்கள்
நற்செவ்வாயோ நற்பவனம்
வாயும் வணமோ வம்புதமாம்
வணமே, வயிபார் மாசுணமே

மலரில் தோன்றல் உற்றவன்—பிரமன். வாசவன்- தீர்திரன். இவர்களுக்கு இவன் அந்தர்பாயி. அண்டம் பகிரண்டம்— இயற்குள்ள அண்டங்கள், இவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள புறக்கடலுக் கப்பாலுள்ள அண்டங்கள். வயிற்றுள் வைத்த—பிரளய காலத்தில் பிரமன் முதலான தேர்களுையும், அண்ட பகிரண்டங்களையும் தன் வயிற்றுள் ஒடுக்கி வெள்ளம் கொள்ளாதவாறு காத்தான்.

உத்தமன்—மிக மிகச் சிறந்தவன். தன்னைக் கருதாது உயிர்களைக் காப்பதே தனது பேராகக் கொண்டவன். மறைபாத ஞாயிறு: “புகழ் கண்டேன்—நாரணனைக் கண்டேன்” என்றவாறு, ஞான உதயமான பின்பு அஸ்தமிக்காத சூரியனான பெருமானைக் காணலாம்.

உத்தமன், ஞாயிறு, முகில்: ஒரு பொருள் குறிக்கும் பல சொற்கள். பிரமன், சிவன், தீர்திரன் இவர்களுக்குப் பெருமான் அந்தராத்மாவாதல் குறிப்பு இவனது அவதாரங்களை அச்சுசையில் காணலாகும்; ஆதலால் காட்டுவதாகத் துணிந்து கூறலாம்.

60. “எதிர் நிகழ் கழிவுமாப்” நிற்றும் செளதிப். பெருமான் வாரத்தின் நாள்களாக விளங்குகிறான்.

ஞாயிறு உறைவான்—ஞாயிற்றுள் உறைவான்: ஏழனுருபு தோக்கது. இவனது முகம் தில்கள். தில்கள்--சத்திரன்.

வீய முனித்த வியாழமதே
 வெள்ளி யாலும் வணநகையே
 காயும் நரகுக் கோரசனி
 கண்ண புரத்தார் கண்டரே.

61. கட்டளைக் கலித்துறை

கண்ண புரத்தார் துளவே கருதல் கரும்பிவடன்
 வண்ண மழித்தான். துயில்பூ வணையானை, மரமணிசேர்

நல் செவ்வாய் நல் பவனம்—மிகச் சிவந்த வாய், குற்றமற்ற பவனம்.

வாயும் வணம் : மேனிக்கு வாய்ந்த திறம். அம்புதம்—மேகம். அம்புதம் ஆம் வணம்—மேகத்தில் வண்ணம் ஆகும்.

வலி ஆர் மாகணம் அது வீய முனித்த இவர் மாகணம்—மலைப்பாம்பு; அகாணுரன். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இவர் மலைப்பாம்பு வடிவு கொண்ட அகாணுரனை மாய்த்தார். வீய—முடிபுமாறு. முனித்த—கோபய்கொண்ட. வியாழம்—வேழம், யானை; அவ்வது வியாழன் என்ற காரணம்.

இவரது வண நகை வெள்ளி ஆகும்—இவரது அழகிய முதுவல் வெள்ளிமயம்; வெள்ளிபோல் வெண்மை வாய்ந்தது. வணம்—வண்ணம்; அழகு, சிறப்பு.

இவர் கொடிய நரகுக்கு அசனி. காயும் நரகு—கொடுமை வாய்ந்த பிறவிகள். இவற்றுக்கு அசனி; இவற்றை ஒழிக்கும் வச்சிராயுதம். ஓர் அசனி—ஒப்பற்ற வச்சிராயுதம்; பல பிறவிகளை ஒருங்கே ஒழிப்பதால். நரகு—பிறவியை நரகம் என்பது.

ஞாயிறு தொடங்கி சனி ஈநாகக் கிழமைகளின் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. கண்டர் : தேற்ற முனாத்திற்து.

61. தாய் சொல்லும் பாகரம். தனது மகன் தனக்குக் கரும்பே போன்றவன்; கரும்பே போலப் பவனகையாலும் துன்பமுறுகிறான்.

இத்தகவலி பெறக் கருதுவது: கண்ணபுரத்தார் குடிபுதுளவம், வணமாகை.

கரும்பாகிய இவன் தன் வண்ணம் அழித்தான். வண்ணம்—இயல்பு. அழித்தது. கரும்பு சாநாவிற்று.

வண்ணத்தோட் டின்பால் வடிக்கண்ணீர் சாலை வடிபிரசம்
எண்ணில் துதலார் குருவோ பிதுங்கு மெழில்முத்தமே.

62. என்சீராசிரிய விருத்தம் தூது

முத்தமிழின் முருகநிவார் மொய்க்குஞ்சீர்க் கண்ண
புரமுறைவார் மொய்க்கவந் தோய்தரவே வென்றன்
சித்தமிக நாடுமவர் வத்திலராக், வெண்ணத்
சிறைவீர்தும் பங்கயத்தார் தந்தாவைப் பாரிர்

வண்ணம்—திறம். இவன்பான நிறம் மாறிப் பயலை
பூத்தது.

இவன் துயிலும் பூ அணை: இவன் படுத்தறங்குவதற்காக
அமைத்த பரவல், மலரால் அமைத்த படுக்கை. ஆலை—
கரும்பாலை பாயிற்று. இவனது உடம்பைப் பிழிந்து வாட்டி
விடுகின்றது.

இவன் அணிந்துள்ள தோட்டின்பால் கண்ணீர் வடிகின்றது.
மாமணி சேர் வண்ணம்) தோடு—சிறந்த மணிகள் அமைந்து
ஒளிக்க தோடு. இவற்றின்பால் தோய்வது கண்ணீர்.
காதனவும் ஓடிய கண் என்பது பெறப்பட்டது. ஆலை வடி
பிரசம்—கரும்பாலையினிருந்து வடிகின்ற சாற்று வெள்ளம்.

தெற்றியில் காண்பது: வேர்வைக் குரு. எண்ணில் ஆராய்த்
தால். வேர்க்குரு, பிதுங்கும் முத்தம்—கரும்பினிருந்து உதிரும்
முத்தங்கள். முத்துப்படும் கரும்பு உத்தமமாவதுபோல், இவன்
பெண்களுள் உத்தமம்; “நாரீனா முத்தமா வது:”
(வாய்மீகி.)

கரும்பு போன்ற இவன் பெருமானது னுவத் தாரை நாடிக்
கரும்புபோல் பாடுபடுவதோ? உடல் குலைந்து, ஆயாசத்தால்
நீராய் உருகுகிறது; முகத்தில் வேர்வை முத்துக்கள்போல்
அரும்புகிறது.

62. தலைவி, தனது நிலையை அன்னப் பறவைகளிடம்
கூறித் தலைவனிடத்துத் தூதாக அனுப்புவது. தலைவன்
என்னிடம் நாடாதவாறு, பிரமன் என் தலையில் எழுதி
விட்டான் என்று புலம்புவது.

மைத்தமூகில் வணத்தாரு மென்பாரே நாடா
வணமென்றன் சிதமிசையே பொறித்தனரா வத்தோர்
மொய்த்தமவர் நிலையதனை நீத்தவர்பா வேகி
மொழிவீரென் நிலையேதும் மியல்பொழிவீ சிந்தே.

63. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம் இரங்கல்

பொழிமதக் கனிலும் மல்லரும் பொல்வாக்
கஞ்சனும் மாய்வுற நடத்தீர்
புள்ளல கிழுத்தீர் கன்றினைக் குணிலாக்
கனியினஞ் சிதைவுற வெறித்தீர்

என் தலைவர்: முத்தயிழின்...உறைவார். "கற்றார்சேர்
கண்ணபூம்" என்பது நோக்கு. முருகு—தேன், அழகு. எனது
விருப்பம்; அவரது மொய் அகலம் தோய்தல்: மொய் அகலம்—
வலிமை வாய்ந்த மாப்பு. "வரையாகம்." என் சித்தம் மிக
நாடும்—அவர் என்னுடைய எண்ணத்தில் தோய்த்திருப்பவர்.
வத்தினர், ஆம்—வரவில்கை, அந்தோ!

வெண் நல் சிதைவீர்!—வெண்மையாய் அழகிய சிறகு
வாய்த்த அன்னங்களை! தும் பங்குயத்தார்—உமது தலைவராகிய
பிரமன்; உம்முள் ஓர் அன்னத்தை ஊர்தியாகக் கொண்ட
பெரியவர்.

தம் நாவைப் பாரார்—தமது நாவில் ஒரு பெண்கணைக்
கொண்டவர். உம்மைப் பார்த்தால் இது தெரிந்து கொள்வார்.
மறைவின் பண்கொள்ளும் நாவிலே பெண் கொண்டார். இவர்
செய்வது விபரீதம். என் தலைவிலே விபரீதமாகப் பொறித்து
விட்டார்.

நீங்கல் செய்ய வேண்டியது. மொய்த்த...நீத்து—தடாகம்
முழுதும் அடர்ந்த நாமரை மலர்களில் பொருத்துவதை எனக்காக
நீத்து அவர் பால்...இன்று உரைவீர். பின்னும் உமது இயல்பைப்
நீத்து, என்னை என் தலைவருடன் இணைத்து வைப்பீர்.
இயல்பு பிரிப்பது.

நாவிற்பெண்கொள்ளும் பெரிவாரும், உமது கொடர்பால்,
பிரிக்கும் இயல்பு பெற்று, என்னையும் என் தலைவரையும்
பிரிக்கிறார் போனும்!

மொய்க்கும்—சூவைகுண்டத்திற்போல் அடர்ந்துள்ள.

மழவிடை யேழின் கொம்பிடைப் பொருதீர்
கொம்பனான் தோளினை புணர்
வானவன் காவில் மரத்தனை நடந்தீர்
காதலி பாற்பரி வாயே

இதழயணி நங்கை விஞகர முயர்த்துத்
“துவரையத் திலகமே காவாய்”
என்றுசொர்த் தவறத் துகிலினைப் பெருக்கி
மேலவன் துயரினை மாய்த்தீர்

83. தன்னை பண்டினைவர்க்கெல்லாம் இறைவன் செய்தன வற்றை எடுத்தோதித் தகவலி, “நீர் என்பால் வாராதது எங்ஙனம்?” என்று கேட்கிறான். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இவன் செய்தன விவரம் பெறுகின்றன.

மதம் பொழி களிது - குவலபாபீடம். மல்வர் - முஷ்டிக சாணூரர் - இவர்கள் மாம்பலு உற நடந்தீர் - மதுரைக்கு.

புள் அவகு இறுத்தீர் - பகரகரனுடைய மூக்கைப் பிளந்தீர். கன்றினை...கனியினை - கன்றாக வந்த அகரனைக் கனியாக அமைந்த அகரன் மேல் எறித்து. இகுவரையும் மாய்த்தீர். கனி - விளங்கனி.

தப்பின்னைப் பிராட்டியை அணைவதற்காக நீர் செய்தது: மழவிடை - இளமை வாய்த்து, வலிமை பெற்ற சிஷ்பங்கள். கொம்பு அணர் - கொம்பு போல் ஓசியும் இடைபுடைய தப்பின்னை.

சத்திப்பாமைப் பிராட்டிக்காகச் செய்தது: வானவன் - இத்திரன். மரம் - கற்பகம். “கற்பகக் காயு கருதிய காதலிக்கு, இப்பொழு தீவனென்று இத்திரன் காவினில்...” (பெரியாழ்வார்). காதலிபால் பரிவாயே! இது செய்தது.

திரௌபதிக்குச் செய்தது: இழை அணி நங்கை - ஆபரணம் அணியும் திரௌபதி. இகுகரம் உயர்த்தி: தனது மானத்தைக் காத்துக் கொள்ளப் பயன்படுத்திய இரண்டு கைகளும் உயரத் தூக்கி. துவரையத் திலகமே! காவாய்! ‘நவரகா நிலய! அச்சுபதி ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்’ என்றான். இறைவனது திருநாமத்தின் பெருமை: திருநாமத்தை ஓதியதால் அவனுக்குச் சேவை பெருகிற்று. அவன் துவாரகையிலிருந்தும் அவனது திருநாமம் அருகிலிருந்ததுபோல் உதவியது.

கழையொடு செத்தெல் கழுகொடு மாவும்
மலிதரு கணபுர மேவும்
தனியனை வீரென் பாக்வர வொழித்தீர்
என்னென வின்றுரை வீரே.

64. கலிபைலத் துறை

உரைபா விதுநீ முதல்வா! உரவோ குளத்தோய்வாய்
வினரவாய் புறமே கருடன் மீதே விபன்வெள்ளத்
திரைமேல் மழவாய்ச் சேர்வா வாய்மேல் திருக்கண்ண
புரத்தோய் பெருமான்! நீயென் வெங்கும் பொலிவதுவே!

மேல்—மேலும், பின்னும். அவன் துயரனை மாய்த்தீர்—அவன்
விரித்த கடத்தவை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்போரில் தேருந்தீர்.

கழை—கரும்பு. கனி அனைவீர்!—கனிபோலே வாவர்க்கும்
இனிமை வாய்த்தவரே! தன்னை நுகராதபோது தையும் கனி
போலே, மாத்தர் தன்னை நாடாதபோது தையும் திருவுளங்
கொண்டீர். இவ்வாறான இயல்பு வாய்த்தும், என்பால் வரவு
ஒழித்தீர்—என்?—என இன்று உரைவீர்.

64. பெருமான் ஒருவனே யாகியும், எங்கும் உறைவதன்
வியப்பு. பெருமானே! இதைக் கூறுவாய். முதல்வா! இதுநீ
உரைபாய்—வாவர்க்கும் முதல்வனான நீ சொல்வாய்; உரைத்தல்
தந்து.

நீ தோய்வது உரவோர் உள்ளம். உரவோர்—அறிஞர்,
முனிவர். இவ்வாறாகியும் புறமே கருடன் மீதே வினரவாய்; அதே
சமயத்தில் கருடன் மீதும் ஊர்த்து செல்வாய்.

பின்னும், விபன் வெள்ளத் திரை மேல்—விபக்குமாறு எங்கு
மடகும் வெள்ளத்தின் அலைகளிலே. திரை—அலை. மழவு—
குழந்தை. ஆல்மேல்—ஆனிலையில்.

திருக்கண்ணபுரம் தோய் பெருமான் : பிரளய காலத்திலும்
இத்தவத்தில் இவன் தோய்த்திருப்பான் என்பர்.

நீ எங்கும் பொலிவது என்! நீ ஒருவனே எவ்வாறுடைய
உள்ளத்தில் உறைந்து கருடன்மீது ஊர்வதுவும், வெள்ளத்தில்
ஆனிலையில் துயில்வதுவும், அடியார்களுக்காகத் திருக்கண்ண
புரத்தில் தோய்வதுவும் வியப்பாகும்.

65. கலினிகுத்தம்

தூது

பொலிபொழிக்குத் கண்ணபுரப் பொன்மதின்தோய் முகில்கான்!
மலிவிரவாய் மலருதையும் வண்டனையார் பிரித்தார்
சிலையதுவோ இவருள்ளம்! சென்றிவர்பா வென்றன்
முக்கமிசையே மொய்த்துவினை பொன்னையுரைப் பிரே,

66. கொச்சகக் கலிப்பா

தூது

பொன்னெயில்கூழ் கண்ணபுரப் பொன்னையையா

ரெண்ணமெதோ?

கொன்னவிதுஞ் சக்கரத்தார் சொன்னவிவார், கொன்றையினம்
பொன்னவிருஞ் சடைவார்க்குத் தம்முரமே புகலீத்தார்
முன்னிலையில் மெய்யுரைவீர் மொய்த்துமீர்! என்னிலையே.

65. பெருமானோடு புணர்ந்து இன்பம் துகர்ந்த தவையி, பிரிவாற்றாகமயாக், தன் நிலையைப் பெருமானிடம் கூறுமாறு மேகங்களைத் தூது விடுவது. என் முனையின்மேல் படர்த்துள்ள பயலையை அவனிடம் கூறுவீர், என்கிறான்.

தோய் முகில்கான்! நீங்கள் தோய்வதுபோல் அவரும் என்னிடத் தோய்த்தார். வண்டு அனைவார்—மலரிற் படிந்து மதுவைப் பருகிப் பின்பு அம்மலரை விட்டு நீங்குவதுபோல் என்னிடம் இன்பம் துகர்ந்து, என்னை விட்டகின்றார். விரை மலிவாய்—அடர்த்த பரிமளம் வாய்ந்த.

இவர் உன்னம் சிலை அதுவோ—இவரது உன்னம், அத்தகைய கல்லோ? இவர்பால் சென்று உரைப்பீர்: இவரிடம் சென்று என் நிலையை உரைப்பீர். பொன்னை உரைப்பீர்: பொன்னின் மாற்றுக் காண்பது உரைக்கவின் மீது அதனை உரைத்து, அவரது உன்னமாகிய கல்லில் பயலையின் அளவைக் காண உரைக்க வேண்டும். பொன் — பயலை.

66. தன்னிடம் பரிவுள்ள தோழியரைத் தவையி, தவைய னிடத்து அனுப்புவது. இயல்பாகக் கருணையுள்ள பெருமானிடம் என் நிலையை அறிவிப்பீர், என்கிறான்.

எயில்—மதின். பொன் அனைவார்—பொன்போல் யாவ ராலும் விரும்பப்படும் தவையர். கொல் நவிலுஞ் சக்கரத்தார்—கொல்லுவதே இயல்பாகவுள்ள சக்கரத்தை ஏந்தியவர்.

67. ஒருவிகற்ப ஸேரிசை வெண்பா

என்னென் பிறவியெனா மெண்ண வலரெவரோ?
தின்னும் பிறப்பிக்க வெண்ணாதீர் - மின்னுங்கார்
மன்னும் கணபுரம் வந்தீர்நா னுய்தற்கே
முன்ன முனங்கொண் டுகத்து.

68. கலித்துறை

இரங்கல்

உளமுறை யுயிரனை பவர்கண் புரமுறை யுத்தமரென்
இளமுலை பழவிக வனைநர பிவணினி யேருவரோ?
தன்மலி தளிமழுத் தழனினுங் கொடிதெழு தண்காலுங்
கனமென டுடவடுங் கொடிதடு நமனினுங் கங்குலிதே.

இவரது கருணை : சங்கரத்தும் தனது உடலில் ஒரு கூறு அளித்தவர். இணர்—கொத்து. பொன் அலிரும் சடையார்; கொன்றை மலர்களாலே. உரம்—மார்பு. ஆணாக் சொல் தவிவார்—வருவதாக ஒரு சொல் சொல்ல மாட்டார். நீங்கள் செய்யுது: என் திணையை மெய் உரைவீர்—முழுதும் எடுத்துக்கூற வேண்டும்.

67. பெருமான் “வைகுத்தங் கொடுக்கும் பிரான்” ஆதலால் பிறவிகளை நீக்கியருளுமாறு அவனை வேண்டுவது.

என் பிறவிகள் எண்ணவலர் எவர்? என்: அசை. மின்னுங் கார் மன்னும் கணபுரம்—மின்னலோடு மேகம் சேரும். கண்ணபுரம் வந்தீர், நான் உய்தற்கே, முன்னம் உகத்து உளம் கொண்டு எனக்காக முன்னவே வந்தீர்; எனக்கு அருளுவதே பேறாகக் கொண்டு. உளம்—உள்ளம்.

68. தோழிவர் தூது சென்றும் பயனில்லை. தென்றலாலும் இரவாலும் வருந்தும் தலைவியின் இரங்கல் செய்யுள்.

உளம் உறை.. உத்தமர்—என் உள்ளத்துள் உறைந்து, எனக்கு உயிர் போன்ற உத்தமர். உத்தமர்—உதவுவதே தமக்குப் பேறாகக் கொள்பவர்; தம்மைக் கருதாமல் உதவுவதே தீயப்பாக வாய்த்தவர். இனி தீவன் ஏருவரோ தீயவிடத்தில் இனி எனக்காக வருவாரோ? இளமுலை அழல் இக அனைநர—எனது இளமுலைகளில் பரவும் அழல் நீய்குமாறு என்னை அனைப்பதற்காக.

69. வஞ்சிப்பா

கொடிகனைவுறக் கொடிவைதப
மடுநிலைபுனல் வல்வழங்கொளக்
குடிகணம்புவி சிரங்கவிழ்தரக்
கடிதகர்தனைக் கடிதொழிந்துபொற்
கொடியோடுமிள வலுமுடன்வரக்
கொடுவனம்படர் கோமகன்றனித்
தனைவான்
பொலியுங் கண்ண புரமே
நலியும் வினைவைய நறவ வவதே.

இவர் வராததால், எனது துயர்: தளம் மலி தனிமம்—பூவிதழ்
கள் வேய்ந்த படுக்கை. தழவிலும் கொடிது: உயிசை வைத்து
உள்ளத்தை எரிக்கும்.

எழு தண்கால்—வீகல் குளிர்காற்று. களம் என உடல்
அடும்—விடத்திலும் கொடிதாய் உடலை வாட்டும். ஆதலால்
இராப்போது, கொடிது. கங்குல் (இராப்போது) நமனிலும்
கொடிதுஅடும்.

எமனின் பணியைக் கற்ற படுக்கை, தண்கால், இரவு இவை
ஒய்வொன்றும் மமனிலும் வலிமை வாய்ந்ததே!

69. இராமபிரான் காட்டிற்குச் செல்லும்போது நிகழ்த்தது.
சேதனங்கள், அசேதனங்கள் என்ற பாகுபாடில்லாமல்
வருத்தமே நிலவியது.

முதல் இரண்டு வரிகள்: அசேதனங்கள் தங்கள் வருத்தத்தைக்
காட்டிய வகை. கொடிகள் தைவுற—கொடிகள் வாவும் வாடி
தைத்தன. கோடு இலை தப—துயரத் தாங்காமல் மரங்கள் இலை
களை உதிர்த்தன. மடுநிலை புனல்—மடுக்களில் நிலைத்திருந்த
தண்ணீரும், வல் அழல் கொள—மேலிருந்து அடிவரையில் முழு
ஆழத்திலும் கொடியு் தொரு தரபம் கொண்டது, எவரும் அணுக
இயலாதவாறு. கொடிகள் தைவு உற, கோடு இலைதப, மடு நிலை
புனல், வல் அழல் கொள (கொள்ள). வல் அழல்—தாங்க
முடியாத வெப்பம்; சீதளம் மாறி வெப்பமே விஞ்சியது.

பெண்பாவர் துவண்டது போல் கொடிகள் துவண்டன;
மாந்தர் கண்ணிர் உருப்பதுபோல் மரங்கள் இலைகளை
உதிர்த்தன.

70. எழுச்சிராசிரிய விருத்தம்

தூது

வினையேன்றன் மனமேய்கு வகையேக ரும்பேத்து
வேனேத்து மதமோய மலர்தம்மை
இனிதேவ பிந்தேவ டிந்தோடு தேனோடு
கொடியோடு மின்மாத்து குருகிரே!
புனமேய புன்னோடு மாவோடு பூடகை
டர்த்தோங்கு சர்வாங்க கந்தர்ப்பால்
தினையேனுந் துவிவாது கதந்தேங்கு மென்தூது
சென்றோத விப்போது வினாவிரே.

வான்மிகி வருணிப்பது: அயிக்குகா; பரிப்
புஷ்பாங்குர-கோரகா; உபதந்தோதகா தத்யா பக்
ஸராமஸி ச ||.

மாந்தர் செய்தது: குடி கணம் புவி சிரம் கவித்தர—
கணங்கணமாகச் செயலற்றுத் தலைவனக் கவித்தது நி

கடிதகர்தனை, கடிது ஒழிந்து—வினையில் நீங்கி,
கொடி—சீதை, இளவல்—இலக்குமணன். இவர்க
கொடுவனம் படர் கோமான்: இராமபிரான்.

“தலைவன்” என்ற தனிச்சொல் பெற்று ஆ
தாவிற்றது.

கண்ணபுரம்...நவிய வலது: “திருக்கண்ணபுரஞ் செ
நானுத்துயர் பாடு சாராவே” (நம்மாழ்வார்).

70. சில குருகுகளை விளித்துத் தலைவி, தன் தின
தலைவனிடத்துக் கூதுமாறு வேண்டுவது.

குருகுகள் செய்வது: மலர் தம்மை இனிது அ
வடித்து ஒரு தேனோடு, கொடியோடு, மின் மாத்தும்—மன
அயின்று, வழியும் தேனோடு தாமரைக் கொடியோடும், த
தினுள்ள மனை உண்ணுகின்றன. நான் நலிந்திருப்ப,)
இவ்வாறு பூர்ண அதுபவம் கொள்வதே!

நான் வீரம்புவது: என்னை வருத்தும் மன்ம
செருக்கு ஓயவேண்டும். வினையேன் மனம் ஏங்கும்
கரும்பு ஏத்து வேள்—கருப்பு விலகை ஏந்திக் கண்ண
பொழியும் காமன். இவனது மதம் ஓய—இவனது செ
அழியுமாறு.

71. இன்னிகை செண்பா

தலைவி விரங்கல்

விரைமல வரங்கண்ணயார் வில்லே பிறையாம்
வரையில வரங்கண்ணகன் வான்மீனாம், கண்ண
புரமுறைவார் மேனியதாய்ப் போத்ததுவே காவன்
வரவுரையா ரெல்லே மிவர்.

தீயோர்களை அழித்து உயிர்களைக் காக்கும் பெருமானது
திருவருளை நினைத்து, அவன் வாராமையால் நான் தூங்க
வில்லை.

அவன் மாய்த்தவை புனம் மேய புள்—மேய் நிலத்தில்
கொக்காக வந்த பகாசுரன். மா—கேசி என்ற குதிரை வடிவமான
அசுரன். பூட்டை—யானை; குவையாபிடம்.

இத்தலைவர் : சர்வாங்க சுந்தரனார்—கட்டறகு வாய்த்தவர்
இவரிடத்து என் தலைவைய ஓத இப்போதே விரைவீர். தினையே
னும்—சிந்தேனும்.

71. தலைவனையே நினைத்திருக்கும் தலைவி, பிறையை
பும், வின்மீன்களையும், இருளையும் கண்டு வருந்துவது.

தலைவர் : இவர் கணபுரம் உறைவார்; வரவு உரையார்;
தமது வரவைச் சொல்லமாட்டார். எல்லே! இவர் வரவு
உரையார், எல்லே இவர் காவன்: எனக்கு எமன் போன்றவர்.

எல்—இரவு. இன்று காணும் இரவின் இருள் : கண்ணபுரம்
உறைவார் மேனி அதாய்ப் போத்தது : இப்பெருமானது
திருமேனியைப் போலாயிற்று.

இத்த இரவில் துன்புறுத்துவன : பிறை, வின்மீன்கள்.
பிறை—பிறைவடிவுள்ள சந்திரன். விரைமலர் ஐங்கண்ணயார்
வில்—பரிமளம் மிகுந்த ஐந்து மலர்களைக் கண்களாகக்
கொண்ட மன்மதனின் வில். வில்லை வளைத்துத் துன்புறுத்து
நோன் மன்மதன்; வில்லிலிருந்து என்பாற் பாய்வன,
வரையிலாத கண்கள். இந்தக் கண்கள்போல்வன நான்
வானிற் காணும் வின்மீன்கள்.

மன்மதனுக்குக் குடையாகும் சந்திரன் வில்வாக மாறியது;
சந்திரர்கள் கண்களாயின; யானையாகும் இருள்
யானை மாறியது. காவன், என் தலைவனின் மகன்; இவர்
ரான்கை இவ்வாறு வருத்துவது நியாயமன்று என்பது நோக்கு.
ரல்லே : விபரீதம்!

72. கலிநிலைத் துறை

தலைநிலை கண்டு தாய் இரங்கல்

வரவுத்தி மேலே மறைவா பயனும் மலருவதும்
வரவுத்து முள்ளப் பெருமான் மணிவணன் வந்திலனாக்
வரவுத்து ழாயும் மனங்கொண்ட டனனென் வலிதைமணி
வரவுத்து நீர்க்கும் கண்புர மென்றிவன் வந்திக்குமே.

72. தலைநிலைத் தலைநிலைக் கண்டு தாய் இரங்குவது. என்மகன் இப்பெருமானது வரவையும், இவன் குடும் திருத்து ழாய் மாவையையும் நினைத்துத் திருக்கண்ணபுரம் நோக்கி வணங்குகிறான். “இவன் நோக்கினான்; காணுமே கண்ணபுரம் என்று காட்டினான்” என்பது ஒப்புநோக்கு.

தலைவனது மேன்கை. வர உத்தி மேலே—சிறந்த கொம்புநிலம் மலர்ந்த தாமரைநிலம் அமர்ந்த. வரம்—சிறந்த. மறைவாய் அவன் வேதங்களை ஒதும் பிரமன். மலர் உவதும்—அவன் மூலமாகப் பரந்த உலகங்களும். வர—தோன்றுமாறு. உள்ளப் பெருமான்—உள்ளங்கொண்ட பெருமான். மணிவணன்—மணியின் திறம் வரந்தவன், இவன்பு வாய்த்தவன்.

என் வலிதை மணி பெண்களுள் மணிபோற் சிறந்த என் மகன். இப்பெருமானது வரவும் துழையும் மனம் கொண்டான்—இவற்றையே நினைத்திருப்பான்.

இவன் செய்வது; பெருமானைத் தொழுவான். மணி வர உத்து நீர்க்கும் கடலிலுள்ள இரத்தினங்களைக் கரையில் சேர்க்குமாறு அவைக்கும் நீர்க்கும்ந்தது, இத்தத் தலை. “கரையெடுத்த கரிசங்கும் கணபவனத் தெழுகொடியும், திரையெடுத்து வருபுனங்கும் திருக்கண்ணபுரத் துறையும்” (திருமங்கைபாழ்வார்). வந்திக்கும்—தொழுவான்.

பமக அமைப்பு இச்செய்யுளில் காண்க.

வர உத்தி...மாவோன் வந்திலன்; என் மகன் இவனது வரவும் துழையும் மனம் கொண்டான்; கணபுரம் வந்திக்கும். மணிவர உத்து புனம்—மணிகளைக் கரையில் அடரச் சேர்க்கும் தெண்ணீர் (தடங்கள்).

73. கட்டளைக் கலித்துறை

திக்கு மலிபுகழ் வீடணந் காழான் திருவரங்கம்
புக்குப் புனிதன் கிடைகாட்டும் கண்ண புரமிதனில்
மிக்க மழவால் மிளிர்நரக் காட்டுமால் மெய்யழகும்
செக்க குடையுஞ் செருக்கின் தடையுஞ் சிறப்புநவே.

74. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

சிறப்புயருந் திருவரங்கப் பெருநகரோ?
தென் திசைவா யோங்கல் தானோ?
விருப்புயர விண்ணவரும் மண்ணவரும்
வணங்குவட விவங்கல் தானோ?

73. திருவரங்கம் பெருமானுக்கு மேலைவீடு, திருக்கண்ண புரம் கிழை வீடு. அங்கு விபீடனானுக்குத் தென் கிடைமறுகைக் காட்டும் பெருமான் இங்கு தனது தடைமறுகைக் காட்டுகிறான்.

புனிதன்—பெருமான்; அன்பர்க்கு அருள் பெய்வதே தருமமாகக் கொண்டவன். கிடை: சயனத்தில் அழகு. “ஸ்ரீமாத் ஸுகஸும்த: பரந்தப:” என்பதில் நோக்கு. “தென் திசை தீவங்கை நோக்கி” பன்னிகொள்ளும் பெருமான், திருக்கண்ணபுரத்தில், விபீடனானுக்கு அருளுவதற்காக அவனது சந்திதியை நோக்கி நடைபயிங்கின்றான். அமரவரசையில் நண்பகலில் திருக்கைத்தலத்தில் சொசரிப் பெருமான் எழுந்தருள்வது குறிப்பு.

மெய் அழகு மிளிர்நர, காட்டும்; செக்கர் உடை: செவ்வரத்த உடை; பீதாம்பரம், செருக்கின் தடை; மேன்மை தோன்ற கம்பீரமான தடை; நாலு வகைப்பட்ட தடை.

74. சோலைவில் திற்குந் தலைவியைக் காண்டு, தலைவன், அவள் உறைவது எத்தத் தலமோ என்று ஆய்வது.

சிறப்பு உயரும்: தென்னாடும் வடநாடும் தொழுவதால். தென் திசை வாய் ஒங்கல்—தென் திசைக்குப் பெருமை அளிக்கும் அழகு திருமலை. ஒங்கல்—மலை. ஒங்கல்; விண்ணவரும் ஒங்கி விருப்பது. விருப்பு உயர... விவங்கல். திருவேங்கடமலை. “கண்ணா வானென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தின்னார் வேங்கட, விண்ணோர் வெற்பனை.” விவங்கல்—மலை.

மருப்புயரும் மதவேழ மளித்தவர்தம்
 மங்கையொடு கைகு மத்திப்
 பொருப்பதுவோ? கண்ணபுரப் பொன்னகரோ?
 பொழிவின்ற மடமா னுனக்கே?

75. கவிநிலைத் துறை

இரங்கல்

மானார் கேசன் பாவே மாலாய் வருவாரெம்
 மானார், வானோர் மன்னுக் காமன் ணிரத்தாரெம்
 மானார், வானே ஸ்ரீவான் மாணும் மணத்தாரெம்
 மானார், என்பால் வாரார் மாணார் போதாவே!

மருப்பு—தத்தம். மருப்பு... மதவேழம்— ஸ்ரீ கஜேந்திரம்
 வான். அத்திப் பொருப்பு—ஹஸ்திநிபி.

பொழில் தின்ற—பொழியில் நிற்கின்ற. மடமான்! அடை
 யடர்த்த உவமையாகு பெயர்.

75. தலைவனைக் குறித்துத் தலைவி ஒரு போதாவைத்
 தூதராக அனுப்புவது. போதா— நாரை வகை. போதாவே! என்
 தலைவர் என்பால் வாரார்; என்னே! என்கிறான்.

பரமசிவனிடத்துப் பிரேமம் வாய்த்தவர் என்பால் வாரார்.
 மான் ஸ்ரீ கேசன்—கங்கையாள் பெண்ணைக் கேசத்தில்
 அடைத்தவர். மாலாய் வருவார்—பிரேமத்தோடே உதவி
 செப்பவர். பிரேம கபாலத்தை அவரது கரத்தினின்றும் அகற்றித்
 தமது திருமேனியில் ஒரு கூறு அளித்தவர். எம்மானார்
 எனக்குத் தலைவர்.

மேலும் வானோர் மன்னுக்காமன் இரத்தார்— இந்திரன்
 இழந்த செல்வத்தை மீட்டளிப்பதற்காகத் தன்னையுங்
 குலைத்துக் கொண்டு மாணியுருவில் மகாபலிபிடம் மன்னை
 இரத்தார்.

மேலும், உபரிசரவஸு"வின் பெண்ணை மணந்தார்.
 அவனிடம் பக்தியை வினைவித்து அவனை மணந்தார். வான்
 னார் மன்—உபரிசரவஸு". இம்மன்னனது மான்—மான்போல்
 நோக்குடைய பதுமினித் தாயார், "மான்தை நோக்கி" என்பது
 போல.

எம்மான்! அருளுவதே இயல்பாகவுடைய என் தலைவர்.
 இவர்களது குறையைத் தீர்த்த இவர், என் குறையைத் தீர்க்க
 வரவில்கையே என்பது குறிப்பு.

76. வஞ்சி விருத்தம்

போதமர் காவிற் புணர்ந்தவர்
வேதமு னீந்தவர் வேய்முடி
மாதிர மேலுற வளர்ந்தவர்
பூதர் கண்ண புரத்தாரே.

77. இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா மேகலிடு தூது

பூங்கண்ண தும்போற் பொழிய முடலிலியால்
ஒங்குபே ராசை யுலப்பிவதால்—ஒங்கும்
கருமுலிக்கான்! ஒதுவிரோ கண்ண புரத்தார்க்
குஞ்சுமிதென் மேனிதனை யோர்ந்து.

76. தோழி, பூத்தரு புணர்ச்சியில் அறந்தொடே நிற்கல் கூறுவது இது. தாய் தன் மகனைப் பற்றிக் கூறுவது.

போது அமர் காவினில்: இதனாற் குறிப்பது, பூத்தரு புணர்ச்சி. போது—மலர்கள். கா—பொழில். புணர்ந்தவர்—என்னுடன் புணர்ந்து களித்தவர்.

இவரது மேன்மை: முன் வேதம் ஈந்தவர். வேதங்களை இழந்து துன்புற்ற பிரமனுக்கு இவற்றை மீட்டளித்தவர்.

அன்றியும்: வேய் முடி (வேந்த கிரீடம்) மாதிரம் மேலுற (ஆகாயத்தில் ஒங்குமாறு) வளர்ந்தவர்: திரிவிக்கிரமனாக பூதர்—பார் முழுதும் வயிற்றுள் ஒடுக்கிக் காத்தவர்: அன்றியும் பூ மிகை மருப்பில் வைத்துகத்த வராகப் பெருமான் “அஹம் சிமராயி மத்பக்தம்” என்றவர்.

தலைவியின் தாய் கூறுவது: “என் மகனை நயந்தவர் சாமானியரல்லர்” என்பது.

77. இப்பெருமானை நினைந்துருகுந் தலைவி சிவ மேகங்களைத் தூதாக அனுப்புவது.

ஒங்கும் கருமுலிக்கான்! —கிளர்ந்தெழுகின்ற மேகங்களே.

தும்போல் பூங்கண்ண...உடலிலியால் — நீங்கள் நீர் சொரியது போல் மலர்களைப் பொழியும் மன்மதனால். அவனால் எனக்குப் பெருமான் மேல் ஆசை அளவியது. உலப்பிவது—அழியாது. அவனது அழகுக்கு ஆகரமான பெருமானது அழகில் ஆழ்ந்தேன். கண்ணபுரத்தார்க்கு இதனை ஒதுவீர்—உருகும் என் மேனி இது தனை ஓர்ந்து.

78. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

கேசவ நாம மகிமை

ஒரிற் பிரமன் சடையாங்கு
முற்ற நாதன் தானாகிச்
சீறிச் சினந்த கேசிதனைச்
செற்றான் பரிவாற் கோவலர்பால்
காழிற் பொலியுங் குழற்கற்றை
கண்ண புரத்தர னேற்றுளனாற்
பாழிற் கேச வனெனும்பேர்
பரவப் படைத்தா னிங்ஙனமே.

78. பெருமானின் திருநாமங்களுள் முதல் திற்பதான கேசவ நாமத்தின் மேன்மை.

இந்தத் திருநாமத்தின் பொருள் : பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் பிறா. பரமசிவன் கூறுவது. “க என்பது பிரமனைக் குறிக்கும். ஈசன் என்பது நான்; நாய்கள் இருவரும் உனது மடிவிலே உண்டானவர்” என்று நாராயணனைக் குறித்து.

இரண்டாவது பொருள் : கேசியைக் கொன்றவன். இத்திரு நாமம் நாதர பகவான் கண்ணனுக்கு நய்வியது. சீறி, சினந்த கேசி—குதிரை வடிவில் ஆயர்களுக்கும் கண்ணனையும் அழிப்பதற்காக வந்த அசுரன். சினத்தால் பாலைப் பிளந்து சீற்றமுடன் வந்தது இக்குதிரை.

கோவலர்பால் பரிவால் செற்றான்—கோவலர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக.

மூன்றாவது பொருள் : காழில் பொலியும் குழல் கற்றை—மேகத்தினும் கறுத்து விளங்கும் திருக்குழற்கற்றை வாய்ந்தவன் “குழவழகர்” என்றவாறு.

பாழில் பரவ : சுவிராசன் என்ற திருநாமம் இந்தப் பெருமானுக்கு, குழவழகு வாய்ந்ததால். சுவரிமுடி இப்பெரு மானுக்கே உரியது.

“கெடும் இடராய வெல்லாங் கேசவா என்ன” என்றவாறு இந்தத் திருநாமத்தை ஒதுவதாக துன்பமெல்லாம் நம்மை, விட்டகலும்.

கண்ணனுக்கு கர்க்கர் இட்ட திருநாமம் : கிருஷ்ணன்; இந்திரன் வெளியிட்ட திருநாமம் : கோவிந்தன்.

79. என்சீராசிரிய விருத்தம்

இளவேனிற் காலம்

பரவுறு மென்காத்தான் தடவுறு சாரளமும்

படர்தரு பானிவவுய் குயிம்பொழி கீதமொடு

விரபெறி பூவனையும் மென்பனி நீர்ப்புறமும்

வேனிலும் மேலடுமால், வாழ்வின் மேலிவையால்

மறைதரு மெம்பெருமான், மலர்வரு மான்பெருமான்

வானவர் தம்பெருமான் கணபுரத் தார்பெருமான்

வரிபெழு மரவித்த மிகைவரு மன்னங்கான்!

மவருகு தேனணையார் வந்திவர் வந்திகரே!

77. வரிசை வரிசையாக வுள்ள தாமரை மலர்களில் அமர்த்துள்ள அன்னங்களைப் பார்த்துத் தலைவி கூறுவது: இவ்வாறான வசந்த காலத்தில் நான் தலைவனை விட்டு எவ்வாறு உயிர் வாழ்வது?

என்னை தலைவன் : தென்றல், நிலவு, குயிலின் கீதம், மலர்ப்படுக்கை, பனிநீர்ப் புறஞ்.

பரவுறு மென்கால்—பரவுகின்ற தென்றல். இது தடவுறு சாரளம்—இது புழுத்து வரும் பலகணி. படர்தரு பால் நிலவு—பூமிப்பரப்படர எங்கும் பரவுகின்ற வெளுத்த, இனிய நிலா. பால் நிலா—பால் போன்ற நிலவு.

குயிம்பொழி கீதம்—குயில் மகிழ்ந்து கூவும் இனிய குரல். ஒடு : என்னும் பொருளுது.

விரை எழி பூ அணை—பரிமளம் எங்கும் வீசுகின்ற மலர்களாலான படுக்கை. மெல் பனி நீர்ப்புறஞ்—குளிர்ந்த பன்னீர் கலந்த புறஞ். இவற்றிலும் மிகுத்து துன்புறுத்துவது வேனில் : வசந்த காலம்.

காரணம் : தலைவர் வந்திவர். ஆதலால் இனிமேல் வாழ்வு இல்லை; ஆல்.

இத் தலைவர் : மறை தரும் எம்பெருமான்—மறைகளை ஒதி வெளியிட்ட முதல்வர். மலர்வரு மான் பெருமான்—தாமரை மலரில் வந்தவரின் தலைவன்; மான்—மான் போலும் நோக்குடையவன். வானவர் தம் பெருமான்: நித்ய குரிகளின் தலைவர். மலர் உகு தேன் அணையார்—நீங்கள் அமரும் மலர்கள் உகுக்கும் தேன் போன்றவர். நீங்கள் தேன் பெறுவீர்; நான் பெறவில்லை.

உலகினருக்கு இனியன யாவும் என்னை அடுவதே! என்னே என் நிலை.

தி. க—5

80. எழுசீராசிரிய ஸ்ருத்தம்

பெருமான் அமுது செய்தவை

தேனினு மினியன திங்கனி தேசெறி
தவத்தினன் நங்க வயின்றனைபின்
ஆனின மடலியில் மேய்தா வேதிய
ராயிழை யாரன முண்டகனைநீ
பாவை நங்கையின் நாத னனித்திடப்
பரித்தவன் பொங்குது கத்தனையால்
வானெழு திண்மதின் வளர்தரு கண்ண
புரத்துறை மாதவ வாமனனே.

80. அவதாரங்களில் அன்பர் அளித்தவைகளைப் பெருமான் அளிப்புடன் புசித்தது. “பத்ரம் தோயம் பலம், புஷ்பம்” என்ற கலோகம் ஒப்புதோக்கு.

இராமாவதாரத்தில் சபரிபும, கிருஷ்ணாவதாரத்தில் முனிவர் மனைவியரும், அர்ச்சகையில் முகைய தகையரும் அளித்ததைப் பெருமான் புசித்தான்.

தேச எறி தவத்தினன்—தவத்தால் சோதி வாய்த்த மேனிபுடைய சபரி. தேனினும் இனியன திங்கனி—தேனினும் இனித்த கனிகள்.

பின்னர், ஆன் இனம் மேய்தா, வேதியர் ஆயிழையார்—மறைபோரின் மனைவிமார். ஆயிழையார் அனம் (அன்னம்). ஒரு நான் காட்டில் மாடு மேய்க்கும் போது ஆயர் சிறுவர் பரியால் வருத்தக் கண்ணன் சிலரை வேதியரது யாக சாவைக்கு அனுப்பினான். சடங்கு முயவதற்குமுன் வேதியர் அன்னம் அளிக்க மறுத்தனர். இவர்களுது மனைவிமார் கண்ணனை யஜ்ஞஸூர்த்தி என்றுணர்ந்து உணவுடனே இவனிடம் அன்னம் கொண்டு சென்றனர். இந்த இடம் பத்தவிலோசனம் எனப்படும்.

பால் நல மங்கை: பால்போல் இனிய சொல்லுடைய காதலி. பால் போலும் வெணுத்த சொல்; மனத்திலொன்று கொண்டு வாயால் ஒன்று சொல்லாதவள். நாதன்: இவளுக்கு நாதன் முகைய தகையர். இவர் சோழனின் படைத் தலைவர். இவர் அன்பால் பெருமானுக்கு அர்ப்பித்த பொங்கலைப் பெருமான் ஏற்றுக் கொண்டான். இன்றும் இதன் நினைவாகப் பெருமான் தினந்தோறும் அர்த்த சாமத்தில் முகையதகையன் பொங்கல் அமுது செய்கிறான்.

81. கேரிசை யாசிரியப்பா

வருக்கமோனை

கண்ண புரத்தூறை கனியைக் கரும்பினைக்
காரகம் மன்னுங் காரனை வண்ணனைக்
கின்றும் புகருடைக் கடிக்கையா ளரியைக்
கீதச் சுவையனை வேங்கடக் கிரியனைக்
குடந்தைக் கிடந்த குருமணித் திரனைக்
கூடலி லுறையுங் கோமளச் சோதியைக்
கெழுமிய முத்தாய் கிளரோளிப் பவளமாய்க்
கேழில் மரதகக் கிரிபென தின்று
கையி வைம்படை பேத்தும் காரையைக்
கொடிசேர் மாடக் கோவலா ராயனைக்
கோழிக் கோன்றனை யேத்தும்வர்க்
கௌமிய மென்ப தெங்ங னுரையினோ.

இந்த வரலாறு காண்பது சோழமண்டலச் சதகத்தில்; புகையைக் குழலாள் பரித்தனித்த பொங்க வழுதும் பொழிக் கறியும். அனைய சுவரி ராசற்கே யாமென் னனித்த வாதரலின், முனைய தரையன் பொங்கவென முகுத்தற் கோது முதுகீர்த்தி, வனையும் பெருமை பெப்போதும் வழங்குஞ் சோழ மண்டலமே.”

81. பெருமானுடைய பெருமை, இவன் மேலும் திருப்பதி கள். கனி—காணும்போதே உண்பது. கரும்பு—சாறாய்ப் பருகுவது. காரகம்: ஒரு திவ்ய தேசம். கார் அனை வண்ணன்—மேகம்போல் நிறமுடையவன், இயல்புடையவன், சிறுமை பெருமை பாராது யாவர்க்கும் அருள்செய்பவன். அரி—சிக்கம்; நாசிம்மமூர்த்தி. கீதச் சுவையன்—கீதத்தால் பெறும் சுவை போல் தமக்கு இன்பம் அளிப்பவன். குருமணி—சிறத்த மணி. கூடல்; ஒரு திவ்யதேசம் (மதுரை). கோமளம்: ஒரு வகை மணி. கெழுமிய—சிறத்த. கிழுமிய—மேன்மைபான. கேழ் இல் ஒப்பே மிக்காத. கோவலார் ஆயன் — திருக்கோவலார் எம்பெருமான். கோழி—உறையூர்.

இவ்வாறு திவ்யதேசங்களில் அடியார் வணங்க எழுத்தருளி யிருக்கும் சுவரிப் பெருமானை ஏத்துமவர்க்கு, ஔவியம் ளன்பது எங்ஙன்—தீவினை எவ்வாறு தேரும்? உரையினோ—உரைப்பீர்.

82. கவிநிலைத்துறை

க.திர் காலம்

மின்னடர் முடியினர் மேலிடு கணபுரம் மீனார்போல்
பொன்னினை வாலவர் போமிட மாய்த்திது போகாதோ
மின்னனி முகினிம் மெலியுறப் பெப்பனி பென்மேலே
வன்னியின் பொறியினில் வெம்முறச் சொரிதரும் வாகடயிதே

83. என்சீராசிரிய விருத்தம்

பருவங்கண்டாரங்கல்

சொரிமழையை வரையதனால் துணித்த கோமான்
சொரசர் சேருதகர்ச் சோலை தன்னுள்
இருதையை விக்கமென விழைத்து மினமலா
திருத்தவெனைப் பிரித்தவர் த முன்ன மென்னே!

82. க.திர் காலம்—சரற்காலம்; பனிக்காலம். வாகடயால் வகுத்துத் தலைவி, இக்காற்று தன் தலைவனைத் தொடர்த்தால் அவன் மீளக்கூடும் என்று ஒதுவது.

மின் அடர் முடியினர்: இரத்தினங்களைச் ஒளி. “கதிராவிர மிரவி கலத்தெறித்தா வொத்த நீன்முடியன்” (பெரியாழ்வார்).

பொன் தலைவால் போனவர்: பொருளீட்டுவதற்குச் சொந்தவர். கணபுரம் மீனார்போல—மீனமாட்டார் போவக் கருதி. அவர் போமிடம் ஆய்த்து இது (இத்த வாகட) போகாதோ? இவ்வாறு போனால் என் துன்பத்தை அறிவிக்கலாம்; அறிவித்தால் அவர் மின்வர்.

என் துன்பம்: மின் அணி முகில் இவன் என்மேலே பெப் பனி: குளிர்ந்த துளிகள். இத்துளிகளைச் சொரிவது வாகட. பனியை, வன்னியின் பொறியினில் வெம்முற சொரிதரும்—நெருப்புப் பொறியினும் வெப்பம் மிகுமாறு தூவுகின்றது. வன்னி—நெருப்பு.

83. தலைவன் குறித்த கார்த்தவம் வந்தும், அவன் வராதது கண்டு தலைவி இரங்குவது.

தலைவனது ஆற்றலும் அருளும்: சொரிமழையைத் துணித்த கோமான்: இடையறாது பெய்த மழையை ஒரு மலையை ஏற்றித் தடுத்த தலைவன்.

சேரும் தகர்ச் சோலை தன்னுள்—கடல் பிரித்த இடம். தாய்கள் எவ்வாறு இணைத்தோம்? இரு தலைவ—இரண்டு தலைகள் உடைய.

இருகடரும் கவனமென விழுங்கு பேழ்வாய்
இடிமுழக்க மித்திரவியல் லோடை நெற்றி
சொரிமதக்கொண் முக்களித்தின் மின்னே யாகும்
தோட்டியென வாதமெழு கால மன்றே!

84. இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா

மன்று பறைகறங்க மாயக்கூத் தாடுவர்தாம்
இன்று மறத்தா ரெனியேனை—சென்று
குறிதுறையுங் காவணசெய் கண்ணபுரங் கண்டார்
உயிரெனயா ருள்ளங் கடிது.

விசங்கம்—பறவை. நாங்கள் இருவரும் இரண்டு தலை
படைத்தாலும், இரண்டு தலையுடைய பறவை போல், ஓர்
உடலும் ஓர் உயிருமாகக் கலந்தோம். தினமயாது பிரிவுக்கு
அஞ்சிக் கண்ணுறங்காமல்.

இக்காவமோ கடிது. காத்து மதயானைபோல் துன்புறுத்து
கிறது. எவ்வாறென்னில்? இருளில் இரண்டு கடர்களும் இயங்க
வில்லை; சத்திர குதியர்களின் ஒளியே இல்லை. இவை இரண்டை
யும் விழுங்கிய பேழ்வாயுடையது இருள். பேழ்வாய்—
பெரிய வாய்; குகைபோற் பெரியது. காத்துடன் முழங்கும் இடி:
முழக்கம்—களித்தின் பிணிது. இத்திரவியல்—வானவியல். நெற்றி
ஓடை—களித்தின் முகபடாம். கொண்மூ—மேகம். சொரி
மதம்—களிது பெருக்கும் மதமாகும். மேகத்துடன் கூடிய
மின், தோட்டி—அங்குசம்.

84. தலைவி இரங்குவது: ஆயர்பாடியில் குடக்
கூத்தாடியவர் என்னை மறத்தார். இவரது உள்ளம் கடிது;
அந்தோ!

மன்று—வெளி. பறை—வாத்தியம். கறங்க—ஒலிக்க. மாயக்
கூத்து—யாவரும் கண்டு வியக்குமாறு ஆடிய கூத்து. குயில்
சென்று உறையும் கா அணைசெய் பொழிலின் வளங்கண்டு
குயில்கள் உறையும், பொழில்கள் குழித்த. கண்ணபுரம்
கண்டார்—இங்குப் பொருத்துவதே நமக்கு இன்பமாகும் என்று
உறைந்தவர். உயிர் அனையார்—எனக்கு உயிர் போன்றவர்.,

85. என்சீராசிரிய விருத்தம்

வைப வந்தவர்கள் வாழ்த்துமாறு மேனி பதகு

உயிரனை யாருடற் பாரினிற் சாபவே

ஒழிவிவா தருவிசெய் தேய்க்கிடுந் தையவார்
செயிரிலா வயிபுடை வானிதன் தேவியும்

செகந்தனை யொடுக்கிடுந் தசமுதன் தாரமும்

அயிரெழு வானினால் வந்தபங் குற்றவல்

வரக்கியும் வாழ்த்திடு மழகினான் வாழிடம்

வயிரமும் முத்தொடு பவளமும் மல்குநல்

வளமுடைக் கணபுர மாநகர் தானதே.

85. தலைவியின் மனம் பெருமானிடம் செல்லுவது வியப்பாமோ? வைப வந்தவரும் வாழ்த்துமாறு அழகுடைய பெருமானன்றோ இவன்? இவனால் துன்பமுற்ற தாரை, மண்டோதரி, சூர்ப்பணைகை இவர்கள் இவனைப் பாராட்டினார்.

ஒழிவு இலாகு அருவி செய்து ஏங்கிடுந் தையவார்—இடை விடாமல் கண்ணிர் பெய்து ஏங்கும் பெண்பாவர்.

முதலில் தாரை. செயிர் இலா வயி உடை வானி—தோல்வி எப்பதே காணாத வயிமை உடைய வானி. இராவணனையும் வரவில் சுற்றிய வய்வமை சூறிப்பு.

இரண்டாவது மண்டோதரி. தசமுதன்—பத்துத் தலை யுடைய இராவணன். இவனது தாரம்; மனைவி மண்டோதரி.

மூன்றாவது சூர்ப்பணைகை. அயிர்—கர்மை. பங்கு உற்ற வல் அரக்கி—மூக்கு பங்கு முற்ற சூர்ப்பணைகை. வல் அரக்கி “இலங்கை ஆட்டி”; இலங்கையை ஆட்டவைக்கும் சொல் வன்மை. இராவணன் “இலங்கை ஆளன்”. இவன் இவனையும் ஆட்டி வைப்பவன். இன்னதானத்தில் கரகூடணர் களையும் ஆட்டிவைக்கும் வயிமை வாய்ந்தவன்.

தாரை போற்றிய வகை: “நீவம் அப்ரமேயச்ச”. மண்டோதரி சொல்லியது. “தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ர சுதாதா:”

சூர்ப்பணைகை, இவனது அழகை எடுத்தோதினான். “தருணை சூபணம்பந்தன” (இளமை வாய்ந்த இருவர், உருவத்தால் சிறந்தோர்—இராமன், இலக்குவன் இவர்களைப் பற்றி. “ராமோ ரமயதாம் வர:”—என்றார் வால்மீகி, இவனது கட்டிழகைப் பாராட்டி.

86. என்சீராசிரிய விருத்தம்

வலைச்சிபர்

கண்ணபுரக் கார்வண்ணன் பொற்கோயின் முன்பே
கயங்கொள்ளக் கயங்கண்டர் பயமுற்றே எண்பால்
வண்ணமட அஞ்சனக்கண் வலைவீகம் மகனீர்!

வலைவீசீர் வாவிலிதில் குமுதமொடுங் குவளை
வண்ணமெழு மரவித்தத் தம்முடும் கெண்டை
வாணையினை தும்முதத்த அம்புகொள் விலையை;
வண்ணமெழு சங்காழி கொண்டகர மோச்சி
வான்முதலை நோக்கியிரைந் தோடிமறை வீரே.

86. திருக்குளத்தில் மீன்பிடிக்க வரும் வலைச்சிபரை
விளித்துக் கூறுவது இது. இக்குளத்தில் வானை, கெண்டை
இவை இவ்வவை; முதலையே உள்ளது, விரைந்து ஓடுவீர் என்று.

கயம்—மீன் வலை; பொதுவாக மீன்கள். கயம்—குளம்;
திருக்குளம். கயம் கண்டர்—மீன்பிடிக்க இக்கயம் ஏற்றதென்று
வந்தீர்; நன்று!

நீங்கள் செய்வது : பயம் உற்றேன் என்பால் வண்ணம்
அடர் அஞ்சனக் கண் வலை வீகம்—தண்ணீரில் நிற்கும்
எண்பால் கண்களாகிய வலையை வீகவீரர். வண்ணம் அடர்—
அழகு நிறைந்த. அஞ்சனக் கண்—மை போல் கறுத்த விழி;
அஞ்சனம் மல்களகரமாகத் தீட்டுவது. நீங்கள் வலை வீகவதால்
பயம் உற்றேன்—அச்சம் கொண்டேன்; இந்த வலையினின்றும்
தப்புவதில்லை. பயம்—நீர், அச்சம்.

நான் சொல்லுவதைக் கேட்பீர் : இப்புனலில் குமுதம்,
குவளை, வண்ணம் எழும் அரவித்தம் (தாமரை) இவைகளோடு
வாய்ந்தவையாகக் கருதிய கெண்டை வானை—இவை இவ்.
ஆகில் எங்கு உன்? உமது முகத்தில். அரவித்தம் : உமது முகம்;
குமுதம் : வாய்; குவளை : கண்கள். கெண்டை, கண்களின்
நீட்சிக்கும், வானை கண்களின் பிறழ்ச்சிக்கும் ஒப்பு. அம்பு—
தண்ணீர்.

அன்றியும், இங்குத் தண்ணீரில் வான் முதலை உள்ளது.
ஆதலால் நீங்கள் செய்வது : வளைகள், மோதிரங்கள் அணிந்த
கைகளை வீசி ஓடி மறைவீர். சங்கு—வளை. ஆழி—மோதிரம்.
வான்முதலை—பெரியதான முதலை.

87. வெள்ளொறை

மறைதந்த மாயவனை வானானும் முன்னவனை

மாதான் மார்பில்

உறவத்த வெண்ணுவத் தாராணை யோங்கோத

வண்ணத் தானை

உறிகொண்ட நறுவெண்ணெய் புண்டுகந்த வுத்தமனைக்

கறைகொண்ட பைரவிற்த் கண்டுநிலும் கற்பகத்தைச்

சிறைவண்டு களிபாடுந் திருக்கண்ண புரத்தானை

உறவென்றுத் தனமென்று முயிரென்றும் பாடாட்டி

உறுகின்ற துயர்நீங்கி புயர்வும் பெறுவோமே.

உன்னுறை: இந்தப் புனனுக்கு அதிபதி நாராயணன்; வான் முதல் பரமபத நாதன். நீங்கள் செய்வது: அவனை நோக்கி, சங்கு சக்கரம் பொதிந்த உங்களது கைகளைத் தூக்கி வணங்கி, உங்களது இருப்பிடத்திற்கு ஒடுவீர். இவர்கள் வணைவ ராகலின் கரங்களில் சங்கு சக்கரப் பொதி ஏற்றிநுட்பர்.

88. “ஒய் மூப்புப் பிறப் பிறப்பு பிணி வீயுமாறு செய்வான்” என்றவாறு, பெருமானைப் பற்றித் துன்பங்களை அகற்றக் கூடும்.

மறைதந்த மாயவனை: பல அவதாரங்கள் செய்து வேதங்களை மீட்டளித்தவன். மாயவன்—விசித்திரமானவை செய்வவன். வான்—பரமபதம். மாறு ஆன் மார்பில் பெரிய பிராட்டியார் அமருந் திருமார்பில். தன் துளவத்தாராணை. ஒங்கு ஓத வண்ணத்தானை—அடர்த்த கடலின் நிறமுடைய வனை; கடல்போல் பெருமை வாய்ந்தவனை. கறை—விடம். பை அரவு—படங்கள் கொண்ட அரவும்; ஆதிசேஷன். கற்பகம்: தன்னையே அன்பர்க்கு அளிப்பவன். சிறைவண்டு...—அழகிய சிறகு வாய்ந்த வண்டுகள் பொழிங்களில் தேனைப் பருகிக் களித்துப் பாடுகின்ற.

இப்பெருமானைப் பாடாட்டும் வகை: உறவு என்று—“ஒருநற் சுற்றம்” என்று, தனம் என்று—சிறந்த பொருள் என்று; உயிர் என்று—உயிர் போதும் அருமைபுடைமையன் என்று.

இதனால் பலன்: உறுகின்ற துயர்—பிறவிக்களால் பெறும் துன்பம். உயர்வு: பெருமானுக்கே உரியவராகும் மேன்மை

88. என்சீராசிரிய விருத்தம்

பன்னிரு திருநாமங்கள்

துபர்தனைக் கணையுமென் கேசவா! நாரணா!
 தூயநன் மாதவா! நங்கன்கோ வித்தனே!
 அயர்வனை யதுக்குமென் விட்டுவே! எம்மது
 குதனே! அகவிடம் பாய்திரு விக்ரமா!
 மயல்தரும் வடிவுடை வாமனா! சீதரா!
 வாய்நிட கேசனே! பதுமநா பாமிரு
 வியமுடை யெனியதா மோதரா! என்றுமே
 மேவவன் செளரீதான் வாழ்த்துவா முய்யவே.

88. ஆயிரம் திருநாமங்களுடைய பெருமானது திருநாமங்கள் பன்னிரண்டும் ஒதினாலே போதும். உய்வதற்கு. கேசவன்: துபர்களைக் கணபவன். "கெடு மிடராய வெல்லாங் கேசவா என்ன."

நாரணன்: "நம்மை யுடையவன்."

தூயநன் மாதவன்: "மாய்த்ததும் வினைகள் தாமே மாதவா என்ன."

நங்கன் கோவித்தன்—கோரூவத்தில் தோன்றியவன், திருத்தூழாய் மானை வேய்ந்தவன். சிறந்த மணிபோன்றவன்.

அயர்வு—துன்பம். விட்டு—விண்ணு. எங்கும் உரைபவன். நம்மை விட்டுப் பிரியாது காப்பவன்.

மதுகுதனை—மதுவைக் கொன்றவன்; மதுபோல் மனத்துக்கு இனியவன்.

அகவிடம்—பரந்த நிலத்தில். திரிவிக்கிரமன்—பூமியை யும் வானையும் தனக்கே யாக்கிக்கொண்டவன்.

மயல்தரும் வடிவு—மயங்குமாறு அழகு மேலோங்கும் திருமேனியுடைய. வாமனன்—மனத்தைக் கவரும் அழகு வாய்ந்தவன்.

சீதரன்—பிராட்டியைத் திருமாற்பில் ஏற்றவன்.

ரிடகேசன்: இந்திரியங்களுக்கு அதிபதி. தீநெறியைப் போக்கும் வலிமை வாய்ந்தவன்.

பதுமநாபன்—பதும மலரைத் திருநாபிலி லுடையவன்; உலக முதல்வன்.

தாமோதரன்—"எத்திறம் உரலினோ டினைந்திருத் தேய்கி எளியே" என்றவாறு.

89. எண்சீராசிரிய விருத்தம்

இடைச்சி

மேலணவு பொன்மதின்ருது கண்ணபுரப் பெம்மான்
மெல்லவுகள் வாழ்த்திவரு மண்டர்தனிப் பாவாய்!
மேலெழுநல் லாடையொடு வெள்ளையனை பாலும்
மெய்யெழுநின் கலசமிசை மக்குவது கண்டேன்
வேலையெறி மண்ணிதனில் வந்தபெரு மாயன்
மேன்மைகெழு சரிதையுமே பாடிமறு கெங்கும்
மேலையுறை வானவர்கள் கேட்டுமகிழ் பெய்த
வெண்ணெய்கள் வுண்டவனே! வென்றுவரு வாயே.

89. தெருவில் வெண்ணெய், தலிர், பால் விற்கும் இடைச்சியை நோக்கிக் கண்ணபுரத் தெம்பெருமானின் சரிதையையும், அவன் வெண்ணெய் களவுண்ட பெருமையையும் பாடி விற்குமாறு வேண்டுவது இது.

அண்டர்—இடைவர். அண்டர் தனிப் பாவாய்!—இடைவர் குவத்தில் பிறந்தவளாய், அழகு வாய்ந்த பெண்ணே! மெல் அடிகள்—மலர் போன்ற திருவடிகள். மேல் அணவு—வானில் ஒங்கும். பொன் மதின்: கண்புரத்துப் பொன்மலைக்குக் காப்பான பொன்மதின், சிறப்பு வாய்ந்த மதின்.

தின் மெய் எழு கலசம் இவை—நீ தலையின்மீது கொண்ட இந்தக் கலசங்கள். மேல் எழு நல் ஆடை—மேலே அடர்ந்துள்ள ஏடுடன் வெள்ளை அணை—வெண்ணிறமுள்ள தலிரும், பாலும்—இவை மக்குவது கண்டேன்.

இனி, மெய் எழு கலசம்—ஸ்தனங்கள். மேல் எழுநல் ஆடை—போர்த்தப்பட்டுள்ள மெல்லியதான ஆடை. பால்: நல்ல நெறியைக் குறிக்கும்; தூய்மைக்கான தன்னொழி கொள்வன. தூய்மைபாவது, “ஊனுடையாழி சங்குத்தமர்க் கென்று உன்னித்தெழுந்த என் தடமுனைன், மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழுகில்வேன்” என்றவாறு.

நீ செய்ய வேண்டியது: வேலை எறி மான் இதனில்—அவை வீசுகின்ற கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகில். வந்த மேன்மை சீசுமு சரிதை—அவதரித்ததால் மேன்மை மிக்க சரிதங்களை. இந்தச் சரிதங்களைப் பாடி மறுகெங்கும் வருவாய்: தெருக்களில்

90. இருவிகற்ப ரேகிசை வெண்பா
 களங்கனி வண்ணத்தாய்! கண்ணபூக் கோனே!
 உளங்கனி வுள்ளோர்க் குயிரே! — வளங்கொள்
 மறைபோர் வழுத்த மகிழ்த்துறையாய், தோன்றத்
 சிறையே சிதைப்பாட் திறம்.

91. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்
 கொற்றியர்

பாயும் புள்ளின் பாலூர்வார்
 பாலன் புள்ளே மேலூறப்
 பத்தி செய்யுல் கொற்றியரே!
 சித்தம் தையும் பெற்றியரே!

செய்வாய். உமது பாட்டைக் கேட்டு, மேல் உறை வானவர்
 (நித்தியகுரிகள்) மகிழ்வர். “வெண்ணெய் களவுண்டவனே!”
 என்று பாடுவாய். “வெண்ணெயுண் என்னும் ஈனச்சொல்”
 அங்குள்ளவர்களுக்கு நெஞ்சால் நினைப்பதிது.

கோலித்தா! தாமோதரா! மாதவா! என்று பாடி ஒருத்தி
 தயிர், நெய், பால் விற்று வத்தாள்.

90. பிறவியைத் தீர்க்குமாறு பெருமானை வேண்டுவது.
 தோன்றல் சிறை சிதைப்பாய்—பிறவியால் பெறும் சிறையைத்
 தீர்ப்பாய். திறம்—ஆற்றல் இது.

வண்ணம்—திறம். உளம் கனிவு உள்ளோர்க்கு உயிரே—
 “நினைந்து கைத்து உள்கரைத்துருகி” என்றவாறு, உன்னையே
 நினைப்பார்க்கு உயிர் போன்றவனே! வளம் கொள் மறை—
 பெருமானது பெருமைகளை ஒதுவதால் வண்ணம். தோன்றல்—
 பிறப்பு. திறம்—குணம், தத்துவம், தன்மை. இது உனது திறம்..

91. கொற்றியர்: வைணவச் சின்னங்கள் அணிந்து
 நெருவில் பிச்சை ஏற்றுச் செல்லும் மகனார். மாகைப் போதிலே
 நெருவில் துணிந்து செல்லும் கொற்றியரை தோக்கிக் காழுதும்.
 ஒருவன், தனது வேட்கையைத் தெரிவிப்பது.

இவர்களுக்கு பக்தி: பாயும் புள்ளிப்பால் ஊர்வார் பால்—
 கருடாருடனான பெருமானிடத்து: உள் அன்பு மேல் ஊற பக்தி
 செய்யும்—அன்பு ஒங்குவதால் பக்தி கொள்ளும். இந்த பக்தியால்
 சித்தம் தையும்—சித்தம் கைந்துளது.

வாயும் பதிகள் நடத்தேநீர்
 வாயம் புதியிற் படித்தானை
 வணங்கிப் பதின்மர் சொன்மாவை
 பாடிப் புருவீ ரிம்மாவை
 மாயன் கண்ணுப் புரவந்தீர்
 வாயின் வண்ண முறநின்நீர்
 உழையே நாடும் விழியுடையீர்
 மொழிவீர் கூட வழகையே

நீங்கள் செய்வது: வாயும் பதிகள் நடத்து—வணங்கி வழிபடு வதற்கான தீவ்ய தேசங்களுக்கு நடத்து சென்று. வாய் அம்புதியில் படித்தானை வணங்கி— பெருமான் பள்ளி கொள்வதற்காக வாய்ந்த கடலிலே துயிலும் அப்பெருமானை இந்த தீவ்ய தேசங்களிலே வணங்கி. பதின்மர் சொல் மாவை பாடி— ஆழ்வார்கள் பதின்மர் அருளிய தீவ்ய ப்ரபந்தங்களைப் பாடி. இம்மாவை புருவீர்—இவ்வூரில் இன்று மாவை இவ்வுப் புருவீர். ஆண்டான், மதுரகவி இவர்கள் அருளியவை உலகங்குப் போகாவோ?

இம்மாவை பாடிப் புருவீர்— இந்த மாவைப் போதில் வந்தீர்? இத்தலத்துத் திருமாவைப் பாடிப் புருத்தீர்.

நீங்கள் நிற்கும் அழகு: வாயின் வண்ணம் உற - தீவ்ய ப்ரபந்தங்களைப் பாடும்போது, உலகளது வாயின் இயல்பு (அழகு) தோற்றமுமாறு. உட்பொருள்: உமது உதடுகளின் சிவப்பு நிறம் தோன்றி நான் காண வந்தீர்.

விழிகள்: உழையே நாடும்—விதிகளின் பக்கத்தில் நாடு கின்றன; அழகைப் பார்ப்பதற்கு. உழை நாடும் விழி— மான் னளும் விழும்பிப் பார்க்குமாறு அழகுடைய விழிகள். அழகிய நோக்குடைய மாணும் வெள்கி உலகளது விழிகளை நோக்கும். உழை—மான், அன்மை.

நீங்கள் மொழிவது: கூடல் அழகரை—திருக்கூடல் என்ற தீவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானை; அழகர்— திருமேனியழகுடையவர். அன்றி ஸர்வாங்க சுந்தரனான சுவரீராசப்பெருமானோடு கூடல்—கூடுவது; அவனை வணங்கித் தொழுவது.

உட்பொருள்: கூடல், அழகு அரை—உடம்போடு கூடுவதும் உமது அழகிய அரையும்.

வாயும் மனுவின் வயங்கூட்டி
வாயுத் தனமாத் துயங்கூட்டி
மரையின் மணிபால் விரல்பரவ
மதுகில் குணிந்து வருவீரே.

92. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம் அருட்டநம் விளக்குவது

துணிவுடனே யண்டர்பலர் பண்டிபல
கொண்டபல தாழிமண்டுஞ்
சோறுதயி ரிக்குகனி கட்டியெனைக்
குன்றுபல வீக்கி யெங்கும்
பணிவுடனே தோய்த்ததயிர் பாலையை
வாலியெனப் பெய்து நிற்பப்
பாய்த்துமவை மீதினொரு பூதவடி
வோடுமிவை முற்று முண்டாய்

உமது வாய் : மனுவின் வயம் காட்டி—நீங்கள் ஒதி வரும் திருமத்திரத்தின் ஏற்பை, அவ்வது வலியையைக் காட்டி; அதாவது இயல்பாகப் பெருமைபுடன் ஒதி. இதுவன்றி வாயும் தனமாம் துயம் காட்டி—தனம்போல் வாய்த்த தீவலத்தின் பொருளை நன்கு உணர்த்ததைக் காட்டி. மரையின் மணிபால் விரல்பரவ—தாமரை மணி மரையின் மணிகளில் விரல்கள் பரவ, உரு எண்ணி உரைப்பதாகம்.

உட்பொருள் : மனு—விண்ணப்பம், துயமாம் தனம்—இரண்டாகிய ஸ்தனங்கள். இத்தகைய சேஷ்டையுடன் துணிந்து வீதியில் வருவீரே! என்று விவப்பு.

92. பெருமான் கோவர்த்தன வடிவில் பூசனை ஏற்றுப் பின்பு அம்மகையைப் பெயர்த்தெடுத்து, ஆயர்கனையும் பகைகளையும் காத்த தீதம்.

அண்டர்—இடைபர், பண்டி—வண்டி, தாழி—சாக், சோறு, தயிர், இக்கு (கரும்பு), கனி, கட்டி (வெல்லம்) எனப் பல, குன்று என வீக்கி—பல குன்றுகளாகக் குவித்து.

தோய்த்த தயிர், பால் அனைய வாலி என—தடாகங்கள் போல். “அட்டுக் குவி சோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர் வாலியும் தெய்வனதும்” (பெரியாழ்வார்).

துணிவுடனே வாசவனு மேவமுதி
 வேழுமறை பெய்ய வாயர்
 சோர்வுதனை நீக்கவெதி ரோங்குமவை
 தன்னைவொரு சுட்டு விரலில்
 அணவவொரு கண்ணியென வேத்தியட
 ரின்னவதை நீக்கி தின்றாய்
 அண்டுமவ ருய்வென வந்துதிருக்
 கண்ணபுரம் மன்னு வேந்தே!

புத வடிவோடும் இவை முற்றும் உண்டாய்—கோவர்த்தன
 மலையே யாகி யாவற்றையும் உண்டாய்.

பின்பு நிகழ்ந்தது : இத்திரன் கோபித்துக் கல்மறை
 பெய்வித்தான். ஏய—காளமேகங்களைப் பெய்யுமாறு
 கட்டளைவிட. ஆயர் நடுங்கினர். இவர்களது சோர்வுதனை
 நீக்க—இவர்களது தளர்வை அகற்ற. எதிர் ஒங்கு மலை
 தன்னை—எதிரேயுள்ள கோவர்த்தன மலையை. ஒரு சுட்டு
 விரலில்—சிறிய விரலின் துணியில். அணவ - சேருமாறு.

ஏந்திய வகை : ஒரு கண்ணி என; ஒரு மாலையைப்போல.
 அடர் இன்னலை—அடர்த்துள்ள துன்பத்தை; தங்களது செல்வ
 மான பகைகள் துன்புறுவதால் இவர்களுக்குச் சோர்வு; இதுவே
 இன்னல்.

ஏந்தி - ஆயாசம் சிறிது மில்லாமல். “கொடியேறு
 செந்தாமரைக் கையிரங்கள் கோலமும் அழிந்தில, வாயுற்றில,
 வடிவேறு திருவுகிர் தொத்துயில்” பெரிபாழ்வார்.

இவ்வாறு காக்கு மியல்புடைய பெருமான் திருக்கண்ணபுரத்
 தில் மன்னும் வேந்தர். “திருக்கண்ணபுரத் தரக” (குல சேகரப்
 பெருமான்). வாசவன்—இத்திரன். கண்ணி—மலை. அடர்
 இன்னல்—அடர்த்த துன்பம்.

இங்கு உறைவதன் குறிப்பு : அண்டுமவர் உய்ய என—
 அன்போடு வந்து சேர்வோர். தங்களது துன்பங்கள் நீங்கி
 உய்யுமாறு.

93. பன்னிருசீராசிரிய விருத்தம்

மடக்கு

மன்னும் பொழிப்பாய் மென்காலே!
 விரைவாய் மலரான் மன்பாலே,
 மணங்கொள் வளமா தவிப்போதே!
 அவர்பா வென்மா தவிப்போதே;
 பொன்னே சொரியும் வரவழையே!
 புனிமா திறையை வரவழையே,
 புனலே முகக்கும் முகமஞ்சே!
 வினையே வெணக்கும் முகமஞ்சே;
 என்னே! கிள்ளாய்! கோகிலமே!
 நீர்வாழ் புனத்திக் கோகிலமே;
 எழிலார் சோகை மருவலரே!
 என்பா லன்பர் மருவலரே;

93. தனது திணையை திணைத்துத் தனைவி புலம்புவது. திருக்கண்ணபுரத் திறைவரிடம் செல்லுமாறு இளங்காந்தைத் தனையி ஏவுகிறான். மன்னும் பொழிப்பாய்—திருக்கண்ண புரத்தைச் சூழ்ந்து பொழிவிற்பாய்ந்து பாய்ந்து, மணத்தை மீனம் இளங்காந்தே! மலரான் மன்பால் விரைவாய்—பெரிய பிராட்டிக்குத் தலைவனான பெருமானிடத்து விரைந்து செய்வாய். நீயும் அவரைப்போல் இங்கு நாடி வந்தும் நான் தவிப்பே!

மணங்கொள் வள மாதவிப் போதே!—மணம் திறைந்து, வடிவாக அழகிய மாதவி மனரே! என் மா தவிப்பு ஒது—எனது பெருந் துன்பத்தை அவரிடம் கூறுவாய்.

பொன் சொரியும் வரவழையே!—பொன் திறைந்த எங்கும் பரப்பும் சுரபுனைனயே! புனிமாது திறையை வரவழை—பூமிப் பிராட்டியின் கோவனை வருமாறு அழைப்பாய். கோல வராக வடிவில் பூமிப் பிராட்டியைக் கோட்டில் அமைத்தவர் இன்று உருமாற்றல் கொள்ள வேண்டியதில்லை. “அஹம் ஸ்மராயி மத்பக்தம்” என்று சொல்லிய இவரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி, அவரை என்னிடம் இரண்டடி எடுத்துவரச் சொல்.

புனல் முகக்கும் முகம் மஞ்சே!—நீரைப்பருகிக் கழுத்தளவுக் கொண்ட மேகமே! விரைவாய். எனக்கும் உகம் அஞ்சு—இவரைப் பெறாத எனக்கு ஒவ்வோர் தீராயும் ஐந்து யுகம்போல் தீர்வதாம்.

பொன்னா மிழைபாள் கயற்கண்ணி
 பொலியு முரத்தார் வயற்கண்ண
 புரத்தார் கரிபால் விரைதந்தார்
 என்பால் விரைத வரிதத்தோ!

94. பதினான்குசீராசிரிய விருத்தம்

பால்வழியுஞ் சீர்வதன மழக்கன்றாய்க் கன்றுதிரை
 மேய்த்துவரும் கண்ணபுரப் பெம்மான்
 பங்கயக்கை பற்றிவரு மின்குழவே! என்றுமவர்
 வாயமுதம் மாந்திமகிழ் கின்றாய்

கிள்ளாய்!—கிளியே! கோகிலமே!—குவிவே! நீர் வாழ் புனம்
 திக்கு கிலம்—நீங்கள் வாழ்கின்ற நிலம். உள்ள திக்கோ
 (திசையோ), பாழாயிற்று. எங்ஙனம்? கிளி தனவரது திருதாமங்
 களை ஓத நான் கேட்க இயலவில்லை. எனது தவிப்பாலே
 “நாராயணனை வரக்கூடாய்” என்று கோகிலத்தை
 வேண்டினேன்; ஆகுலமே நிகழ்வது.

மரு அவரே!—மருவின் பூவே! அன்பர் மருவவர்—என்பாற்
 கூடவில்லை, (மருவுதல் இல்லை), ஆனால் மருவவர் ஆனால்—
 பகைவரானார். அன்பர் பகைவராவதே!

என்னுடைய தவிப்பு: ஆயிழைபாள், கயற்கண்ணி, பொன்
 பொலியும் உரத்தார்—பெரிய பிராட்டியார் தோயும் திருமார்
 புடைய, கண்ணபுரத்தார் என்பால் விரைதல் அரிது, அத்தோ!—
 விரைத்து வந்து குன்பத்தைப் போக்குவது அரிதாயிற்றே. இவர்
 கரிபால் விரை தந்தார்—யானையைக் காக்க விரைத்தார்.

94. “சங்கரையர் உன் செவ்வம் சரவ அழகியதே!” என்று
 ஆண்டான் கண்ணன் திருக்கவியிலுள்ள சங்ககப் பாராட்டி
 னான். பெருமானது கரத்தைப் பற்றி வாரும் வேங்குமுறின்
 பெருமைவை இசைப்பது இப்பாட்டு.

வதனம்—முகம். மழக்கன்று—இளங்காளை. “கன்று
 மேய்த்திவிது கந்த காளாய்!” (திருமய்கையாழ்வார்) பங்கயக்கை
 பற்றி வரும் இன் குழவே!—பெருமான் இதைப் பற்றுவது; அன்றி
 இது பெருமானது கையைப் பற்றுவது. வாய் அமுதம்—வாயில்
 னதும் அமுது. மாந்தி—பருகி. கையிற் உறைதல், வாயமுதம்
 பருகுதல்.

மேலுதையும் வானவரும் கின்னரரும் விண்ணிலுறை
 மேயவரும் மண்ணவந் மின்றி
 விவங்கினொடு கோடினமும் நீபொழியு மின்னிசையி
 லாழ்த்துநிலை யோய்த்துகிவை நிற்பச்
 செவொளிரும் பூம்புனலி லாழ்த்தமரை போன்றவினை
 நோக்கமதன் சோதிதனி லோங்கு
 செவ்வியெழு வாயதனி லாழ்த்துகரும் பங்கிதவழ்
 வாணுதனி வாரதிரை போடு

“உன்பது சொல்லி லுலகனந்தான் வாயமுதம், கண்படை
 கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத்தவத்தே” - ஆண்டான்.

பொழியும் இசையின் மேன்மை : கின்னரர் - கீதம் வல்லவர்.
 விண்ணில் உறை மேலவர் - நித்யகுரிகள் : பரம பதத்தில்
 சாமகானஞ் செய்து களிப்பவர்.

விவங்கினொடு கோடு இளமும் - பவ்வகைப்பட்ட விலங்கு
 களும் மாங்களும். கோடு : சினைவாகு பெயர். நிலை ஒய்த்து -
 தியல்பான நிலை நீங்கி; விவங்குகள் அங்கு மிகும் ஒடுவன;
 மாங்கள் காற்றில் அசைவன - இந்நிலையில்வராமல் வாயும் எழுது
 சித்திரங்கள் போல நின்றன. “மாக்கணங்கள் கவிழ்த்திரய்கிச்
 செவியாட்ட கில்லா” (பெரிபாழ்வார்.) சிவை திற்ப : சிவைபோல்
 அசைவே மில்லாமல் நீ பெய்யும் இன்னிசையில் ஆழ்த்து, நிலை
 ஒய்த்து, சிவைபோல் திற்ப.

திருக்கண்களின் அழகு. இணைநோக்கம் - இணைக்
 கண்கள். இவை தாமரை போல்வன. தாமரை, சேல் ஒளிரும்
 பூம்புனலில் ஆழ்ந்தது : சேல்கள் களித்து அங்குமிங்கும்
 பாய்த்து விளங்கும் இளிய தண்ணீரில் நோன்றும் தாமரை.
 சேல் அடர்வது புனலுக்கு இயல்பு; “வங்கக் கடல்” என்பது
 போல.

வாயின் செவ்வி : கண்களின் சோதிதனில் ஒங்கு - கண்
 களின் ஒளியாலே சிறந்த செவ்வி அடர்த்துள்ள வாய் அதனில்
 ஆழ்த்து - பவன வாயிற் பொருத்தி.

துதல் : திருநெறிநி. கரும் பங்கி தவழ் வான் துதல் - மயிர்க்
 கற்றை. அலைதரும் நெற்றி. வான் துதல் ஒளிவாய்ந்த நெற்றி.
 ஆர நிலை - முத்துக்கள் போல் விளங்கும் வேர்வைத் துளிகள் :
 கண்கள், வாய், மயிர்கற்றை இவற்றின் செவ்வியை அனுபவித்து.
 பூம்புனல் குறிப்பது முகம்.

மேலுமவு மெய்விரல்கள் வேய்த்தமணி யாழிதமி
 னோங்குபுகர் பாய்த்துசமர் செய்ய
 மேவிநடு நின்னுகழல் நாட்டமணி வீகமொளி
 தன்னையிகக் கண்டுகளிப் பாயே.

95. நேரிசை யாசிரியப்பா

திருவெட்டெழுத்து

பாய புகரார் வதரியம் பதியில்
 மேவி முன்னம் மேதினி வாழ
 தீயே குருளாய் தீயே சீடனாய்
 தீயே நக்கிகன நிந்திடு மத்திரம்.

இம்மனு வேற்கு மெழுத்தவை தம்மின்
 செம்மைவி னொய்வொன் றாகித் திகழும்
 உருவா பெண்பதி யுகத்து வைகினை.
 பொருவிவாக் கருணை பொங்கவோ ரருளாக்

5

திருக்கை விரல்களின் ஒளி : மேல் உலவு—குழலின் குளை
 களிலே விரல்கள் மாறி மாறிப் பரவுவதால் தீய்விரல்கள்
 வேய்த்த மணி ஆழிதமின் ஒங்கு புகர்—விரல்களில் அணிந்துள்ள
 மணிமயமான மோதிரங்களின் ஒளி. பாய்த்து சமர் செய்ய—
 வானை நோக்கிப் பாய்த்து, “எனக்கு நிகர் வானில் இல்லை”
 என்று, ஆங்கு ஒளிரும் கடர்கனோடு போர் செய்ய.

கழல் நாட்ட மணி வீகம்—கழல்கின்ற கண்மணியின் ஒளி;
 இதனையும் வேயங்குழல் கண்டு. நடுநின்று—கைகளுக்கும் கண்
 களுக்கும் நடுவே அமைந்து. அன்றியும் சமாதானஞ் செய்ய
 தற்காக நடுநிலை பெற்று.

வேயங்குழலின் மேன்மை : பெருமானது பவனவாயிற்
 பொருத்தி, வாயிலிருந்து பெருகும் மதுவை அருத்தி, நெற்றியில்
 படருஞ் சுடரையும், கண்மணியின் ஒளியையும் கண்டு பெறுந்
 தனைப்பு, நித்திய குரிகளின் தினைப்புப் போல் முடிவற்றதாகும்.

95. திருமங்கை யாழ்வார் பெருமானிடத்துப் பேற்ற
 திருமத்திரத்தின் பொருளை விரிப்பது திரு.

1—4. வதரியாச்சிரமத்தில் பெருமான் வெளியிட்டது
 இத்திருமத்திரம். பாய—பரந்த. மேவி—சேர்ந்து, விரும்பி.

- இவ்வெண் திருப்பதி யாவு மேற்றுள
செவ்விபுலு சீருஞ் சிறப்புத் திரண்டு
நீயுறை பதியுள் நிற்பன நிலையுற.
வாயுய் கருணை வடிவாய் நீயோ
உலக முதலா யுலக மனைத்தும்
மலர்வரு மங்கையி னானாந் புரக்கும்
அரும்புக லாவாய்; ஆன்ற அறிவுடைப்
பெரியோ ருனக்கே புற்ற பெற்றியர்
தாய்நம தென்றிவை தவிர்த்தே தின்பாக்
ஆம்பெரும் பக்தி யடங்கக் கொள்வர்.
அழிவினா விகம்பு மகவிட மெல்லாம்
வழுவினா வானோர் மாந்தரு முன்பால்

19

15

20

5—11. இம்மந்திரத்தின் எழுத்துக்கள் எட்டுள் ஒவ்வொரு எழுத்தாய் எட்டுத் திருப்பதிகளில் உறைந்து, மந்திரம் முழுதும் நீயே யாகி இங்கு உறைவாய்; செவ்வி—அழகு. சீர்—பெருமை. சிறப்பு—அருமை. எட்டுத் திருப்பதிகள்: ஸ்வயம் க்வகித ஸ்தலங்கள்—திருவரங்கம், திருவேங்கடம், ஸ்ரீமுஷ்ணம், வானமாமலை, பதரிகாச்சரம், புஷ்கரம், கறமிகாசரணம், ஸாஸக்தரம்.

12—15. நீ கருணைக் கடல். நீயே யாவரையும் காப்பவன். முதல் எழுத்து அ என்பதன் கருத்து, “அவ—ரகஷணே.” நீயே உலக முதல்வன்; இரண்டாவது கருத்து.

நீ காப்பது பிராட்டியின் புருஷகாரத்தால்; மலர் வரும் மங்கையின் அருளால். பிராட்டியின் சம்பந்தம் காப்பதற்கு அவசியமானது. இந்த எழுத்து அ என்பதன் பொருள்: பிராட்டியோடு கூடிய பெருமான் உலகுக்குக் காரணம், உலகைக் காப்பவன்.

15, 16. அறிவுடையோர் உன்னையே நமக்கு உற்றவனாக நினைப்பர். அறிவுடை: ம என்ற எழுத்தின் கருத்து. உனக்கே உற்றவர்: உ என்ற எழுத்தின் கருத்து.

இதுவரை விவரித்தது: அ, உ, ம என்ற எழுத்துக்களின் கருத்து. இவை மூன்றுஞ் சேர்ந்து ப்ரணவம் ஓம் என்பதாம்.

17, 18. நம: என்பதன் கருத்து: நான் எனக்கு உரியேனல்லேன் என்பது. என் உடைமையும் தாராயணனுக்கே உரியன என்பது.

அடங்கும் பெருமையன் நீயே, ஆழ்கடல்
அடங்கும் நீர்தனின் திவ்வையு எடங்குவை.
உனக்கே யுரிய தென்னுயி ரென்றும்
உனக்கே யடிமை கொண்டே யுன்னடி
சேருநர் தம்பாற் சேரும் பக்தியே

25

சீருற வோங்கக் களிக்ஞஞ் சிந்தையன்.
துவ்வண மென்மன மென்றுத் தெளிவுநர்
செய்குவை பென்னிற் சீர்திருக் கண்ண
புரமுறை பொன்னே! நின்னருள்
வரமுற வோங்குமுன் வானினுஞ் சிறந்தே.

30

தாமதம்...கொள்வர்—தாமே யாவற்றிற்கும் உரிபவர்.
யாவும் தம்முடைபன என்று நினைபாமல், உய்வதற்கான பக்தி
உன்னிடம் கொள்வர்.

19—22. தாராயண பதத்தின் கருத்து. அழிவிலா விசம்பும்—
பரமபதம். அகலிடம்—மற்றை உலகங்கள், வழுவினா வானோர்-
நித்பஞ்சிகள்; மாந்தர்—உலகங்களிலுள்ள உயிர்கள் (பிரமன்
முதல் எதும்பு வரையில்). உன்பால் அடங்கும்: பிரளயத்தின்
போது. ஆழ்கடல்...அடங்குவை—சிறிய நீர்த்துளியுள்ளும்
நீ உறைவாய். யாவும் உன்பாற் கொள்வாய்: பதவிர் வ்யாப்தி.
யாவற்றுள்ளும் உறைவாய்: அந்தர் வ்யாப்தி.

தாராயணம் : அழிவில்லாதனவற்றின் திரள்கள். பரமபதம்,
ஆங்குள்ளோர் எப்போது அழிவதில்லை. உலகங்கள், உயிர்கள்
திவ்வ அழிவனவையினும், ஆற்றுப் பெருக்குப்போல் மீண்டும்
மீண்டுந் தோன்றுவன; ஆதலால் நித்யமானவை.

அபளம் என்பதன் கருத்து: யாவற்றையும் தன்னுள்
வைப்பவன், யாவற்றுள்ளும் உறைபவன்; யாவற்றிற்கும்
உறைவிடம், யாவற்றுள்ளும் உறைபவன்.

23, 24. தாராயணாய என்பதில் ஆய என்பதன் கருத்து.
உனக்கே அடிமை கொண்டு, உன் அடி...பக்தி—உன் திருவடி
களை வணங்குவோரிடம் பக்தி கொள்வது. “நின்
திருவெட்டெழுத்துக் கற்று, உற்றதுமுன் அடியார்க் கடிமை”
என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.

23, 20. துவ்வாது நீ எனக்கு அருள் செய்தாய், உன் அருள்
வானினுஞ் சிறந்து வரம் உற ஓங்கும்.

96. என்சீராசிரிய விருத்தம்

ஒங்குதிரைப் பவக்கடலும் வற்றி மேலா
 மொண்கடரி ஐடுகடற் தப்பாக் விண்ணுள்
 ஒங்குகடர்ப் பெம்மாநன் னடிய ரோடு
 மொழிவின்றிப் பணிசெய்நா னென்றோ? மண்ணில்
 ஒங்குபுனல் சூழ்கண்ண புரத்தே தோயு
 முத்தமன்றன் மலரடியை வடியா ரோடும்
 ஒங்குபெருங் காதலுடன் பரவி யேத்த
 மூதுமென்னில் விண்டனினும் மேல தன்றோ?

96. திருமத்திரத்தின் கருத்தை அனுபவிப்பது. இத்தலத் திலும் திருநாட்டிலும் பெறும் அனுபவம்.

“இம்மைப் பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுத் தவத்தானென்?” என்றும், “ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதோ!” என்றும் கூறியவாறு, இப்பிறவியில் அச்சையில் திருக்கண்ணபுரத்திலே பணி செய்யலாமே! பரமபதத்தில் வாழ்ச்சியை விட இங்கு வாழ்வது மேல தன்றோ? “இக்கவை தவிர யான்போய் இந்திர லோக மானும், அக்கவை பெறிலும் யெண்டேன்” என்றார் தொண்டரடிப்பொடி வாழ்வார், ஒங்கு

திரை ஒங்கு பவக்கடல்—பெரிய அலைகள் வாய்த்து கொடிய தான பிறவிக் கடல். ஒண் கடற் மேல் ஆம் ஐடுகடந்து - சூரிய மண்டலத்திற்கு மேலுள்ள பரமாகாசத்தின் வழியே சென்று, ஒங்கு கடற்.. என்றோ—ஒங்கும் புகருகடல் பெருமானுடைய அடியாருடன் அவனுக்குப் பணி செய்வது எப்போதே? இப்போதில்லை என்றபடி.

ஆதலால் நாம் சிறப்பாகக் கொள்வது. ஒங்கு புனல்... உத்தமன்—நீர்நிலைகள் வளைக்கும் திருக்கண்ணபுரத்தில் தோய்த்து, உயிர்களுக்குக் கருள்செய்வதே தனது பேறாகக் கொள்ளும் பெருமான். ஒங்கு பெரும் காதலொடு—அக்ரூர், மாலாகார்போல் பேரன்பு கொண்டு.

உறும் என்னில்: இது பெறக் கூடுமாயில். அருமை குறித்து நின்றது. ஐந்தாம் பாட்டில் யாவும் ஒங்கு நிலையிலுள்ளனவாக விவரிக்கப்பட்டது. இங்கு அடியாரது காதலும் ஒங்கு நிலையிலுள்ளது என்பது குறிப்பு. ஒங்குபுனல்: “ஒ துள்ளுநீர்க் கண்ணபுரம்” என்பது நோக்கு.

97. அறுசீராசிரிய விருத்தம்

அடிபாரது மேன்மை

மேலாம் பிறவி பிறத்தாலும்

மேலாம் நெறியே நின்நாலும்

மேலாம் முதலின் மலரடிவை

மேவார் வாழ்வும் வாழ்வாமோ?

மாலாய்க் கண்ணை புரளுசேரும்

மாலின் தாயிற் படிவாரோ

ஏவாப் பிழைகள் விழைத்தாலும்

இமையோர் தம்மின் மேலவரே.

97. அடிபார்களது மேன்மைவைப் பகர்வது. பிறவிபாலும், ஒழுக்கத்தாலும், ஞானத்தாலும் மேம்பட்டவரேனும் பெருமானது திருவடிவை வாழ்த்தாதார் வாழ்வு வாழ்விக்கலை. கர்மத்தால் இழிநுரேனும், பெருமானது திருவடிகளிற் படிவோர் நித்யஞ்சிகளினும் மேம்பட்டவர்கள். “அமரவோ ரங்க மாலும் வேதமோர் தான்கு மோதித், தமர்களிக் தவைவ ராய சாதிவத் தனர்க ணேனும், தமர்களைப் பழிப்ப ராகிக் கொடிய்பதோ ரனவி வாங்கே” என்பது போல இவ்விடத்துக் கூறப்பட்டது.

மேலாம் பிறவி—பிறந்த சூலத்தில். மேலாம் நெறி—மேலோர் வகுத்த ஒழுக்கம். மேலாம் முதல்—யாவர்க்கும் மேலாகி முதல்வனான பெருமான். மலரடி—தாமரைபோல் அழகிய திருவடி. மேவார்—விரும்பாதவர். வாழ்வும் வாழ்வாமோ? “ஆன்வினையே ழுந்நடர்த்தார்க் கானானார் ஆவ்வாதார், மாளிடவ ரல்லரென் நென்மனத்தே வைத்தேனே” (திருமங்கை பாழ்வார்).

மாலாய்க்—பிரேமமே வடிவாகி; அன்பரிடத்துப் பிரேமம் வாய்த்த. நாய் செய்வது; இவ்வாறு பிரேமம் வாய்த்தவனிடம் பிரேமம் கொள்வது. “மாலை நண்ணி.” மாக்—பெரியோன்; பிரேமத்தாலே. மாக்—பிரேமம்.

ஏவாப் பிழைகள் இழைத்தாலும்; உம்மை எதிர்மறை. அடிபார் இது செய்யார். இமையோர்—நித்யஞ்சிகள். பெருமானின் திருவுள்ளமும் இதுவே; ஞாநனைவ சூற்றஞ் செய்கினும் குணம் கொள்ளும். பெருமான் கூறுவது; என்னடியா ரதுசெய்யார். செய்தாரேல் நன்று செய்தார்.

98. கட்டளைக் கலித்துறை

மேலை யுககிற் புகிலென்? மிடிவளர் வெந்தரகில்
ஆலைக் கரும்பி னழிந்து வருத்தியென்? ஆலாமயிற்
சோலை விரிதன் கணபுரக் கோன்மது சூதன்நன்
காலைப் பரவித் குணங்கள் கலித்துயக் கற்றவரே?

99. ஒருவிகற்ப கோரிசை வெண்பா

கற்றவர் போற்றும் கணபுரக் கார்முகிலே!
அற்றவர்க் காரமுதே! நின்னடிபா—துற்றவரென்
கற்றமு மாகுமிருத் துற்பொருளு மாவரெனின்
பெற்றபெரும் பேற்றெதுவோ பின்?

98. சௌதிப் பெருமானது திருவடிகளை வளிய்கிச் சில குணங்களைப் பாடக் கற்றவர் பரமபதஞ் சேர்த்தாவென்? பிறையாகிய நரகில் ஆலைக் கரும்பு போல் துன்புற்றாவென்? தீவன், “நரகமே சுவர்க்க மாகும் நாமக்க னுடைய நம்பி.”

மேலை உலகு—பரமபதம். மிடிவளர் வெம் நரகில்—துன்பமே வளரும் பிறவிகளில்; துன்பங்களால் பிறவிகள் கொடிய நரகம் போல்வன. ஆலைக் கரும்பின் அழிந்து—ஆலையிலிட்ட கரும்புபோல் உருமாறித் துன்புற்று. மயில் ஆலும் சோலை—என்றும் மேகம் அடர்வதால் மயிலினங்கள் கலித்து ஆடும் சோலைகள். கோன்—நமக்கு திறைவன். மதுசூதன் : நமது துன்பங்களை நீக்குபவன் என்பது கருத்து. காலைப் பரவி : “உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோர் உலிர்ப்பிடம் நானெங்கும் காண்கின்றிலேன்” (பெரியாழ்வார்). “வாஸு—தேவ தருச்சாயா”—வாஸு—தேவனாகிய கற்பகத்தருவின் நிழல்.

99. அடியாரது மேன்மையைக் கூறுகிறது. கற்றவர் போற்றும் : “கற்றவர்கள் தாம் வாரும் கணபுரத்தென் கருமணியே!” (குலசேகரப் பெருமான்). கார்முகில்—தரம் பாராது அருள் செய்யும் பெருமான். அற்றவர்க்கு ஆரமுதே—உனக்கே யாகி அன்பு கொண்டவர்க்கு அமுதம் போன்றவனே!

பெருமானைப்போல் அவனது அடியாரும் நமக்கு எல்லாமுமாவர்.

100. என்சீராசிரிய விஞ்ஞதம்

பெரும்பரிவித் பாற்கடலும் பேரரசுநகம்
சேடமலை தென்பால் வெற்பும்
விரும்பியுறை மேலவனே! திருக்கண்ண
புரமதளில் மேவி நின்றாய்
அரும்பியெழு பத்துடைபா ருள்ளத்து
மார்த்துனைநீ அடியே னுள்ளம்
அரும்பதியாய்த் தோய்த்தாயாற் கலம்பகமா
ஆய்ந்தனித்தே னுன்றன் சீரே.

100. உலகினர் உய்வதற்கே வாரும் உத்தமன் தீயாவாய்;
உன்றன் பரிவோ மிகப் பெரிது - என்று பெருமானைப்
பாசாட்டுவது.

பரிவில்-பரிவாவே, உலகினர்பால், பாற்கடல் : விபூகம்;
உயிர்களைக் காப்பதற்கான வகையை ஆராயுமிடம். பேர்-
திருப்பேர். சேடமலை - சேஷசைலம்; திருவேங்கட மலை.
தென்பால் வெற்பு-திருமாளிருந்து சோலை மலை. அர்ச்சை
நிலை; மந்தைத்தவங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

மேலவன் : துவன் விட்டுவந்த பாம்பதம்; ஆர்த்தாபத்தியாக்
இது பெறப்பட்டது. பூர்ணன் என்றும் பொருள் கொள்வது :
இதனால் தேறுவதும் அர்ச்சை.

அரும்பி எழும் பத்துடைபார்-மலரும் பத்தியுடைபவர்.
“பத்துடை வடியவர்க் கெளியவன்.” பத்தியின் அளவு கூற
வில்லை; “தவாஸ்யி” என்று வாயாற் சொன்னாலே போதும்.

உள்ளத்தும் ஆர்த்தனை : அந்தர்யாமிதீவம்.

அடியேன் உள்ளம் : “குதளாய்க் கள்வனாய்” என்றவாறு
இழிவுடைப துயிலேனிடத்தும். பரிவின் உயர்வு காண்பது
பெருமானிடம்; துழியின் ஆழம் காண்பது என்னிடம்.
அரும்பதியாய் தோய்த்தாய் - கிடைத்தற்கரியதான ஒரு
பதியாகக் கருதி உறைந்தாய். ஆதவால் உன் சீரை ஆய்ந்து
கலம்பகமா அளித்தேன். பவவகை நிறமுள்ள மலர்களைக்
கொண்டு வனமாலை புனைவது போல், பல பவவான செய்புள்
வகைகளையும், கவை வகைகளையும், உன்றன் ஸ்வரூப, ரூப
குணங்களையும் கலந்து கலம்பகமாகப் புனைந்து உன்
திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தேன். உன்றன் சீர் வாழ்க.

தேனி னின்மொழித் தேயிபர் தம்முடன்
 வானி னார்தரு மந்திரத் தேவந்தவன்
 கானி னாதினர மேய்த்த கணபுரக்
 கேசன வற்கெனக் கூறுவம் வாழ்த்திதே.

புராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்

திருக்கண்ணபுரம்

[சூரிபாத்தம் புராணம், ஐந்தாவது கண்டம்,
96 ஆவது அத்தியாயம் முதல் பதினாறு
அத்தியாயங்களின் சுருக்கம்]

1. தலத்தின் மேன்மை

திருக்கண்ணபுரம் என்ற திவ்ய தேசம் நெடுங்காவமாகக் கருஷ்ண கேடத்தரம் என்று முனிவர்களால் பாராட்டப் பெற்றது. இது ஸுப்த புண்ய ஸ்தலம். இந்த ஏழு புண்யங்கள்: கேடத்தரம் (கருஷ்ண கேடத்தரம்), வனம் (கருஷ்ணாரண்யம்), புரம் (கருஷ்ணபுரம்), விமானம் (உத்பலாவதக விமானம்), புஷ்கரிணி (நீத்ய புஷ்கரிணி), ஆறு (காவிரி), கடல் (கீழ்த்திசைக் கடல்). இப்புண்ணியங்கள் பாலும் அமைந்த தலம் இது ஒன்றேயாதலால், இவ்வு அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை நிபமம் ஒன்றுமின்றியே ஒதி, எளிதில் பயன் பெறக் கூடும்.

இந்தத் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சூரிசௌரிராஜன் கருத யுகத்தின் ஆரம்பத்தில் பொர்ணம், ஹஸ்தம், திங்கட் கிழமை மாலைப் போதில் சூவைகுண்டத்திலிருந்து ஆவிர்பவித் தார் (தோன்றினார்).

இந்த கேடத்தரத்தின் எல்லைகள்: கீழ்த் திசையிலுள்ள கடல், நெற்கில் கரகு தீர்த்தம்; மேற்கே ஸார கேடத்தரம், வடக்கில் காவிரியாறு.

2. கருட பர்வதம்

இத்தலத்திலிருந்து இரண்டு யோஜனை தொலைவில் கடலில் ஒரு மலை ஆழித்துள்ளது. இது கருடனது வடிவம் கொண்டது; கருட பர்வதம் என்ற பெயர் வாய்ந்தது.

முன்பு இத்திரன் மலைகளது சிறகுகளைத் துண்டித்தபோது இந்த மலை கடலில் ஒலித்துக்கொண்டது.

கருடன் தனது தாயை அடிமைத் தனையினின்றும் விடுவித்ததால் செருக்குடன் ஆகாயத்திற் பறந்து சென்றான். வழியில் திருக்கண்ணபுரத்தின் மேல்



அருட சேனை

செய்யும்போது அந்த நகரத்தின் பாலகர்களை (காவலர்களை) அவமதித்துக் கடந்து சென்றான். அவர்கள் இவனது திழைப்புப் பற்றி இழுந்தனர். இவன் தனது சிறகுகளை இழந்து கடலில் இந்த மலையின்மேல் விழுந்தான். இங்கே பெருமானின் திருமந்திரத்தை ஒதிக் கடுத்தவன் செய்தான். ஸ்ரீ செளரிராஜன் இவன் முன் தோன்றி, பறக்கும் வலிமையை மீண்டும் அளித்துத் தமது வாகனமாக இவனை மீண்டும் ஏற்றுக் கொண்டார். இப்போதும் கருடன் இப்பெருமான் முன்பு கரங்குவித்து வணங்கி நிற்கிறான்.

கருடன் அமர்ந்து தவஞ்செய்துவந்ததால், இம்மலைய கருட பர்வதம் எனப் பெற்றது.

3. இந்திரன்

ஸ்ரீ செளரிராஜனது பேரருளாவே இந்திரன் துன்பங்கள் யாவும் தீர்த்து, தனது பதவியை மீண்டும் பெற்றான்.

முன்பு இந்திரனிடங்கோபங்கொண்ட தவஷ்டா, விச்வரூபன் என்ற பேருருவைப் படைத்தார். இந்த விச்வரூபன் எவ்வையில்வாமல் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்ததால் இவனால் உயிர்களுக்குத் தீய்கு திகழும் என்று இந்திரன் அவனை கொண்டான். இந்திரன் தனிடத்தில் தஷ்டா என்பனைக் கண்டு, அவனது கோடரியில் தனது வச்சராயுதத்தின் சக்தியைப் புரூசச் செய்து, அவனைக் கொண்டு விச்வரூபனை மாழ்த்தான்.

தவஷ்டா மேலும் கோபங் கொண்டு வ்ருத்ரன் என்ற அசுரனைப் படைத்தார். இந்த அசுரனது வலிமையைக் கண்டு தேவர்கள் ஸ்ரீ செளரிராஜனைச் சரணமாகப் பற்றினர். பெருமான் இவர்களது அச்சத்தைத் தவிர்த்து, இவனுடன் நட்புக் கொண்டு பழகுகமாறு ஆணையிட்டார். தேவர்கள் இந்த அசுரனுடன் இயல்பிற் பழகி இவன் வேண்டிய வரங்கள் யாவும் வரையின்றி அளித்தனர். இவன் கோரிய வரங்களுள் முக்கியமானது: இவனுக்குச் சாவு நீறிலோ, நிவத்திலோ, பகவிலோ, இரவிலோ, போர்க் கருவிகளாலோ, விஷத்தாலோ நேரக் கூடாது என்பதாம். இவ்வரங்களைப் பெற்ற வ்ருத்ரன் தேவர்

களைப் பலவாறு துன்புறுத்தவானான். ஒருநாள் இவன் கடற்கரையில் மாலையேனையில் புயலின்மேல் நிற்பதை இத்திரன் கண்டான். இவனை மாய்ப்பதற்கான தருணம் அதுவே என இத்திரனுக்குத் தோன்றியது. இவனது அருகிலுள்ள நுரைக் கட்டையைக் கைவிடேற்றுப் பெருமானது மந்தரத்தை ஒதி அந்த அகரன்மீது வீசினான். அகரன் கீழே விழுந்து மாயித்தான்.

இதன் விளைவாக இத்திரனைப் பிரமஹத்தி தேவனும் பற்றியது. ஒரு கொடிய பேயில் வடியில் இந்த தேவனும் இத்திரனை எப்போதும் பின் தொடர்ந்துகொண்டு வந்தது. இவன் பல தவங்களில் பெருமானை வணங்கினான், பல தீர்த்தங்களில் நீராடினான். எனினும் இப்பேய் இவனைத் தொடர்ந்தே வந்தது. ஒருநாள் இவன் திருக்கண்ணபுரம் என்று நினைத்தான்; அப்போதே இப்பேய் விவகியது.

ஸ்ரீ சௌரிராஜன் ரிஷிகளை ஏறி இத்திரனுக்கு அகவமேத யாகம் நடத்தி வைத்தார்; இந்த வேள்வி நித்யபுஷ்கரிணிக் கரையில் நடத்தது. இதன் பயனாக இத்திரன் கவலை வந்துத் தன்னுலகுக்கு மீண்டான்.

சிறஞங்காலமாக இத்திரன் தேவவேகத்தில் இவ்வாறதால், தேவர்கள் நகுவுளை இத்திரப் பதனியில் அமர்த்தினர். இத்திரன் இவனைக் கண்டு பெரிதும் அஞ்சி, வடதிசையை நோக்கி ஓடினான்; அங்கு இமயமையைச் சாரலில் ஒரு தடாகத்தில் தாமரைத் தண்டில் ஒளிந்துகொண்டான்.

இத்திரப் பதனி வேற்ற நகுவுள் பெரிதஞ் செருக்குந்து, இத்திராணியிடம் மோகங்கொண்டான்; அகஸ்திய முனிவரை அவமதித்தான்; ஆதலால் மலைப்பாம்பாகத் தரையில் விழுந்தான். ஸ்ரீ சௌரிராஜனது அருளாலே இத்திராணி, இத்திரனைக் கண்டு, அவனுடன் மீண்டான். இத்திரன் தன் பதனியை மீண்டும் பெற்றுத் தேவர் கணங்களுடன் ஸ்ரீ சௌரிராஜனை வலம் வந்து, பெருமான் விஷயமாக

உத்பலாவதனே திவ்யே விமாதே புஷ்கரேஷுணம் |

சௌரிராஜ மகம் வந்தே ஸதா-ஸர்வாயக்ஷ-ஸுந்தரம் ||

என்ற ச்லோகத்தை வெளியிட்டான்.

4. விகடாஷ வதம்

முன்பு க்ருஷ்ணாசனத்தில் முனிவர் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்து நவஞ் செய்து வந்தனர். அகரர்களது நலவவனாகிய விகடாஷன் அகரர்களோடும் இத்தலத்திற்கு வந்து முனிவர்களைக் கொன்று வந்தான். இந்த அகரர் புனைகளாகவும், காட்டுப் பன்றிகளாகவும், காட்டுருமைகளாகவும் இவ்வாறு கொடிய விலங்குகளின் வடிவ மேத்து முனிவர்களைத் தாக்கிக் கொன்றனர்.

முனிவர்களைக் காக்கத் திருவுளம் கொண்ட ஸ்ரீசௌரிராஜன், இவ்விலங்குகளை வேட்டையாடுவதற்காக வேடுவனது உருவ மேத்தார். கருட பகவானைக் குதிரையாகக் கொண்டு, கையில் வில் ஏந்தி ஊர்ந்து சென்றார். விஷ்ணுஸௌர் கையில் ஈட்டி ஏந்திப் பெருமானைத் தொடர்ந்து சென்றார். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ள நித்பரூரிகளும், பிரமன், சிவன், இத்திரன் முதலிய தேவர்களும் பெருமானுக்கு உதவிசெய்யப் பின்சென்றனர்.

விகடாஷன் தனது இயல்பான வடிவில் பெருமானோடும் கடும்போர் செய்தான்; பவ்வகைக் கணைகளைப் பொழிந்தான்; சக்திகள் பவ்வந்தையும் எய்தான். இறுதியாக ப்ரஹ்மான்ந்தரத்தைக் கையிற் கொண்டான். ஸ்ரீசௌரிராஜன் தனது சக்ரவடிவத்தை ஏவ, அது விகடாஷனை நொடிப் போதில் மாய்த்தது.

விகடாஷனுடன் போர் செய்யும்போது பெருமான் வில்லும், சக்கரமும், தண்டும், சங்கமும், ஏந்திச் சென்றார். இப்போது பெருமானது திருக்கையில் சக்கரம் ப்ரபோக நிலையில்—அதாவது தாக்கும் நிலையில் விளங்குகிறது. திருமங்கையாழ்வார் இப்பெருமானைப் பற்றிய பாசுரங்கள் தொடங்கும்போது, “சிவையிலங்கு பொன்னாழி தின்படை தண்டொண் சங்கம்” என்றும், “செருவரை முன்னாசுறுத்த சிவை”, என்றும், “பொருவரை முன் போர்தொவைத்த பொன்னாழி” என்றும் பாடுகிறார்.

5. நித்ய புஷ்கரிணி

முன்பு உத்தராயண புண்ய கால மொன்றில் சித்தசூரவன் என்ற பாண்டியன் தன் பரிவாரங்களுடன் தாய்ரபர்ணியில் நீராடச் சென்றான். தனது மகனான உத்தமியுடன் இவன் நீராடும்போது, எதிர்பாரதவாறு வெள்ளம் பெருகி தொடிப் போதில் வற்றியது. மன்னனையும் உத்தமியையும் காணாமல் பரிவாரிகள் துன்புற்றுத் துடித்தனர். அமைச்சரும் மன்னனது புதல்வரும் மிகவும் கவல்கிக் கவலை கொண்டனர்.

ஏழாவது நாள் நடுப்பகலில் அத்தனை ஒருவன் பாண்டியனது அரண்மனைக்கு வந்தான்; மன்னனும் உத்தமியும் திருக்கண்ணபுரத்தில் இருப்பதாகக் கூறித் தான் அகஸ்தியரிடம் கேட்ட தொன்றை விவரமாக ஒதினான்.

அகஸ்தியர் வெளியிட்டது: நான் உத்தராயண புண்ய காலத்தில் தீர்த்தங்களில் நீராடச் சென்றேன். தீர்த்தங்களில் தண்ணீர் வற்றி யாவும் மணல்மயமாயின. நான் மீளும்போது இவைவரையும் திருக்கண்ணபுரத்தில் நித்ய புஷ்கரிணியில் விளங்கக் கண்டேன். தேவர்கள் இதன் துறைகளில் நீராடி ஸ்ரீ சௌரிராஜனை வணங்கினர். அப்போது பாண்டியனையும் உத்தமியையும் அங்குக் கண்டேன். இந்த நித்ய புஷ்கரிணியின் பெருமை: உத்தராயண புண்ய காலத்தில் கங்கை, யமுனை, புஷ்கரம் போன்ற தீர்த்தங்கள் யாவும் தங்கனது முழு அம்சத் துடன் இதில் விளங்குகின்றன; மற்றை நாட்களில் ஓர் அம்சத் துடன் உறைகின்றன. உத்தராயண புண்ய காலத்தன்றும், முதல் நாளும் மறுநாளும் இப்புஷ்கரிணியில் நீராடி யாவகை நலன்களும் பேறுகளும் பெறக்கூடும். இதில் இரவு, பகல் என்ற காலவரை இவ்வாமல் எப்போதும் நீராடிப் பலன் பெறலாம். ஆதலால் இது நித்ய புஷ்கரிணி எனப்பெறும்.

ஸ்ரீ சௌரிராஜனது ஆணைப்படி உத்தமிக்கும் சோழ மன்னனது மகனுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. பாண்டியனுக்கும் சோழனுக்கும் ஸ்ரீசௌரிராஜன் திருவஷ்டாகுடிச் சபதேசஞ் செய்தார்.

6. உபரிசர வசு

முன்பு சேதி நாட்கட ஆண்டுவந்த வசு என்ற மன்னன் இத்திரனுடன் நட்பு வாய்ந்து, அவன் அளித்த விமானத்தில் வானில் சுஞ்சரிக்கும் வாய்ப்பும் பெற்றான்; ஆதலால் உபரிசர வசு என்று வாவராலும் பாராட்டப் பெற்றான்.

இத்திரன் தித்ய புஷ்கரிணிக் கரையில் அகவமேதம் தூறு இயக்க விரும்பினான்; வசுவை அழைத்து, தேவலோகத்தில் அகரர்கள் புராமல் காக்குமாறு வேண்டிக்கொண்டான். இவன் வேண்டிக்காக தீக்ஷு ஏற்றபோது, அகரர் தேவர்களைத் துன்புறுத்தினர். வசு தனது போர்வீரர்களுடன் தேவலோகஞ் சென்று அகரர்களை வென்று தன் நகருக்கு மீண்டான்.

பூமியில் இறங்கும்போது, பசியும் தாகமும் மேலிட்டு இவன் ஓரிடத்தில் ஒரு தினைப் புளமுத் தடாகமும் இருக்கக் கண்டான். புளத்திற் புழுந்து தினைக் கதிர்களைக் கொய்யும் போது, அப்புளத்தின் காவலன் இவனைத் தடுத்தான். வசு தினைக் கதிர்களைக் கொய்ததால், அக்காவலன் இவன் மீது கணைகளை எய்தான். இதுவகையில் போரில் தோல்வியே கொள்ளாத வசு, தனது வலிமை குறைந்ததால், அக்காவலன் ஸ்ரீமத் நாராயணனே எனத் தேதிச் சரணம் புதுத்தான். தனக்கு முன் நிற்கும் காவலன் ஸ்ரீ சௌரிராஜன் என்றும், புளத்தி லுள்ள தினைக் கதிர்கள் முனிவர்கள் என்றுத் தெரிந்து கொண்டான்.

ஸ்ரீ சௌரிராஜனது அனுமதி கொண்டு, வசு அத்தலத்தில் க்ருஷ்ணபுரம் என்ற நகரை நிர்மாணித்து அதன் நடுவில் திருக்கோயிலை அமைத்தான். பெருமானை ஆராதிப்பதற்காக அடிபார்களை நியமித்தான். இந்த நகரம் ஐந்து பிராகாரங்கள் கொண்டு, வசதிகள் பரவும் பெற்று விளங்கியது.

முனிவரது சாபத்தால் வசு சிறிது காலம் பாதாளத்தில் தங்க நேர்ந்தது. இவன் எப்போதும் ஸ்ரீ சௌரிராஜனைபே தினைத்து வந்ததால், யாதொரு துன்பமு மில்லாமல் வாய்ந்து வந்தான். ஸ்ரீ சௌரிராஜனது ஆணைப்படி கருடபகவானுடன் இவன் பாதாளத்திலிருந்து வெளியுந்து திருக்கண்ணபுரத்தில் மூக்தாகரம் என்ற பொய்கையிலிருந்து வெளியுந்தான். ஸ்ரீ சௌரிராஜனிடம் திருவஷ்டாஷ்ட மந்திர உபதேசம் பெற்றான்.

7. பூத வடம்

ஸ்ரீ செளரிராஜனது திருக்கோயிலின் தென் புறத்தில் ஒரு தடாகம் உள்ளது; இதைக் காப்பது ஒரு பூதம்; ஆதலால் இது பூதவடம் என்ற பேர் வாய்த்தது. இந்தப் பூதம் உலகம் தோன்றிய போதே தோன்றியது; வடக்கு நோக்கி நின்று எப்போதும் ஸ்ரீ செளரி ராஜனையே தியானஞ் செய்து வருகின்றது.

முன்பு தஷமுனிவனது சரபந்தால் சந்திரனை கடிய ரோகம் பற்றிக் கொண்டது. திருப்பாற்கடலுக்கு அதிபதியான ஸமுத்ர ராஜன், தன் மகனான சந்திரனைக் காப்பாற்றுவ தற்காக ஸ்ரீ செளரிராஜனைச் சரணமாக அடைந்தான். இப்பெருமானது ஆணையால் இந்தப் பூதம் சந்திரனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, கோர வடிவிக்குந்த ரோகத்தைத் தன் காவின் கீழிட்டுத் துணைத்து வெகுட்டித் துரத்தியது. சந்திரனை அந்தத் தடாகத்தில் நீராடச் செய்து, பரமசிவனிடத்துச் சென்னிவிற் குட அளித்தது.

இந்தத் தடாகத்தில் நீராடுவோர் எவ்வகைக் கொடிய நோயாளியும், நோய் நீங்கி இன்புறுவர்.

8. பத்மினித் தயார்

உபரிசர வடி சேர மன்னனின் மகள் எந்திரியை மணந்து கொண்டாள். நெடுங்கரவமாக மகப்பேழிக்குறையல், இவன் வசிஷ்ட முனிவரை வணங்கி, அவரது ஆச்ரமத்தில் அவருக்கான பணிவிடைகள் செய்து வந்தான். இம்முனிவரது ஆணைப்படி அச்வமேத யாகமும், மகவுப்பேற்றுக்கான யாகமும் செய்தான். வேள்வித் தீயிலிருந்து ஒரு தேவை நோன்றி, இவனிடம் திரண்டு செங்கழுநீர் மலர்களை அளித்து, அவற்றைப் சுந்தரி முகர்த்தால் ஓர் ஆண்மகவும் ஒரு பெண் மகவும் பெறுவான் என்று கூறித் தழுவிய மறைந்தான்.

சுந்தரி அம்மலர்களை ஆவலுடன் முகர்த்து குருவுந்தான்; ஓர் ஆண் மகவும் ஒரு பெண் மகவும் பெற்றான். பெண் மகவின் மேனியில் தாமரை மலரின் மணம் அடர்த்திருத்ததால், வசிஷ்ட பகவான் அதற்குப் பத்மினி என்று பெயரிட்டார்; இப்பெண் மகவுடன் பிறந்த ஆண் குழந்தைக்குப் பத்மன் என்று பெயரிட்டார்.

முனைக்கும் போதே பரிமளங் கொள்ளும் துளசிச் செடி போல், குழந்தைப் பருவத்திலேயே பத்மினி பெருமானிடம் பக்தி வாய்ந்தவளாய் வளர்த்து வந்தாள். தனது தகப்பன் பெருமானுக்குத் திருவாராதனஞ் செய்யும்போது அருகிருந்து கண்டு மகிழ்வாள்; பெருமானது திவ்ய சரிதங்களை ஆவலுடன் கேட்பாள்.

திருமணத்திற்குரிய பருவத்தில் இவளது மனம் ஸ்ரீ செளரி ராஜனையே நாடியது. ஒரு நாள் கனவில் இப்பெருமான் இவள் முன் தோன்றி இவளை அணைப்பதற்காகத் திருக்கரங்களை நீட்டினான். இவனுத் தன் கரங்களை நீட்ட, இவை தளர்ந்தன. ஆதலால் இவள் மிகவும் மனங்கலங்கி, இப்பெருமானது திருநாமங்களையும் கல்யாண குணங்களையும் பிதற்றி வந்தாள். நாளடைவில் ஊனுச் உறக்கமும் இல்லாமல் உடல் மெலிந்தது. வக மன்னன் கவலை யுற்று, இவளுக்கான கயம்வரம் நிகழ்த்த விரும்பினான். பத்மினியின் மனம் ஸ்ரீ செளரி ராஜனையே நாடியது. இவள் இப்பெருமானிடம் தனது அளவு கடந்த காதலை வெளிவிட்டு, இவன் தன்னை மணந்து கொள்ளாவிடில் தன்னை மாய்த்துக் கொள்வதாகக் கூறினாள். அர்ச்சக நிலையிலுள்ள பெருமான் இவளை மணந்து கொள்வது எங்ஙனம் என்று மனம் கலங்கினான், வேந்தன். ஆனால் பத்மினியோ, இப்பெருமான் தன்னை மணந்து கொள்வது தின்னம் என்று உறுதியாகக் கூறினாள். இவளது மனத்தை மாற்ற மன்னனும் தோழிமாகும் பவ்யகையாக முயன்றும் பயனில்லை.

இங்ஙனது மன்னன் கவலைப் பெருங்கடலில் ஆழ்ந்து செல்வதறியாமற் கலங்கும்போது, இந்திரனது தூதர் இவனிடம் வந்தனர்; தேவர்களை அகரர்கள் மீண்டும் துன்புறுத்திவருவதாகவும், இந்திரன் இவனது உதவியை நாடுவதாகவும் கூறினர். வக தேவலோகத்திற்குச் சென்று, அகரர்களை வென்று மீளும்போது முன்போல் பசிபால் துன்புற்றான். தகரையில் இறங்கும்போது தான் திருக்கண்ணபுரத்தில் இருப்பதாக உணர்ந்தான். சீர்குலைந்திருந்த அந்த நகரத்தைப் புதுப்பித்து இவன் பெருமானை வணங்கி நின்றான். ஸ்ரீ செளரி ராஜன் மிகவும் மகிழ்ந்து இவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை வழங்குவதாகக் கூறினார். வக தனது மகளின் மன திவ்யையைப்

பெருமானிடம் விண்ணப்பஞ் செய்தான். பெருமான் கூறியது: அரசே! கவலைப் படவேண்டாம். நாமே இவனுக்கு இத்தகைய பக்தியை அளித்தோம். இவனது விருப்பப்படி நாமே மாணுட வடிவில், நாடும் நகரமும் காண மணந்து கொள்வோம்—என்று.

மன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து திருமணத்திற்கான தன்னானை ஆய்ந்து திருமண வேலை நாடு முழுதுமுள்ள அதிபர்க்கு அனுப்பினான்; வசிஷ்ட பசுவானை வணங்கித் திருமணத்தை நடத்தி வைக்குமாறு இதறஞ்சினான்; தனது அமைச்சருடனும் சுற்றத்தாருடனும் திருக்கண்ணபுரத்திற்கு வந்தான்; திருமணத்திற்காக இத்தகரைச் சிறப்புற அலங்காரஞ் செய்தான். தேவர்களும் மன்னர்களும் முனிவர்களும் இத்திருமணத்தைக் காணத் திரண்டனர்.

வைகாசி மாதம், பூர்ணிமை, அநுஷ நகைத்ரத்தில் ஸ்ரீ செளரீ ராஜன் பத்மினியை மணந்து கொண்டார். ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளா தேவி இவர்கள் வதுவர்களுக்கு மங்களம் ஒதினர். ஸ்ரீதேவி பத்மினியை அணைந்து, “நீ கவலை கொள்ள வேண்டா, எம்முடன் நீயும் என்றும் உறைந்து பெருமானின் பேரன்மைக் கொள்வாய்” என்றான்.

பத்மினித் தாயார் பெருமானது வலப் பக்கத்தில் மகிழ்ந்து உறைந்திருப்பதை இப்போதும் நாம் காணலாம். இந்தத் திருக்கல்யாணத்தின் நினைவாக ஆண்டு தோறும் வைகாசித் திருநாள், எட்டாம் திருநாள் மாவையில் திருக்கல்யாண உத்ஸவம் முன்போற் சிறப்பாக நிகழ்கின்றது.

9. திருவஷ்டாக்காரம்

பர்வதங்களின் சிறகுகளைச் சிதைத்து வந்து இந்திரனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்ட கருட பர்வதம், கடலில் ஆழ்ந்திருந்தது. க்ருஷ்ண ஷைத்ரத்தின் மகிமைபால் இந்திரன் கடலுட் புதுத்து இம்மவையின் சிறகுகளைச் சிதைக்க இயலவில்லை; ஆதலால் இது வெளிவருவதை எதிர்த்தோக்கி இந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்துடன் கடற்கரையில் தங்கியிருந்தான். இப்பர்வதம் திருவஷ்டாக்காரத்தை ஐயித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ செளரீ ராஜனை வணங்கி வந்தது. இதனால் பெரிதும் களிப்புற்றுப் பெருமான் இந்தப் பர்வதத்தின் முன் தனது திருமேனி ஒளிபுடன்

தோன்றினார்; புன்முதுவனுடன் அம்மலையை நோக்கிக் கூறினார்: “நீ செய்து வரும் திருவஷ்டாக்கா ஐயத்தாலே நாம் பெரிது முகத்தோம். ஏழுகோடி மந்த்ரங்களுள் சிறந்ததான திருவஷ்டாக்காததை எழுத்து ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு வகை வீதம் உருச் செய்தால் நாம் ப்ரத்பகூஷ மாவோம். இன்று உன் முன் தோன்றினோம். உனது விருப்பத்தை உரைப்பாய்.” பர்வதம், “பெருமானே! தேவரீர் விஷ்டாக்கனை வதஞ் செய்த திருமேனியுடன் உம்மைக் காண வேணும்” என்றது. பெருமான் ப்ரயோக சக்கரத்துடன் காட்சியருளினார். பெருமானது வலக் கரத்தில் தோள் வளை விளங்கக் கண்டு, அம்மலை வியப்புற்றது. பெருமான் கூறியது: “முன்பு பாண்டியன் நமக்கு இத்தோள் வளையை அளித்தான்; இதை அணித்து கொள்ளும்போது, முன் கையிலே அழகுடன் விளங்கக் கண்டு, அவன் தோள்வளையை இவ்வாறே அணித்து கொள்ள வேணும் என்றான்; ஆவனது விருப்பத்திற்கேற்ப நாம் இவ்வாறே அணித்து வருகிறோம்.”

மேலும் ஸ்ரீ செளரி ராஜன் அந்தப் பர்வதத்திற்கு இவ்வளம் வெளியிட்டார்: ஸ்ரீரங்கம், திருவேங்கடம், ஸ்ரீ முஷ்ணம், வானமாமலை, சாளக்ராமம், புஷ்கரம், பத்ரிகாச்சரம், தைமிசாரணயம் ஆகிய எட்டு ஸ்வயம் வ்யக்த ஸ்தலங்களில் நாம் திருவஷ்டாக்கரத்தில் ஒவ்வோர் எழுத்து வடிவமாக விளங்குகின்றோம். இந்தத் திருகண்ணபுரத்தில் மந்த்ரம் முழுதும் திருமேனியாக இவங்குகிறோம். இந்தத் தலத்தில் திருவஷ்டாக்காததை ஐயம் செய்வதற்கான நிபமங்கள் வேண்டா; பக்தியோடு இம்மந்த்ரத்தை உச்சரித்தால் எவ்வா நவனும் பெறக் கூடும். இம்மந்த்ரத்தை ஒதி இயன்றவரையில் தான தர்மங்களைச் செய்வது நலனது.

இந்தப் பர்வதத்திற்குக் காட்சியருளுவதற்கெனவெ பெருமான் ஒவ்வோராண்டும் மாசி மாதம் பெளர்ணமியன்று கருட வாகனத்தில் எழுந்தருளுகிறார்.

ஸ்ரீ செளரி ராஜனது பேரருளைப் பெறுவது மிகவும் எளிது. நித்ய புஷ்கரிணியில் நீராடி அதை வணம் வருவதும், உத்பவாவதக விமானத்தை வலம் வருவதும், அஷ்டாக்காததை ஐயிப்பதும் பெருமானது உகப்பிற்காவன.

10. தலத்தின் மகிமை

கிருஷ்ண கேஷத்ரம், கிருஷ்ணாரண்யம், நித்ய புஷ்கரிணி இவை பாவங்களைத் தீர்ப்பன. நித்ய புஷ்கரிணியில் நீராடுவோர்க்கு மறுபிறவி என்பதில்லை. ஆமாவாஸ்வயிக் இதில் நீராயிப் பிதிர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தால், பிதிர்கள் பெரிதும் உகப்பர். இதன் தீர்த்தத்தால் பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்விப்பது சாவச் சிறந்தது; பரமபதத்தை அளிக்கும். இதன் தீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்தால் உடற்பிறவி இன்னில்லை. இதில் நீராய், உத்பலாவாக விமானத்தை வயம்வந்து.

ஸ்ச்வர்பயம் தேஹி பகவத்! அத்தே தவ பதம் ச மே |

உத்பலாவதகாதீச! ஸ்வாபித்! ஸர்வேச்வ ரேச்வர! ||

என்று ஐயம் செய்து, இவ்வுலகில் இன்பமும், பெருமானது ஸ்ரீவைகுண்டமும் பெறலாம்.

கிருஷ்ணபுரத்தில் ஒருநாள் நங்கியிருந்தாலும், முக்தி பெறலாகும். இத்தத் தலத்தை நினைத்தாலும், கிருஷ்ணபுரம் என்று ஒரு முறை சொன்னாலும், இதைக் குறித்து ஓரடி எடுத்து வைத்தாலும், பெருமானுடைய பேரருளால் பரமபதத்தைப் பெறக்கூடும்.

“திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல, நானுந் துயர் பாடுசாராவே” என்றார், நம்மாழ்வார்.

புண்ணியங்க னேழாத் பொருவில்காச் சீருடைய
கண்ணபுரப் பெம்மான் கழல்தொழுது - கண்ணவையை
எட்டெழுத்தை யோத திருவினைக விக்வுலகில்
இட்டழுத்தா நம்மை விரி.

எ ள ன் னு ல் க ள்

கவிதைகள்

திருக்கண்ணபுரச் செய்யுட் கோவை	கட்டார் பிரசுரிக்
திருக்கண்ணபுரச் செய்வன்	திருவல்லிக்கேணி
திருக்கண்ணபுரக் கலம்பகம்	19
இராமாயண வெண்பா	19
கண்ணன் அவதார வெண்பா	19
திருமால் அவதார வெண்பா	19
கீத கோவித்தம்—தமிழாக்கம்	19
ஆழ்வார்கள் வரலாறு	19
வைணவ ஆசாரியர்கள் 1-3	19
முதற்பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளவை	
திருக்கண்ணபுரம் புராணம்—உரை	
திருவல்லிக்கேணிப் புராணம்	
திருவல்லிக்கேணிப் பெருமான் பொன்னாசல்	
திருவல்லிக்கேணிப் பெருமான் பிள்ளைமை யின்பம்	
பதுமினி பரிணயம்	
திருக்கண்ணபுரப் பெருமான் பிள்ளைமை யின்பம்	
திருவேங்கடவன் பொன்னாசல்	
திருவல்லிக்கேணிப் பெருமான் மேகவிடு தூது	
அருளிச் செயல்களுக்கு உரை	
திருப்பாவை	பைலட் பப்ளிகேஷன்
தாச்சியார் திருமொழி	சென்னை
பெரியாழ்வார் பாடிய பிள்ளைத்தமிழ்	19
விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம உரை	19
பெரிய திருமொழி	ஆழ்வார்கள் அமுத
திருவேங்கடத்திருக்கை, திருமடங்கள், } நிவையம்-சென்னை-2	
திருக்குறுத்தாண்டகம், திருநெடுத் } 19	
தாண்டகம் } 19	
முதல் மூன்று திருவந்தாதிகள்	19
நான்குமூன்று திருவந்தாதி, இராமா } 19	
மூசு தூதரந்தாதி } 19	
கத்ய தீரயம்	

55590

